

EVROPSKA KOMISIJA

Bruselj, 6.6.2012
COM(2012) 280 final

2012/0150 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi direktiv Sveta 77/91/EGS in 82/891/ES, direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES in 2011/35/ES ter Uredbe (EU) št. 1093/2010

(Besedilo velja za EGP)

{SWD(2012) 166 final}

{SWD(2012) 167 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

Finančna kriza je pomenila težek preizkus sposobnosti nacionalnih organov in organov na ravni Unije za obvladovanje težav bančnih institucij. Medtem so se finančni trgi Unije med seboj povezali v takšni meri, da se notranji pretresi v eni državi članici lahko hitro prenesejo na druge države članice.

Zato je Komisija oktobra 2010 izdala sporočilo¹, v katerem določa načrte za okvir Unije za krizno upravljanje v finančnem sektorju. Okvir bi organom ponudil skupne in učinkovite instrumente ter pooblastila za predhodno obravnavo bančnih kriz, zaščito finančne stabilnosti in zmanjšanje izpostavljenosti davkoplačevalcev izgubam zaradi insolventnosti.

Na mednarodni ravni so voditelji držav G20 pozvali k „pregledu shem za reševanje in stečajne zakonodaje glede na nedavne izkušnje za zagotovitev, da omogočajo urejeno prenehanje velikih in kompleksnih čezmejnih institucij.“² V Cannesu so novembra 2011 potrdili Odbor za finančno stabilnost (FSB) „Ključne lastnosti učinkovitih shem za reševanje finančnih institucij“ (ključne lastnosti)³. To so ključni elementi, za katere FSB meni, da so potrebni za učinkovito shemo za reševanje. Njihovo izvajanje mora organom omogočiti, da rešujejo finančne institucije na urejen način, ne da bi pri tem davkoplačevalce izpostavili izgubam zaradi podpore za solventnost, medtem ko se hkrati ohrani neprekinjeno delovanje ključnih gospodarskih dejavnosti zadevnih institucij. Države G20 bodo junija 2012 začele ocenjevati napredek pri izvajanju teh določb v različnih jurisdikcijah.

Evropski parlament je junija 2010 sprejel poročilo na lastno pobudo o priporočilih za čezmejno krizno upravljanje v bančnem sektorju⁴. V njem je poudaril potrebo po okviru Unije za upravljanje bank v finančnih težavah ter priporočil premik k večjemu povezovanju in skladnosti pri zahtevah in shemah za reševanje, ki se uporabljajo za čezmejne institucije. Svet (ECOFIN) je decembra 2010 sprejel sklepe⁵, v katerih je pozval k pripravi okvira Unije za preprečevanje krize, njeno obvladovanje in reševanje. V sklepih je poudarjeno, da se mora okvir uporabljati za banke vseh velikosti, izboljšati mora čezmejno sodelovanje in vključevati tri stebre (pripravljalne in preventivne ukrepe, zgodnje posredovanje ter instrumente in pooblastila za reševanje). Ti morajo biti „usmerjeni v varovanje finančne stabilnosti z ohranjanjem zaupanja javnosti in trgov; s preprečevanjem in pripravljenostjo v prvi vrsti; z zagotavljanjem verodostojnih instrumentov za reševanje; z omogočanjem hitrega in odločnega ukrepanja; z zmanjšanjem moralnega tveganja in minimaliziranjem skupnih stroškov v breme javnih sredstev na podlagi poštene porazdelitve bremen med deležnike finančnih institucij; s prispevanjem k netežavnemu reševanju za čezmejne skupine; z zagotavljanjem pravne varnosti; in z omejevanjem izkrivljanja konkurence.“

Poleg tega bo skupina na visoki ravni v drugi polovici leta 2012 poročala Komisiji, ali bi poleg tekočih regulativnih reform strukturne reforme bank Unije okrepile finančno stabilnost

¹ COM(2010) 579 final.

² Deklaracija voditeljev držav G20 na Vrhu o finančnih trgih in svetovnem gospodarstvu, april 2009.

³ http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_111104cc.pdf

⁴ (2010/2006(INI))

⁵ 17006/1/10

in izboljšale učinkovitost in varstvo potrošnikov⁶. Predlogi skupine se bodo ocenili ločeno po zaključku dela.

Komisija je 30. maja 2012 najavila, da bo začela postopek, ki bo „začrtal glavne korake za popolno uresničitev ekonomske in monetarne unije (vključno), med drugim (...) razvoj v smeri bančne unije, vključno z integriranim finančnim nadzorom in enotnim sistemom zajamčenih vlog“⁷.

2. REZULTATI POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCEN UČINKA

V obdobju med letoma 2008 in 2012 so službe Komisije organizirale več posvetovanj in razprav s strokovnjaki in ključnimi zainteresiranimi stranmi glede sanacije in reševanja bank. Kot zadnje javno posvetovanje pred sprejetjem predloga je bil januarja 2011 za namene posvetovanja objavljen delovni dokument služb Komisije, v katerem so natančno opisane možnosti politike, ki jih obravnavajo službe Komisije. Posvetovanje se je zaključilo 3. marca 2011. Aprila 2012 so bile organizirane ciljne razprave s strokovnjaki iz držav članic, bančnega sektorja, akademskega sveta in pravnih družb o enem od instrumentov za reševanje, takoimenovanem instrumentu reševanja z zasebnimi sredstvi ali odpisa dolga. V razpravah so se obravnavali ključni parametri instrumenta reševanja z odpisom dolga, vključno z sprožilci reševanja, obsegom reševanja z zasebnimi sredstvi, njegovo potencialno minimalno stopnjo, reševanjem skupin ter upoštevanjem predhodno veljavnih določb. Dokumenti v zvezi z javnimi posvetovanji so objavljeni na spletni strani Evropske komisije⁸.

Na podlagi tega je Komisija pripravila priložen zakonodajni predlog. Službe Komisije so prav tako pripravile oceno učinka (IA) za predlog, ki je na voljo na spletni strani Evropske komisije⁹.

Upoštevale so se opombe odbora za oceno učinka (IAB), izražene v njihovem prvem in drugem mnenju maja in junija 2011. Poleg tega se je spremenilo besedilo ocene učinka, da odraža najnovejši razvoj na svetovnih forumih ter vključitev rezultatov razprav o instrumentu za reševanje z zasebnimi sredstvi, ki so potekale aprila 2012. Konkretno, revidirana ocena učinka izboljšuje predstavitev pravnega in institucionalnega okolja z opisom odgovornosti nacionalnih nadzornikov in organov za reševanje ter odnosov med predlogom za reševanje z zasebnimi sredstvi in načrtovanimi zahtevami CRD IV. Besedilo ocene učinka bolje razloži vsebino mnenj, zlasti tistih v zvezi z instrumentom reševanja z zasebnimi sredstvi/odpisa dolga. Prav tako so bili dodani učinki instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi na stroške financiranja bank in nefinančnih podjetij (malih in srednjih). Zaključen je bil oddelek v zvezi s skladnostjo predloga z drugimi regulativnimi predlogi. Končno, dogovori glede spremljanja in vrednotenja so bili nadalje pojasnjeni z opredelitvijo najpomembnejših kazalnikov, ki jih je treba spremljati.

⁶ http://ec.europa.eu/internal_market/bank/group_of_experts/index_en.htm#High-level_Expert_Group

⁷ http://ec.europa.eu/europe2020/pdf/nd/eccomm2012_sl.pdf

⁸ http://ec.europa.eu/internal_market/bank/index_en.htm

⁹ http://ec.europa.eu/internal_market/bank/index_en.htm

Iz ocene učinka izhajajo naslednji sklepi:

- Predlagani okvir Unije za reševanje bank bo dosegel cilje izboljšanja finančne stabilnosti, zmanjšal moralna tveganja, zaščitil depozitarje in ključne bančne storitve, prihranil državni denar in zaščitil notranji trg za finančne institucije.
- Pričakuje se, da bo imel okvir pozitiven družbeni vpliv: prvič, z zmanjšanjem verjetnosti sistemske bančne krize in izognitvijo izgubam gospodarskega blagostanja, ki sledijo bančni krizi; in drugič z zmanjšanjem izpostavljenosti davkoplačevalcev izgubam zaradi podpore institucijam za odpravo insolventnosti.
- Stroški okvira izhajajo iz možnega povišanja stroškov financiranja za institucije zaradi ukinitve implicitne gotovosti državne podpore ter iz stroškov, povezanih s skladi za reševanje. Institucije lahko te povišane stroške prenesejo na stranke ali delničarje z zniževanjem obrestnih mer za pologe, zviševanjem obrestnih mer za posojila in bančnih provizij ali zniževanjem donosov iz lastniškega kapitala. Vendar lahko konkurenca popolnoma zmanjša zmožnost institucij, da prenašajo stroške. Možne koristi okvira v smislu dolgoročnega gospodarskega blagostanja z vidika zmanjšane verjetnosti za sistemsko krizo so bistveno višje od možnih stroškov.

3. SPLOŠNA RAZLAGA: OKVIR ZA SANACIJO IN REŠITEV

Potreba po učinkovitem okviru za sanacijo in rešitev

Banke in investicijska podjetja (v nadaljevanju institucije) zagotavljajo pomembne storitve za državljanke, podjetja in gospodarstvo na splošno (kot so sprejemanje vlog, posojanje in upravljanje plačilnih sistemov). Večinoma delujejo na podlagi zaupanja in lahko hitro postanejo nesposobni preživeti, če njihove stranke in nasprotne stranke izgubijo zaupanje v njihovo sposobnost izpolnjevanja obveznosti. V primeru propada morajo banke prenehati poslovati po običajnih postopkih zaradi insolventnosti. Vendar zaradi velike medsebojne odvisnosti med institucijami prihaja do tveganja sistemske krize, saj se lahko težave ene banke razširijo po celotnem sistemu. Zaradi tega sistemskega tveganja in pomembne ekonomske funkcije, ki jo imajo institucije, običajni postopek zaradi insolventnosti v nekaterih primerih morda ni ustrezen. Zaradi odsotnosti učinkovitih instrumentov za upravljanje institucij v krizi je bilo vse prepogosto potrebno uporabiti javna sredstva za obnovo zaupanja tudi v razmeroma majhnih institucijah za preprečitev, da bi domino učinek propadanja institucij resno škodoval realnemu gospodarstvu.

V skladu s tem je potreben učinkovit okvir politike, da se propadanje bank upravlja na urejen način in se prepreči širjenje negativnega vpliva na druge institucije. Cilj takšnega političnega okvira bi bil zagotoviti zadevnim organom skupne in učinkovite instrumente in pooblastila za vnaprejšnjo obravnavo bančne krize, zaščito finančne stabilnosti in zmanjšanje izpostavljenosti davkoplačevalcev izgubam.

Priprava in preprečevanje, zgodnje poseganje in reševanje

V ta namen bi morala pooblastila, ki so na voljo zadevnim organom, vključevati tri elemente: (i) pripravljalne ukrepe in načrte za zmanjšanje tveganj možnih težav (priprava in

preprečevanje¹⁰); (ii) v primeru začetnih težav, pooblastila za ustavitev slabšanja položaja banke v zgodnji fazi, da se prepreči insolventnost (zgodnje posredovanje); ter (iii) če insolventnost institucije predstavlja skrb glede splošnega javnega interesa (kot je opredeljeno v členih 27 in 28), jasen postopek za reorganizacijo ali prenehanje banke na urejen način, pri čemer se ohranijo ključne funkcije in čim bolj omeji izpostavljenost davkoplačevalcev izgubam zaradi insolventnosti (reševanje). Skupaj ta pooblastila predstavljajo učinkovit okvir za sanacijo in, kjer je to primerno, reševanje institucij. Ker tveganja, ki ga predstavlja posamezna banka za finančno stabilnost, ni mogoče v celoti vnaprej preveriti, morajo biti ta pooblastila podeljena zadevnim organom za katero koli banko, ne glede na njeno velikost ali obseg njenega poslovanja.

Reševanje – posebna ureditev za institucije v primeru insolventnosti

V večini držav se za banke in nebančna podjetja v finančnih težavah izvajajo običajni postopki zaradi insolventnosti. Ti postopki dopuščajo reorganizacijo podjetja (kar pomeni zmanjšanje bremena dolga v dogovoru z upniki) ali njegovo likvidacijo in razporeditev izgub na upnike ali oboje. V vseh teh primerih upniki in delničarji niso v celoti poplačani. Vendar izkušnje iz različnih bančnih kriz kažejo, da zakonodaja o insolventnosti ni vedno primerna za učinkovito obravnavo propada finančnih institucij, ker ne obravnava na primeren način potrebe po izogitvi motnjam finančne stabilnosti, ohranitvi ključnih storitev ali zaščite depozitarjev. Poleg tega so postopki v zvezi z insolventnostjo dolgi in v primeru reorganizacije zahtevajo zapletena pogajanja in sporazume z upniki, kar ima lahko določene škodljive učinke za dolžnike in upnike glede zamude, stroškov in rezultata.

Reševanje je alternativa običajnim postopkom zaradi insolventnosti ter zagotavlja sredstvo za prestrukturiranje ali prenehanje banke, ki propada in katere propad je zaskrbljujoč z vidika splošnega javnega interesa (grožnje finančni stabilnosti, neprekinjeno delovanje ključnih funkcij banke in/ali varnost pologov, sredstev strank in javnih sredstev)¹¹. V skladu s tem mora reševanje za institucije doseči podobne rezultate, kot jih dosegajo običajni postopki zaradi insolventnosti, pri čemer se upoštevajo pravila Unije glede državne pomoči v smislu razporeditve izgub na delničarje in upnike, pri čemer se zaščiti finančna stabilnost in omeji izpostavljenost davkoplačevalcev izgubam zaradi podpore za solventnost. V postopku mora zagotoviti tudi pravno varnost, preglednost in predvidljivost glede obravnave delničarjev in bančnih upnikov ter ohraniti vrednost, ki bi se sicer lahko uničila pri bankrotu. Poleg tega bi z odpravo implicitne gotovosti finančne pomoči za institucije iz javnih sredstev, možnost reševanja spodbudila nezavarovane upnike, da bolje ocenijo tveganja svojih naložb. Poleg tega bo zasnova nacionalnih shem financiranja za reševanje v skladu s pravili za državno pomoč zagotovila, da se lahko izpolnijo splošni cilji okvira za reševanje.

Ravnovesje med predvidljivostjo za investitorje in diskrecijo za organe

Da se zaščitijo obstoječe pravice glede lastnine, je treba začeti postopek reševanja banke na točki, ki je zelo blizu insolventnosti, tj. ko je banka na robu propada. Vendar je presoja o točki začetka reševanja lahko odvisna od več spremenljivk in dejavnikov, povezanih s prevladujočimi pogoji na trgu ali značilnimi težavami z likvidnostjo ali solventnostjo, ki kažejo na potrebo po določeni stopnji diskrecije za organe za reševanje. Prav tako dejanski

¹⁰ „Preprečevanje“ v tem okviru pomeni izogibanje neurejenemu propadu, ki lahko povzroči finančno nestabilnost, in ne preprečitve propada v celoti.

¹¹ Če organi ocenijo, da finančna stabilnost in davkoplačevalci niso ogroženi, se lahko dopusti, da banka (ali njen del) propade na običajen način.

ukrepi, ki se sprejmejo v okviru reševanja, ne smejo biti vnaprej določeni za katero koli banko, ampak morajo biti sprejeti na podlagi dejanskih okoliščin.

Potreben je okvir Unije s podobnimi instrumenti, načeli in postopki, da se zagotovi zadostna konvergenca pri reševanju, ki ga izvajajo nacionalni organi. Pri oblikovanju tega okvira je treba vzpostaviti ravnovesje med potrebno diskrecijo za nadzornike, da se odražajo specifičnosti vsakega posameznega primera, in zagotovitev enakih konkurenčnih pogojev ter ohranitev celovitosti enotnega trga. Evropskemu bančnemu organu (EBA) mora biti podeljena jasna vloga za izdajo smernic in tehničnih standardov, da se zagotovi dosledno izvajanje pooblastil za reševanje, da sodeluje pri načrtovanju reševanja za čezmejne institucije ter opravlja zavezujoče posredništvo med nacionalnimi organi v primeru nesporazuma o uporabi okvira.

Končno, uspešno reševanje zahteva zadostna sredstva, na primer za izdajo jamstev ali zagotovitev kratkoročnih posojil za pomoč ključnim delom rešene institucije pri ponovnem uspešnem poslovanju. V te sklade bi moral načeloma vlagati bančni sektor na pošten in sorazmeren način ter bi moral (ob upoštevanju gospodarskih stroškov) vanje prispevati vnaprej. Skupaj vzeto ti koraki zagotovijo, da ne glede na to, kateri primeren ukrep za reševanje se sprejme, stroške primarno krijejo institucije same ter njihovi lastniki in investitorji.

Notranji trg – obravnava čezmejnih skupin

Čezmejne skupine so sestavljene iz institucij s sedežem v različnih državah članicah. Okvir za reševanje priznava obstoj čezmejnih skupin v Evropi kot enega od ključnih gonil za povezovanje finančnih trgov Unije. Okvir določa posebna pravila za čezmejne skupine, ki zajemajo pripravo in preprečevanje (členi 7, 8, 11, 12 in 15), zgodnje posredovanje (člen 25) in reševanje (členi od 80 do 83). Prav tako določa pravila za prenos sredstev med subjekti, povezanimi v skupino, v času finančnih težav (členi 16 do 22).

Pravila za skupine so namenjena za uravnoteženje interesa za dosego, kjer je to potrebno, učinkovite rešitve za skupino kot celoto z zaščito finančne stabilnosti v državah članicah, kjer skupina deluje, in v Uniji. Učinkovite metode za reševanje čezmejnih skupin so edini način za dosego finančne stabilnosti v Uniji in posledično izboljšujejo delovanje enotnega trga tudi v času krize. Zlasti je treba zagotoviti – ob upoštevanju potrebnih zaščit za države članice gostiteljice – učinkovito in hitro reševanje skupine, ki zmanjša izgubo vrednosti za skupino, tako da se podeli pomembno vlogo organu za reševanje na ravni skupine.

Ne glede na pomembno vlogo, ki jo ima organ za reševanje skupine, se ustrezno upoštevajo interesi organa gostitelja za reševanje, in sicer s: a) sklenitvijo dogovorov o sodelovanju med organi za reševanje z oblikovanjem kolegijev organov za reševanje; b) priznavanjem, da je treba pri sprejemanju odločitev v zvezi s skupino upoštevati finančno stabilnost v vseh državah članicah, kjer skupina deluje; c) oblikovanjem jasnega postopka odločanja, ki vsem organom dopušča, da posredujejo svoja stališča ter hkrati zagotavlja, da se glede reševanja skupine sprejme ena sama odločitev; in d) vzpostavitvijo mehanizmov za reševanje sporov med organi za reševanje (posredovanje EBA).

EBA¹² bo imel zavezujočo posredniško vlogo, kot je predvideno v Uredbi št. 1093/2010 o ustanovitvi o EBA, zlasti v členu 19. V tem kontekstu se uporabljajo vsa zadevna pravila te uredbe, vključno s členoma 38 in 44(1).

Vsi ti mehanizmi morajo zagotoviti, da reševanje skupine ali zagotovitev finančne podpore med povezanimi institucijami ne škoduje nobenemu delu skupine ter se pri tem upošteva finančna stabilnost države članice, v kateri se nahaja podrejena družba.

4. PRAVNI ELEMENTI PREDLOGA

4.1. Pravna podlaga

Pravna podlaga predloga je člen 114 PDEU, ki dovoljuje sprejetje ukrepov za približevanje nacionalnih določb, katerih cilj je vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

Predlog usklajuje nacionalne zakone o sanaciji in reševanju kreditnih institucij in investicijskih podjetij v takšni meri, kot je to potrebno za zagotovitev, da države članice uporabljajo iste instrumente in postopke za obravnavo sistemskih propadov. Na ta način bi moral usklajen okvir spodbujati finančno stabilnost znotraj notranjega trga z zagotavljanjem minimalne zmogljivosti za reševanje institucij v vseh državah članicah ter z olajšanjem sodelovanja med nacionalnimi organi, kadar obravnavajo propad čezmejnih skupin.

Zato je člen 114 PDEU ustrezna pravna podlaga.

4.2. Subsidiarnost

Po načelu subsidiarnosti iz člena 5.3 PEU Unija na področjih, ki niso izključno v njeni pristojnosti, ukrepa le, če in kolikor države članice ciljev predlaganega ukrepa ne morejo zadostno uresničiti na centralni ali regionalni in lokalni ravni, ampak je te cilje zaradi njihovega obsega ali učinkov mogoče bolje uresničiti na ravni Unije.

Samo ukrepanje na ravni Unije lahko zagotovi, da države članice uporabljajo dovolj združljive ukrepe za obravnavo propadajočih institucij. Čeprav je bančni sektor Unije med seboj močno povezan, so sistemi za ravnanje v primeru bančnih kriz nacionalni in se med seboj precej razlikujejo. Mnogi nacionalni pravni sistemi trenutno ne podeljujejo potrebnih pooblastil organom za prenehanje finančnih institucij na urejen način z ohranitvijo tistih storitev, ki so bistvene za finančno stabilnost, pri čemer bi se minimalizirala izpostavljenost davkoplačevalcev izgubam zaradi podpore za solventnost. Tako raznolika nacionalna zakonodaja ni primerna za ustrezno obravnavo čezmejne razsežnosti kriz, saj so zaradi tega kakršni koli dogovori o sodelovanju med domačo državo in državo gostiteljico zapleteni.

Poleg tega lahko precejšnje razlike v nacionalnih postopkih za reševanje povzročijo nesprejemljiva tveganja za finančno stabilnost in ogrozijo učinkovito reševanje čezmejnih skupin. Ker uvedba ustreznih shem za reševanje na ravni Unije zahteva precejšnjo uskladitev nacionalnih praks in postopkov, je primerno, da Unija predlaga potrebne zakonodajne ukrepe. Vendar je reševanje tesno povezano z neusklajenimi področji nacionalnega prava, kot sta insolventnost in stvarno pravo. Zato je direktiva ustrezen pravni instrument, ker je prenos

¹² Za zagotovitev, da so organi za reševanje zastopani v EBA in za zmanjšanje navzkrižij interesov, se Uredba 1093/2010 spremeni tako, da vključi nacionalne organe za reševanje v koncept pristojnih organov, ki jih ustanavlja Uredba.

potreben za zagotovitev, da se okvir izvaja na način, ki omogoča dosego nameravanega učinka v okviru značilnosti zadevne nacionalne zakonodaje.

4.3. Sorazmernost

V skladu z načelom sorazmernosti vsebina in oblika ukrepa Unije ne smeta preseči tega, kar je potrebno za uresničevanje ciljev pogodb.

Načeloma bi morala biti propadla banka predmet običajnih postopkov zaradi insolventnosti, tako kot katero koli drugo podjetje. Vendar se bančni sektor razlikuje od večine drugih poslovnih sektorjev, ker opravlja ključne funkcije v gospodarstvu in je zlasti ranljiv za sistemske krize. Zaradi teh lastnosti ima lahko likvidacija bank precej resnejše posledice kot umik drugih podjetij s trga. To lahko upraviči uporabo posebnih predpisov in postopkov v primeru bančne krize.

Ker sistemskega pomena propada bank ni mogoče vnaprej določiti s popolno gotovostjo, mora predlagani okvir za krizno upravljanje načeloma veljati za vse bančne institucije, ne glede na njihovo velikost in kompleksnost. Če je gotovo, da bi propad institucije, ki je po velikosti, tržnem pomenu in povezanosti pomembna v svetovnem merilu, povzročil precejšnje motnje v svetovnem finančnem sistemu in imel negativne gospodarske posledice po vseh državah, je prav tako jasno, da ima lahko istočasen propad pri zelo razširjeni krizi številnih malih institucij, ki tvorijo precejšen del bančnega sektorja v državi, enako uničujoč učinek na gospodarstvo. Okvir zato zagotavlja, da imajo nadzorniki in organi za reševanje na voljo posebna pravila in postopke za učinkovito obravnavo propada ali skorajšnjega propada katere koli banke v okoliščinah sistemskega tveganja. Vendar bodo nacionalni organi tveganje, velikost in medsebojno povezanost banke upoštevali pri pripravi načrtov sanacije in reševanja ter pri uporabi različnih instrumentov, ki jih imajo na voljo, s čimer bodo zagotovili, da se režim uporablja na pravilen način.

Določbe so zato sorazmerne s tem, kar je potrebno za dosego ciljev. Poleg tega morajo biti omejitve pravice do lastnine, ki jih lahko vsebuje izvajanje predlaganih pooblastil, skladne z Listino o temeljnih pravicah, kot jo razlaga Evropsko sodišče. Zato mora biti točka za začetek reševanja čim bolj blizu insolventnosti, uporaba pooblastil za reševanje mora biti omejena, kolikor je potrebno, da se izpolnijo cilji splošnega interesa, in sicer ohranitev finančne stabilnosti v Uniji.

4.4. Podrobna obrazložitev predloga

4.4.1. Vsebina in področje uporabe (člen 1)

Predlog obravnava krizno upravljanje (priprava, sanacija in reševanje) v zvezi z vsemi kreditnimi institucijami in nekaterimi investicijskimi podjetji. Področje uporabe predloga je enako področju uporabe direktive o kapitalskih zahtevah¹³ (CRD), ki usklajuje bonitetne zahteve za institucije, vključno s finančnimi institucijami, vključenimi v bančno skupino, in investicijskimi podjetji. Investicijska podjetja morajo biti del okvira, ker ima njihov propad lahko resne sistemske posledice, kot se je pokazalo v primeru propada banke Lehman Brothers. Poleg tega morajo pooblastila organov za reševanje veljati tudi za holdinge, če ena ali več podrejenih kreditnih institucij ali investicijskih podjetij izpolnjuje pogoje za reševanje,

¹³ Direktiva 2006/48/ES o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti kreditnih institucij ter Direktiva 2006/49/ES o kapitalski ustreznosti investicijskih podjetij in kreditnih institucij.

prav tako je potrebna uporaba instrumentov in pooblastil za reševanje v odnosu do nadrejene družbe za reševanje ene ali več podrejenih družb ali za reševanje skupine kot celote.

4.4.2. Organi za reševanje (člen 3)

Predlog zahteva, da države članice prenesejo pooblastila za reševanje na državne upravne organe za zagotovitev, da je cilje okvira mogoče pravočasno uresničiti. Predlog ne določa natančno, kateri organ bi bilo treba imenovati kot organ za reševanje, ker to ni nujno za zagotovitev učinkovite rešitve ter bi posegalo v ustavno in upravno ureditev držav članic. Zato se lahko države članice same odločijo koga bodo imenovali za organ za reševanje, to so lahko državne centralne banke, finančni nadzorniki, sistemi zajamčenih vlog, finančni ministri ali posebni organi.

Organi za reševanje bodo morali imeti ustrezne izkušnje in sredstva za upravljanje reševanja bank na nacionalni in čezmejni ravni. Zaradi verjetnosti navzkrižja interesov je potrebna funkcionalna ločitev dejavnosti za reševanje od drugih dejavnosti vsakega imenovanega organa.

4.4.3. Načrti sanacije in reševanja (členi 5 do 13)

Zgodnje ukrepanje na podlagi načrtov sanacije lahko prepreči stopnjevanje težav in zmanjša nevarnost propada bank. Institucije bodo morale pripraviti načrte sanacije, v katerih bodo določile sheme in ukrepe, ki jim bodo omogočali zgodnje ukrepanje za obnovo njihovega dolgoročnega uspešnega poslovanja v primeru bistvenega poslabšanja finančnega položaja. Skupine bodo morale pripraviti načrte na ravni skupine ter za posamezne institucije znotraj skupine. Nadzorniki bodo ocenili in odobrili načrte sanacije.

Načrti reševanja bodo omogočali reševanje institucije s čim manjšo izpostavljenostjo davkoplačevalcev izgubi zaradi podpore za solventnost ter hkrati zaščitili bistvene gospodarske funkcije. V načrtu reševanja, ki ga pripravijo organi za reševanje v sodelovanju z nadzorniki v mirnih časih, se določijo možnosti za reševanje institucije pri različnih možnih scenarijih, vključno s sistemsko krizo. Takšni načrti morajo vključevati podrobnosti o uporabi instrumentov za reševanje in načine za zagotovitev neprekinjenosti ključnih funkcij. Načrti reševanja skupine bodo vključevali načrt za skupino ter načrte za vsako institucijo znotraj skupine.

4.4.4. Pooblastila za obravnavo ali odpravo ovir za reševanje (členi 14 do 16)

Na podlagi načrta reševanja organi za reševanje ocenijo, ali je institucijo ali skupino mogoče rešiti. Če organi za reševanje prepoznajo bistvene ovire za reševanje institucije ali skupine, lahko od institucije ali skupine zahtevajo, da sprejme ukrepe za poenostavitev reševanja.

Takšni ukrepi lahko med drugim vključujejo: zmanjšanje kompleksnosti prek sprememb pravnih ali operativnih struktur za zagotovitev, da je mogoče ključne funkcije pravno in gospodarsko ločiti od drugih funkcij; pripravo sporazumov o storitvah, ki zajemajo zagotavljanje ključnih funkcij; omejevanje maksimalne posamezne ali skupne izpostavljenosti; uvajanje zahtev glede poročanja; omejevanje ali prekinitev obstoječih ali predlaganih dejavnosti; omejevanje ali preprečevanje razvoja novih poslovnih področij ali produktov; ter izdajo dodatnih zamenljivih kapitalskih instrumentov.

Ocena možnosti za reševanje skupin se izvede z usklajevanjem, posvetovanjem in skupno oceno organov za reševanje skupine z organi za reševanje podrejenih družb, drugih zadevnih pristojnih organov in EBA.

Za zagotovitev, da se ocena možnosti za reševanje in uporaba preventivnih pooblastil s strani zadevnih organov uporabljata enotno v vseh državah članicah, bo imel EBA pomembno vlogo. Konkretno to pomeni, da bo moral pripraviti osnutek tehničnih standardov, v katerih opredeli parametre za oceno sistemskega učinka načrtov reševanja, in tehnične standarde, v katerih opredeli zadeve, ki jih je treba preveriti za oceno možnosti za reševanje institucije ali skupine.

4.4.5. Finančna podpora znotraj skupine (členi 17-23)

Predlog je namenjen odpravi trenutnih pravnih omejitev za zagotavljanje finančne podpore enega subjekta znotraj skupine drugemu subjektu. Institucije, ki delujejo znotraj skupine, bodo lahko sklenile sporazume za zagotovitev finančne podpore (v obliki posojila, zagotovitve jamstev ali zagotovitve sredstev za uporabo kot zavarovanja pri poslih) za druge subjekte znotraj skupine, ki se soočajo s finančnimi težavami. Takšna zgodnja finančna pomoč lahko pomaga pri nastajajočih finančnih težavah, s katerimi se soočajo posamezni člani skupine. Sporazum se lahko predloži v vnaprejšnjo odobritev na sejah delničarjev vseh sodelujočih subjektov v skladu z nacionalno zakonodajo ter bo pooblastil vodstvene organe, da odobrijo finančno podporo, če bo ta potrebna na podlagi sporazuma. Na tej podlagi se bo pravna varnost povečala, kadar bo jasno, kdaj in kako je mogoče zagotoviti takšno finančno pomoč. Sporazumi so prostovoljni in bančnim skupinam dopuščajo, da ocenijo, ali bi bili takšni dogovori v interesu skupine (skupina je lahko bolj ali manj povezana ter bolj ali manj dosledno sledi skupni strategiji), ter določijo podjetja, ki bi morala biti vključena v sporazum (lahko je primerno izključiti podjetja, ki izvajajo bolj tvegane dejavnosti).

Za zaščito bo imel nadzornik prenosnika v skladu s sporazumom pooblastilo za prepoved ali omejitev finančne podpore, kadar prenos ogroža likvidnost ali solventnost prenosnika ali finančno stabilnost.

4.4.6. Zgodnje posredovanje – posebno upravljanje (člena 23-26)

Predlog razširja pooblastila nadzornikov za zgodnje posredovanje v primerih, kadar se finančni položaj ali solventnost institucije poslabšuje. Pooblastila, preučena v predlogu, dopolnjujejo pooblastila, podeljena nadzornikom v členu 136 direktive o kapitalskih zahtevah. Ta pooblastila ne zmanjšujejo nobenih pravic ali postopkovnih obveznosti, določenih v skladu s pravom gospodarskih družb.

Pooblastila za zgodnje posredovanje vključujejo pooblastilo za zahtevanje, da institucija izvede sheme in ukrepe, določene v načrtu sanacije; pripravi akcijski program in časovni razpored njegovega izvajanja; zahteva, da poslovodstvo skliče ali neposredno skliče skupščino delničarjev, predlaga dnevni red in sprejetje nekaterih odločitev; ter zahteva, da institucija skupaj z upniki pripravi načrt prestrukturiranja dolga.

Poleg tega bi imel nadzornik pooblastilo, da imenuje posebnega upravitelja za omejeno obdobje, kadar se šteje, da je solventnost institucije dovolj ogrožena. Primarna naloga posebnega upravitelja je izboljšanje finančnega položaja institucije ter obnova njenega trdnega in skrbnega poslovanja. Posebni upravitelj bo nadomestil poslovodstvo institucije in imel vsa njegova pooblastila, ne da bi to kakor koli vplivalo na pravice običajnih delničarjev. Pooblastilo za imenovanje posebnega upravitelja bo služilo kot disciplinski ukrep za

poslovodstvo in delničarje ter kot sredstvo za spodbujanje reševanja iz zasebnega sektorja za težave, ki bi lahko v primeru neobravnavе, povzročile propad institucije.

4.4.7. Pogoji za reševanje (člen 27)

Predlog določa skupne parametre za začetek uporabe instrumentov za reševanje. Organi bodo lahko sprejeli ukrepe, kadar je institucija insolventna ali zelo blizu insolventnosti v takšni meri, da bo v primeru, če ne sprejme nobenega ukrepa, v bližnji prihodnosti postala insolventna.

Hkrati je treba zagotoviti, da se radikalni ukrepi izvedejo le, kadar je poseganje v pravice deležnikov upravičeno. Zato je treba ukrepe za reševanje izvajati le, če institucija propada ali bo verjetno propadla in če ni druge rešitve, s katero bi se institucija rešila v ustreznem časovnem obdobju. Poleg tega mora biti posredovanje v smislu ukrepov za reševanje upravičeno z javnim interesom, kot je opredeljeno v členu 28.

4.4.8. Splošna načela – zlasti načelo „brez upnika je slabše“ (člen 29)

Okvir določa več splošnih načel, ki jih bodo morali organi za reševanje upoštevati. Ta načela se med drugim sklicujejo na razporeditev izgub in obravnavo delničarjev in upnikov ter na posledice, ki bi jih lahko imela uporaba instrumentov na poslovanje institucije.

Okvir določa, da se izgube, ko se ugotovijo s postopkom vrednotenja (člen 30) povsod razporedijo med delničarje in upnike institucije v skladu s hierarhijo terjatev, ki se določi v vsaki nacionalni shemi za insolventnost. Vendar in kot je bilo poudarjeno zgoraj (glej naslov 3) običajne sheme za insolventnost ne upoštevajo dovolj finančne stabilnosti ali drugih skrbi v zvezi z javnim interesom. Zato okvir za reševanje določa nekatera načela za razporeditev izgub in bi ga bilo treba upoštevati ne glede na to, kaj določa posamezna nacionalna shema insolventnosti. Ta načela so: a) izgube je treba najprej v celoti razporediti med delničarje in nato na upnike ter b) upniki istega razreda se lahko obravnavajo različno, če je to utemeljeno z razlogi javnega interesa ter zlasti, da se podpre finančna stabilnost. Ta načela veljajo za vse instrumente za reševanje. Poleg tega ter ob upoštevanju instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi, okvir vzpostavlja natančnejšo hierarhijo terjatev (člen 43). Ta natančnejša hierarhija bo dopolnila in po potrebi nadomestila hierarhijo, določeno v vsaki nacionalni zakonodaji o insolventnosti.

Kadar upniki v ekonomskem smislu prejmejo manj, kot bi prejeli, če bi bila institucija likvidirana po običajnih postopkih zaradi insolventnosti, morajo organi zagotoviti, da prejmejo razliko. To nadomestilo, če sploh, se izplača iz sklada za reševanje. Načelo, da je treba izgube najprej razporediti med delničarje in nato med upnike, skupaj z dejstvom, da je treba ukrep za reševanje sprejeti pred uporabo kakršne koli izredne javne finančne podpore je načeloma pomembno za zagotovitev učinkovitosti cilja zmanjšanja izpostavljenosti davkoplačevalcev izgubam (člen 29).

4.4.9. Vrednotenje (člen 30)

Izvajanje instrumentov in pooblastil za reševanje temelji na oceni realne vrednosti sredstev in obveznosti institucije, ki je pred propadom. V ta namen okvir vključuje vrednotenje na podlagi načela „tržne vrednosti“. To bo zagotovilo, da se izgube priznajo v trenutku, ko institucija začne postopek reševanja.

Vrednotenje mora opraviti neodvisni strokovnjak, razen če obstajajo razlogi za nujno, v tem primeru bi organi za reševanje nadaljevali z začasnim vrednotenjem, ki bo pozneje dopolnjeno z dokončnim vrednotenjem ob sodelovanju neodvisnega strokovnjaka. Organom za reševanje so podeljena potrebna pooblastila za spremembo njihovih ukrepov za reševanje¹⁴ v skladu z morebitnimi razlikami med začasnim in dokončnim vrednotenjem.

4.4.10. *Instrumenti in pooblastila za reševanje (členi 31-64)*

Kadar so pogoji za začetek reševanja izpolnjeni, bodo organi za reševanje pooblašteni za uporabo naslednjih instrumentov za reševanje:

- (a) prodaja poslovanja;
- (b) premostitvena institucija;
- (c) ločevanje sredstev;
- (d) reševanje z zasebnimi sredstvi.

Za uporabo teh instrumentov bodo imeli organi za reševanje pooblastila za obvladovanje institucije, ki je propadla ali je na robu propada, prevzem vloge delničarjev in poslovodij, prenos sredstev in obveznosti ter izvrševanje pogodb.

Instrumenti za reševanje se lahko uporabijo posamezno ali v povezavi. Vsi vključujejo stopnjo prestrukturiranja banke. Takšno prestrukturiranje ni značilno le za reševanje z zasebnimi sredstvi. Instrument ločevanja sredstev se uporablja v vseh okoliščinah v povezavi z drugimi instrumenti (člen 32). Po potrebi bo morala biti uporaba instrumentov za reševanje v skladu z okvirom Unije za državne pomoči. V zvezi s tem bo treba vsako zatekanje k javni podpori in/ali uporabi skladov za reševanje za pomoč pri reševanju propadajočih institucij prijaviti Komisiji ter se bo ocenilo v skladu z zadevnimi določbami o državni pomoči, da se ugotovi njegova združljivost z notranjim trgov.

Predlog določa minimalni sklop instrumentov za reševanje, ki jih morajo sprejeti vse države članice. Vendar bodo lahko nacionalni organi poleg tega zadržali specifične nacionalne instrumente in pooblastila za obravnavo propadajočih institucij, če so združljive z načeli in cilji okvira Unije za reševanje in Pogodbe o delovanju Evropske unije ter ne predstavljajo ovir za učinkovito reševanje skupine¹⁵. Nacionalni organi za reševanje bi lahko uporabljali te nacionalne instrumente in pooblastila le, če utemeljijo, da jim noben od instrumentov (posamezno ali v povezavi z drugimi), vključenih v okvir Unije, ne omogoča sprejemanja učinkovitih ukrepov za reševanje.

Instrument prodaje poslovanja omogoča organom za reševanje, da izvršijo prodajo institucije ali vseh njenih poslovnih dejavnosti ali njihovega dela pod tržnimi pogoji, ne da bi bila za to potrebna privolitev delničarjev ali izpolnjevanje postopkovnih zahtev, kar bi bilo sicer obvezno. Kolikor je to mogoče glede na okoliščine, morajo organi za reševanje tržiti institucijo ali dele njenih poslovnih dejavnosti, namenjene prodaji.

¹⁴ Organi za reševanje lahko na primer prenašajo sredstva ali obveznosti na premostitveno institucijo ali z nje.

¹⁵ V zvezi s tem instrument, ki vključuje blokiranje sredstev institucije, ne bi bil združljiv z okvirom.

Instrument premostitvene institucije omogoča organom za reševanje, da prenesejo vse ali del poslovnih dejavnosti institucije na subjekt pod državnim nadzorom. Premostitvena institucija mora imeti licenco v skladu z direktivo o kapitalskih zahtevah in se bo upravljala kot tržno podjetje v okviru omejitev, ki jih predpisuje državni okvir za pomoč. Dejavnosti premostitvene institucije so začasne, njen cilj je prodati podjetje zasebnemu sektorju, ko so tržni pogoji ugodni.

Namen instrumenta ločevanja sredstev je organom za reševanje omogočiti prenos oslabljenih ali problematičnih sredstev na nosilec za upravljanje sredstev, da se lahko z njimi upravlja in se jih sčasoma reši. Sredstva se prenesejo po tržni ali dolgoročni ekonomski vrednosti (v skladu s členom 30), da se vse izgube prepoznajo v času prenosa. Za zmanjšanje izkrivljanja konkurence in nevarnosti moralnega tveganja je ta instrument treba uporabljati skupaj z drugim instrumentom za reševanje.

Instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi (členi od 37 do 51)

Instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi bo organom za reševanje dal pooblastilo za odpis terjatev nezavarovanih upnikov propadajoče institucije in za pretvorbo dolžniških terjatev v lastniški kapital. Instrument se lahko uporablja za dokapitalizacijo institucije, ki propada ali je na robu propada, s čimer se dovoli organom, da jo prestrukturirajo prek postopka reševanja in obnovijo njeno uspešno poslovanje po reorganizaciji in prestrukturiranju. To bi organom omogočilo večjo prožnost pri njihovem odzivu na propad velikih, kompleksnih finančnih institucij. Skupaj s tem ukrepom bi se odstavilo poslovodstvo, odgovorno za težave institucije, prav tako bi se izvedel načrt obnove poslovnih dejavnosti.

Organ za reševanje mora biti pooblaščen za zagotovitev odpisa ali pretvorbe vseh obveznosti institucije. Vendar obstajajo nekatere obveznosti, ki bi se vnaprej izključile (kot so zavarovane obveznosti, kriti pologi in obveznosti s preostalim časom do zapadlosti manj kot en mesec). Izjemoma in kadar obstaja utemeljena potreba za zagotovitev ključnih dejavnosti institucije in njenih ključnih poslovnih področij ali finančne stabilnosti (člen 38) lahko organ za reševanje izključi obveznosti iz izvedenih finančnih instrumentov. Usklajena uporaba možne izključitve na ravni Unije se zagotovi z delegiranimi akti Komisije.

Za uporabo instrumenta reševanja z zasebnimi sredstvi je nujno, da lahko organi za reševanje zagotovijo, da bi institucije imele dovolj obveznosti v svojih bilancah stanja, za katere bi se lahko uporabila pooblastila za reševanje z zasebnimi sredstvi. Najnižji znesek bo sorazmeren in prilagojen za vsako kategorijo institucij glede na njihovo tveganje ali sestavo njihovih virov financiranja (člen 39). Usklajena uporaba minimalne zahteve na ravni Unije se zagotovi z delegiranimi akti Komisije. Kot primer in na podlagi dokazov iz nedavne finančne krize in iz opravljenih vzorčnih simulacij, je lahko ustrezen odstotek vseh obveznosti, za katere se lahko uporabi reševanje z zasebnimi sredstvi, enak 10 % vseh obveznosti (razen regulatornega kapitala).

Kot je razloženo v točki 4.4.8, člena 43 in 44 določata natančno hierarhijo, ki dopolnjuje in po potrebi nadomešča hierarhijo, določeno v nacionalni zakonodaji o insolventnosti. Načeloma bi se morale terjatve delničarjev poplačati pred terjatvami podrejenih upnikov. Šele ko so te terjatve poplačane, lahko organi za reševanje določijo izgube iz nadrejenih terjatev (členi 43 in 44). Vendar lahko v nekaterih okoliščinah organi za reševanje posežejo v imenu pravic upnikov, preden se izplačajo terjatve delničarjev. Te okoliščine so značilne za instrument reševanja z zasebnimi sredstvi in se lahko pojavijo, kadar ima institucija v postopku reševanja še nekaj preostalega kapitala (institucija po pogojih za reševanje propada ali bo verjetno

propadla, če je izčrpala ves svoj kapital ali njegov bistven del). V tem primeru lahko organi za reševanje, potem ko razporedijo izgube na delničarje ter zmanjšajo ali razveljavijo večino terjatev delničarjev, spremenijo v kapital podrejene in (če je potrebno) nadrejene obveznosti. Ta pretvorba bo potekala na način, ki precej razvojeni preostale terjatve delničarjev.

4.4.11. Omejitve prekinitve in zaščitni ukrepi za nasprotne stranke (členi 68-73 in 77)

Za učinkovito uporabo instrumentov za reševanje je organom za reševanje treba omogočiti, da uvedejo začasni odlog na izvajanje pravic upnikov in nasprotnih strank v zvezi z izvrševanjem terjatev do propadajoče institucije ter v zvezi z realizacijo poravnave zaradi predčasnega prenehanja, takojšnje dospelosti ali drugih prekinitiv pogodb, sklenjenih s propadajočo institucijo. Takšen začasni odlog, ki ne traja dlje kot do 17:00 naslednjega delovnega dne, da organom na voljo čas za opredelitev in vrednotenje pogodb, ki jih je treba prenesti na solventno tretjo stran, ne da bi pri tem obstajala nevarnost spremembe vrednosti finančnih pogodb in področja njihove uporabe, ko nasprotne stranke uveljavljajo svoje pravice do prekinitve pogodbe. Pravice do prekinitve tistih nasprotnih strank, ki ohranijo sodelovanje s propadlo institucijo, začnejo ponovno veljati po koncu odloga. Vendar prenos na delujočo tretjo stranko ne pomeni neplačila, ki bi sprožilo pravice do prekinitve.

Te potrebne omejitve pogodbenih pravic se uravnotežijo z zaščitnimi klavzulami za nasprotne stranke, ki organom preprečujejo, da bi ločevali povezane obveznosti, pravice in pogodbe: v okviru delnega prenosa lastništva je treba povezane sheme prenesti v celoti ali se sploh ne prenesejo. Sheme vključujejo sporazume o pobotu zaradi predčasnega prenehanja, dogovore o poravnavi, dogovore o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovore o jamstvu in strukturirane finančne dogovore.

4.4.12. Omejitve sodnih postopkov (člena 77 in 78)

Zadevne strani imajo v skladu s členom 47 Listine o temeljnih pravicah pravico do sodnega varstva in učinkovitega pravnega sredstva zoper ukrepe, ki nanje vplivajo. Zato je treba omogočiti sodni nadzor nad odločitvami, ki jih sprejmejo organi za reševanje. Vendar sodni pregled ne sme vplivati na upravni akt in/ali transakcijo, sklenjeno na podlagi razveljavljenega sklepa, da se zaščitijo tretje osebe, ki so kupile sredstva, pravice in obveznosti institucije v postopku reševanja, ki ga izvajajo organi za reševanje z izvrševanjem pooblastil za reševanje, in da se zagotovi stabilnost finančnih trgov. Ukrepe za odpravo nezakonitega sklepa bi bilo zato treba omejiti na dodelitev nadomestila za škodo, ki so jo utpele prizadete strani.

Poleg tega je treba preprečiti začetek ali izvajanje drugih pravnih ukrepov v zvezi z banko v postopku reševanja. V ta namen okvir zagotavlja, da nacionalni sodnik, preden začne postopke zaradi insolventnosti za institucijo, obvesti organ za reševanje o vsakem uporabljenem ukrepu; organ za reševanje ima pravico, da se v obdobju 14 dni po obvestilu odloči glede izvedbe reševanja zadevne institucije.

4.4.13. Čezmejno reševanje (členi 80-83)

Okvir za sanacijo in reševanje upošteva čezmejno naravo nekaterih bančnih skupin s ciljem oblikovati obsežen in celosten okvir za sanacijo in reševanje bank v Uniji.

V skladu s tem je treba pripraviti načrte sanacije in reševanja, se o njih dogovoriti in jih izvesti za skupino kot celoto, pri čemer se upoštevajo posebnosti strukture vsake skupine in

razdelitev med odgovornosti nacionalnih organov obeh vpletenih držav. To bo doseženo z ukrepi, ki bodo zahtevali izboljšano sodelovanje med nacionalnimi organi in pripravo spodbud za uporabo skupinskega pristopa v vseh fazah priprave, sanacije in reševanja.

Ustanovijo se kolegiji za reševanje z jasno opredeljenim vodstvom ter s sodelovanjem Evropskega bančnega organa (EBA). EBA bo spodbujal sodelovanje organov in po potrebi deloval kot posrednik. Cilj kolegijev je usklajevati pripravljalne ukrepe in ukrepe za reševanje med nacionalnimi organi, da se zagotovijo optimalne rešitve na ravni Unije.

4.4.14. Odnosi s tretjimi državami (členi 84-89)

Ker so številne institucije Unije in bančne skupine dejavne v tretjih državah, je treba zagotoviti učinkovit okvir za reševanje za zagotovitev sodelovanja z organi tretjih držav. Predlog zagotavlja organom Unije potrebna pooblastila za podporo tujih ukrepov za reševanje propadlih tujih bank, tako da izvedejo prenose svojih sredstev in obveznosti, ki se nahajajo pod njihovo jurisdikcijo ali jih ureja njihova zakonodaja. Vendar se takšna podpora zagotovi le, če so tuji ukrepi zagotovili pravično in enakopravno obravnavo lokalnih depozitarjev in upnikov ter niso ogrozili finančne stabilnosti v državi članici. Organi Unije za reševanje morajo imeti tudi pooblastila za uporabo instrumentov za reševanje pri nacionalnih podružnicah institucij iz tretjih držav, kadar je potrebno ločeno reševanje zaradi finančne stabilnosti ali zaščite lokalnih depozitarjev. Predlog zagotavlja podporo za tuje ukrepe za reševanje, kadar imajo organi za reševanje sporazum o sodelovanju s tujim organom za reševanje. Takšni sporazumi morajo biti sredstvo za zagotovitev učinkovitega načrtovanja, odločanja in usklajevanja mednarodnih skupin.

EBA mora pripraviti in skleniti okvirne upravne dogovore z organi tretjih držav v skladu s členom 33 Uredbe št. 1093/2010, nacionalni organi pa bi morali skleniti dvostranske dogovore v skladu, kolikor je to mogoče, z okvirnimi dogovori EBA.

4.4.15. Financiranje reševanja (členi 90-99)

Reševanje dopušča boljšo razporeditev obremenitev zaradi stroškov reševanja na delničarje in upnike v postopku reševanja, kadar so postopki zaradi insolventnosti neustrezni glede na možna tveganja za finančno stabilnost. Vendar to morda ni vedno dovolj in bo morda potrebno dodatno financiranje, da se na primer zagotovi likvidnost premostitvene banke. Glede na pretekle izkušnje je treba skleniti dogovore o financiranju s strani institucij samih, da se zmanjša izpostavljenost davkoplačevalcev izgubam zaradi podpore za solventnost. Členi 90 do 99 določajo določbe, ki so potrebne v ta namen.

Člen 89 določa, da mora vsaka država članica vzpostaviti sheme financiranja. Nameni, za katere je mogoče te sheme uporabljati, so naštet v odstavku 2 člena 89 in segajo od jamstev do posojil ali prispevkov. Izgube primarno bremenijo delničarje in upnike, vendar načeloma ni mogoče izključiti drugih shem financiranja.

Člen 90 določa pravila o prispevkih v sheme financiranja ter vključuje mešanico predhodnih prispevkov, dopolnjeno z naknadnimi prispevki in, kjer je nujno, posojilnimi mehanizmi finančnih institucij ali centralne banke. Za zagotovitev, da so ves čas na voljo določena sredstva in glede na procikličnost v zvezi z naknadnim financiranjem, se določi minimalna ciljna stopnja sredstev, ki jo je treba doseči z vnaprejšnjimi prispevki v obdobju 10 let. Na podlagi vzorčnega izračuna se določi optimalna minimalna ciljna raven sredstev v višini 1 % kritih vlog.

Za izboljšanje odpornosti nacionalnih shem financiranja člen 97 določa pravico, da se lahko v okviru nacionalnih shem izposoja iz podobnih shem v drugih državah članicah. Za odražanje razporeditev zmogljivosti med različnimi nacionalnimi organi pri reševanju skupine člen 98 določa pravila glede zadevnih prispevkov iz nacionalnih shem financiranja za reševanje skupin. Ta prispevek bo temeljil na predhodno dogovorjenem v okviru načrtov reševanja skupine. Nacionalne sheme financiranja, skupaj s posojilnimi mehanizmi in vzajemno uporabo nacionalnih shem v primeru reševanja čezmejnih skupin (člen 98) tvorijo evropski sistem shem financiranja.

Člen 99 obravnava vlogo sistemov zjamčenih vlog znotraj okvira za reševanje. Sisteme zjamčenih vlog se lahko pri reševanju uporablja na dva načina.

Prvič, sistemi zjamčenih vlog morajo prispevati k zagotavljanju stalnega dostopa do kritih vlog. Sistemi zjamčenih vlog trenutno obstajajo v vseh državah članicah v skladu z Direktivo 94/19/ES. Malim depozitarjem izplačajo nadomestila v višini do 100 000 EUR za nerazpoložljive vloge in nato prevzamejo njihovo mesto v likvidacijskem postopku. Nasprotno pa reševanje preprečuje nerazpoložljivost kritih vlog, kar je bolj zaželeno z vidika depozitarjev. Zato je zaželeno, da sistem zjamčenih vlog prispeva v višini zneska, ki ustreza izgubam, ki bi jih moral kriti v običajnem postopku zaradi insolventnosti, kot je navedeno v odstavku 1 člena 99. Za zagotovitev zadostnega financiranja se uvede razvrstitev sistemov zjamčenih vlog v hierarhiji terjatev, pri čemer se sistemi zjamčenih vlog uvrstijo na isto mesto kot nezavarovane neprednostne terjatve. Prispevek sistema zjamčenih vlog mora biti v gotovini, da se absorbirajo izgube, ki bremenijo krite vloge.

Drugič, medtem ko morajo države članice uporabiti sistem zjamčenih vlog vsaj za zagotavljanje gotovine za zagotovitev neprekinjenega dostopa do kritih vlog, se lahko same odločajo o tem, kako bodo financirale reševanje: odločijo se lahko za oblikovanje shem financiranja ločeno od sistemov zjamčenih vlog ali uporabijo svoje sisteme zjamčenih vlog tudi kot sheme financiranja iz člena 91. Dejansko obstajajo sinergije med shemami zjamčenih vlog in reševanjem. Kadar se uporablja okvir za reševanje, ki omejuje širjenje težav, zmanjša število propadov bank ter s tem verjetnost izplačil iz sistemov zjamčenih vlog. Zato predlog dovoljuje državam članicam, da uporabljajo sisteme zjamčenih vlog za financiranje reševanja, da imajo koristi od ekonomij obsega. Kadar sta dve shemi ločeni, je sistem zjamčenih vlog odgovoren za zaščito kritih depozitarjev v obsegu in pod pogoji iz odstavkov 1 do 4 člena 99, medtem ko se zagotovi dodatno financiranje z ločenimi shemami financiranja, ustanovljenimi v skladu s členom 91. Nasprotno, kadar se države odločijo za eno shemo financiranja, bo ta zajemala izgube, ki bremenijo krite vloge in druge namene iz člena 92. V tem primeru morajo biti sistemi zjamčenih vlog v skladu z vsemi pogoji o prispevkih, posojilih in vzajemnosti, ki so določeni v členih 93 do 98.

V vsakem primeru, če po prispevku iz sistema zjamčenih vlog institucija v postopku reševanja pozneje propade in če sistem zjamčenih vlog nima zadostnih sredstev za poplačilo depozitarjev, mora imeti sistem zjamčenih vlog sheme, s katerimi takoj zbere ustrezne zneske od svojih članov.

Državna pomoč je verjetno prisotna pri posredovanju skladov za reševanje, ne glede na vrsto nacionalnih shem financiranja (tj. sklad za reševanje ločen od sistema zjamčenih vlog ali uporaba sistema zjamčenih vlog kot sklada za reševanje).

4.4.16. Skladnost s členoma 290 in 291 PDEU

Komisija je 23. septembra 2009 sprejela predloge za uredbe o ustanovitvi EBA, EIOPA in ESMA¹⁶. V zvezi s tem želi Komisija opozoriti na izjave v zvezi s členoma 290 in 291 PDEU, ki jih je dala ob sprejetju uredb o ustanovitvi evropskih nadzornih organov: „Komisija v zvezi s postopkom sprejemanja regulativnih standardov poudarja edinstven značaj sektorja finančnih storitev, ki izhaja iz Lamfalussyjeve strukture in je izrecno priznan v izjavi št. 39 k PDEU. Vendar ima Komisija resne dvome o tem, ali so omejitve glede njene vloge pri sprejemanju delegiranih aktov in izvedbenih ukrepov skladne s členoma 290 in 291 PDEU.“

4.4.17. Spremembe direktive o prenehanju in direktive o pravu družb in uredbe o EBA (členi 104 – 111)

Direktiva 2001/24/ES določa medsebojno priznavanje in izvrševanje ukrepov za reorganizacijo ali prenehanje kreditnih institucij, ki imajo podružnice v drugih državah članicah. Direktiva si prizadeva zagotoviti, da se kreditna institucija in njene podružnice v drugih državah članicah reorganizirajo ali prenehajo delovati v skladu z načeli enotnosti in univerzalnosti, s čimer se zagotovi, da obstaja le en sklop postopkov v primeru insolventnosti, v katerih se kreditna institucija obravnava kot ena enota. Enotnost in univerzalnost postopkov zagotavljata enako obravnavo upnikov ne glede na njihovo narodnost in stalno ali začasno prebivališče. Za zagotovitev enake obravnave upnikov tudi v postopku reševanja je Direktiva 2001/24/ES spremenjena tako, da se njeno področje uporabe razširi na investicijska podjetja in na uporabo instrumentov za reševanje za vse subjekte, ki so vključeni v shemo reševanja.

Direktiva Unije o pravu družb vsebuje pravila za zaščito delničarjev in upnikov. Nekatera od teh pravil lahko ovirajo hitro ukrepanje organov za reševanje.

Druga direktiva o pravu družb zahteva, da se o vsakem povečanju kapitala delniških družb dogovori na skupščini delničarjev, medtem ko Direktiva 2007/36 (direktiva o pravicah delničarjev) zahteva, da se takšna skupščina skliče 21 dni vnaprej. Hitro izboljšanje finančnega stanja kreditne institucije s povečanjem kapitala tako ni mogoče. Predlog zato spreminja direktivo o pravicah delničarjev, da se skupščini delničarjev omogoči vnaprejšnja odločitev, da se za skupščine delničarjev, na katerih se odloča o povečanju kapitala v izrednih razmerah, uporabi krajše obdobje za sklic. Takšno dovoljenje bo del načrta sanacije. To bo omogočalo hitro ukrepanje, pri čemer se ohranijo pooblastila delničarjev za odločanje.

Poleg tega direktiva o pravu družb zahteva, da se o povišanju ali znižanju kapitala, združitvah in delitvah dogovorijo delničarji, pri tem se prednostne pravice uveljavljajo kadar koli se kapital poveča z denarnimi vložki. Poleg tega direktiva o ponudbah za prevzem zahteva obvezne ponudbe, kadar kateri koli subjekt – tudi država – kupuje takšno število delnic podjetja, ki kotira na borzi, da preseže prag za obvladovanje podjetja (navadno 30–50 %). Za obravnavo teh ovir predlog dopušča državam članicam, da odstopajo od teh določb, ki zahtevajo soglasje upnikov ali delničarjev ali drugače ovirajo učinkovito in hitro reševanje.

Za zagotovitev, da so organi, ki so odgovorni za reševanje, zastopani v evropskem sistemu finančnega nadzora, vzpostavljenem z Uredbo (EU) št. 1093/2010, in za zagotavljanje, da ima EBA potrebno strokovno znanje za izvajanje nalog, predvidenih v tej direktivi, je treba Uredbo (EU) št. 1093/2010 spremeniti tako, da vključi nacionalne organe za reševanje, kot so opredeljeni v tej direktivi, v koncept pristojnih organov, ustanovljenih z navedeno uredbo.

¹⁶ COM(2009) 501, COM(2009) 502, COM(2009) 503.

4.4.18. Začetek veljavnosti

Direktiva bo začela veljati dvajseti dan po objavi v Uradnem listu.

V skladu z običajno prakso je rok za prenos direktive 18 mesecev, tj. 31. december 2014.

Za določbe o instrumentu za reševanje z zasebnimi sredstvi se uporablja daljše obdobje prenosa in jih je treba uporabljati od 1. januarja 2018 naprej. Ta datum upošteva ugotovljene cikle zapadlosti obstoječega dolga, potrebo po izognitvi razdolževanju in potrebo, da institucije uvedejo nove kapitalske zahteve do leta 2018.

V skladu s skupno politično izjavo držav članic in Komisije z dne 28. septembra 2011 o obrazložitvenih dokumentih, morajo države članice obvestilu o izvedbenih ukrepih priložiti korelacijske tabele. To je utemeljeno s kompleksnostjo direktive, ki zajema različne subjekte in bo verjetno zahtevala več izvedbenih ukrepov, zato so nekatere države članice že sprejele zakonodajne akte, ki delno izvajajo to direktivo.

5. PRORAČUNSKÉ POSLEDICE

Zgoraj navedene možnosti politike bodo imele posledice za proračun Unije.

Trenutni predlog bi od EBA zahteval, da (i) razvije okrog 23 tehničnih standardov in 5 smernic, (ii) sodeluje v kolegijih za reševanje, odloča v primeru nesporazumov in opravlja zavezujoče posredovanje ter (iii) poskrbi za priznanje postopkov tretjih držav za reševanje v skladu s členom 85 ter sklene nezavezujoče okvirne dogovore o sodelovanju s tretjimi državami v skladu s členom 88. Tehnični standardi bi morali biti pripravljeni v 12 mesecih po začetku veljavnosti direktive, ki naj bi po ocenah začela veljati med junijem in decembrom 2013. Predlog Komisije vključuje dolgoročne naloge za EBA, ki bodo zahtevale ustanovitev 5 dodatnih delovnih mest (začasni uslužbenci) od leta 2014 naprej. Poleg tega je predvidenih 11 napotenih nacionalnih strokovnjakov za izvajanje začasnih nalog v letih 2014 in 2015.

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi direktiv Sveta 77/91/EGS in 82/891/ES, direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES in 2011/35/ES ter Uredbe (EU) št. 1093/2010

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije, zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije¹⁷,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora¹⁸,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke¹⁹,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Med finančno krizo, ki se je začela leta 2008, se je pokazalo, da na ravni Unije ni ustreznih instrumentov za učinkovito obravnavanje nestabilnih kreditnih institucij ali propadajočih kreditnih institucij. Takšni instrumenti so potrebni predvsem za preprečevanje insolventnosti ali, kadar se ta pojavi, za zmanjšanje negativnih posledic z ohranitvijo sistemsko pomembnih funkcij zadevne institucije. Te težave so med krizo bistveno prispevale k temu, da so morale države članice reševati kreditne institucije z javnimi sredstvi.
- (2) Finančni trgi Unije so zelo integrirani in medsebojno povezani, pri čemer veliko kreditnih institucij velik del dejavnosti opravlja zunaj nacionalnih meja. Propad čezmejne kreditne institucije lahko vpliva na stabilnost finančnih trgov v različnih državah članicah, v katerih posluje. Če države članice ne uspejo obvladati propadajoče kreditne institucije in je rešiti tako, da uspešno preprečijo širšo sistemsko škodo, lahko to ogrozi zaupanje med državami članicami in verodostojnost notranjega trga na

¹⁷ UL C , , str. .

¹⁸ UL C , , str. .

¹⁹ UL C , , str. .

področju finančnih storitev. Zato je stabilnost finančnih trgov bistvena za vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

- (3) Postopki za reševanje kreditnih institucij na ravni Unije zdaj niso usklajeni. Nekatere države članice uporabljajo za kreditne institucije enake postopke kot za druga insolventna podjetja, pri čemer so bili v nekaterih primerih ti prilagojeni kreditnim institucijam. Zakoni in drugi predpisi, ki urejajo insolventnost kreditnih institucij v državah članicah, se vsebinsko in postopkovno zelo razlikujejo. Poleg tega se je med finančno krizo pokazalo, da splošni postopki zaradi insolventnosti za podjetja niso vedno primerni za kreditne institucije, ker ne zagotavljajo vedno hitrega posredovanja, nadaljnega izvajanja ključnih funkcij kreditnih institucij in ohranitve finančne stabilnosti.
- (4) Zato je potrebna shema, s katero bodo organi imeli na voljo instrumente za dovolj zgodnje in hitro posredovanje v nestabilni ali propadajoči kreditni instituciji, da se zagotovi nadaljnje izvajanje njenih ključnih finančnih in gospodarskih funkcij in hkrati čim bolj zmanjša vpliv njenega propada na finančni sistem ter se zagotovi, da delničarji in upniki prevzamejo ustrezne izgube. Nova pooblastila bi morala organom omogočiti nemoten dostop do vlog in plačilnih transakcij, po potrebi prodajo rentabilnih delov podjetja ter pravično in predvidljivo porazdelitev izgub. Ti cilji bi morali prispevati k preprečevanju destabilizacije finančnih trgov in zmanjšanju stroškov za davkoplačevalce.
- (5) Nekatere države članice so že sprejele zakonodajne spremembe, s katerimi so uvedle mehanizme za reševanje propadajočih kreditnih institucij; druge pa so izrazile namero za uvedbo takšnih mehanizmov, če ne bodo sprejeti na ravni Unije. Zaradi različnih nacionalnih pogojev, pooblastil in postopkov za reševanje kreditnih institucij je lahko ovirano nemoteno delovanje notranjega trga in je omejeno sodelovanje med nacionalnimi organi pri obravnavanju propadajočih čezmejnih bančnih skupin. To velja zlasti takrat, ko nacionalni organi zaradi različnih pristopov nimajo enake stopnje obvladovanja ali enake zmožnosti za reševanje kreditnih institucij. Takšne razlike v shemah za reševanje lahko različno vplivajo tudi na stroške financiranja bank v posameznih državah članicah in lahko izkrivljajo konkurenco med bankami. Učinkovite sheme za reševanje so potrebne v vseh državah članicah tudi za zagotovitev, da institucije pri uveljavljanju pravic do ustanavljanja, povezanih z enotnim trgom, niso omejene zaradi finančne zmogljivosti nadrejene države članice za obvladovanje njihovega propada.
- (6) Te ovire bi bilo treba odpraviti in sprejeti pravila za zagotovitev spoštovanja določb, ki urejajo delovanje notranjega trga. Zato bi morala za pravila, ki urejajo reševanje institucij, veljati splošna minimalna uskladitvena pravila.
- (7) Ker ciljev ukrepa, ki ga je treba sprejeti, tj. uskladitve predpisov in postopkov za reševanje kreditnih institucij, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, ampak jih je zaradi posledic propada katere koli institucije za celotno Unijo lažje doseči na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. Skladno z načelom sorazmernosti, kot je določeno v navedenem členu, ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje teh ciljev.

- (8) Za zagotovitev skladnosti z veljavno zakonodajo Unije na področju finančnih storitev in čim večje finančne stabilnosti različnih institucij bi se morala ureditev za reševanje poleg kreditnih institucij uporabljati tudi za investicijska podjetja, za katera veljajo bonitetne zahteve iz Direktive 2006/49/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2006 o kapitalski ustreznosti investicijskih podjetij in kreditnih institucij²⁰. Režim bi se moral uporabljati tudi za finančne holdinge, mešane finančne holdinge, določene z Direktivo 2002/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2002 o dopolnilnem nadzoru kreditnih institucij, zavarovalnic in investicijskih družb v finančnem konglomeratu, ki spreminja direktive Sveta 73/239/EGS, 79/267/EGS, 92/49/EGS, 92/96/EGS, 93/6/EGS in 93/22/EGS ter direktivi 98/78/ES in 2000/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta²¹, holdinge z mešanimi dejavnostmi in finančne institucije, kadar so te podrejene družbe kreditne institucije ali investicijskega podjetja. Kriza je pokazala, da lahko insolventnost subjekta v skupini hitro vpliva na solventnost celotne skupine in ima torej lahko celo lastne sistemske posledice. Zato bi morali organi imeti tudi učinkovita sredstva za ukrepanje v zvezi s temi subjekti, da preprečijo širjenje negativnega vpliva in pripravijo usklajen sistem reševanja za skupino kot celoto, ker lahko insolventnost subjekta v skupini hitro vpliva na solventnost celotne skupine.
- (9) Uporaba instrumentov in pooblastil za reševanje, določenih v tej direktivi, lahko moti pravice delničarjev in upnikov. Na lastninske pravice delničarjev bo vplivalo zlasti pooblastilo organov, da lahko brez soglasja delničarjev na zasebnega kupca prenesejo delnice, del sredstev institucije ali vsa njena sredstva. Poleg tega lahko njihovo pooblastilo za odločanje, katere obveznosti se prenesejo iz propadajoče kreditne institucije, na podlagi ciljev zagotavljanja nadaljnjega opravljanja storitev in preprečevanja škodljivega vpliva na finančno stabilnost vplivajo na enako obravnavo upnikov.
- (10) Nacionalni organi bi morali tveganje, velikost in medsebojno povezanost institucije upoštevati v načrtih sanacije in reševanja ter pri uporabi različnih instrumentov, ki jih imajo na voljo, s čimer zagotovijo, da se režim uporablja na ustrezen način.
- (11) Države članice bi morale za zagotovitev potrebne hitrosti ukrepanja in neodvisnosti drugih od gospodarskih udeležencev ter za preprečitev navzkrižja interesov imenovati javne upravne organe, ki opravljajo funkcije in naloge, povezane z reševanjem v skladu s to direktivo. Države članice bi morale zagotoviti, da so navedenim organom za reševanje dodeljena ustrezna sredstva. Imenovanje javnih organov ne bi smelo izključevati prenosa pooblastil pod odgovornostjo organa za reševanje. Vendar ni treba natančno predpisati, kateri organ bi morale države članice imenovati za organ za reševanje. Čeprav bi z uskladitvijo tega vidika morda olajšali usklajevanje, bi to pomenilo tudi znaten poseg v ustavne in upravne sisteme držav članic. Ustrezno stopnjo usklajevanja je možno doseči tudi z zahtevo, ki manj posega v sisteme držav članic: vsi nacionalni organi, ki sodelujejo pri reševanju institucij, bi morali biti zastopani v kolegijih za reševanje, v katerih se izvaja usklajevanje na čezmejni ali evropski ravni. Zato bi bilo treba državam članicam omogočiti, da prosto izberejo organe, ki bodo pristojni za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil iz te direktive.

²⁰ UL L 177, 30.6.2006, str. 2011.

²¹ UL L 35, 11.2.2003, str. 1.

- (12) Glede na posledice, ki jih lahko ima propad kreditne institucije ali investicijskega podjetja na finančni sistem in gospodarstvo države članice, in glede na možno potrebo po uporabi javnih sredstev za reševanje krize bi morala finančna ministrstva ali druga ustrezna ministrstva v državah članicah dovolj zgodaj tesno sodelovati v postopku kriznega upravljanja in reševanja krize.
- (13) Učinkovito reševanje institucij ali skupin, ki delujejo v Uniji, zahteva sodelovanje med pristojnimi organi in organi za reševanje znotraj kolegijev za nadzor in reševanje na vseh stopnjah, ki jih zajema ta direktiva, od priprave načrtov sanacije in reševanja do dejanskega reševanja institucije. V primeru nesporazuma med nacionalnimi organi pri odločitvah, ki jih je treba sprejeti v skladu s to direktivo v zvezi z institucijami, bi moral Evropski bančni organ (EBA) kot zadnjo možnost prevzeti vlogo zavezujočega posredovanja. V ta namen bi bilo treba Evropski bančni organ pooblastiti za sprejemanje odločitev, ki od nacionalnih organov zahtevajo, da sprejmejo določene ukrepe ali se od njih vzdržijo v skladu z določbami Uredbe (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES²².
- (14) Za zagotovitev enotnega in doslednega pristopa na področju, ki ga zajema ta direktiva, bi bilo treba EBA pooblastiti za sprejemanje smernic in pripravo regulativnih in tehničnih standardov, ki jih potrdi Komisija z delegiranimi akti v skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije.
- (15) Za učinkovito obravnavo propadajočih institucij, bi morali biti organi pooblaščen za uvedbo pripravljalnih in preventivnih ukrepov.
- (16) Bistveno je, da vse organizacije pripravijo in redno posodablajo načrte sanacije, ki določajo ukrepe, ki jih morajo te institucije sprejeti v različnih okoliščinah ali pri različnih scenarijih. Takšni načrti bi morali biti podrobni in morajo temeljiti na realnih predpostavkah, pri čemer jih mora biti mogoče uporabiti pri različno neugodnih in resnih scenarijih. Vendar bi se priprava načrta sanacije morala zahtevati le, če je to sorazmerno s sistemsko pomembnostjo institucije ali skupine. V tem smislu bi bilo treba v zahtevani vsebini upoštevati tudi vrsto virov financiranja institucije in stopnjo, do katere bi bila zanesljivo na voljo podpora skupine. Institucije bi morale načrte pravočasno predložiti nadzornim organom, ki jih v celoti ocenijo, pri čemer ocenijo tudi, ali so načrti izčrpn in ali tudi v obdobjih finančnih težav omogočajo ponovno vzpostavitev uspešnega poslovanja institucije.
- (17) Kadar institucija ne predstavi ustreznega načrta sanacije, bi bilo treba nadzornike pooblastiti, da od institucije zahtevajo, da sprejme ukrepe, ki so potrebni za obravnavo pomanjkljivosti v načrtu, vključno s spremembami poslovnega modela ali njegovih strategij financiranja. Ta zahteva lahko vpliva na svobodo gospodarske pobude, ki jo zagotavlja člen 16 Listine o temeljnih pravicah. Vendar je omejitev te temeljne pravice potrebna, da se uresničijo cilji finančne stabilnosti ter zaščitijo depozitarji in upniki. Zlasti je takšna omejitev potrebna, da se okrepi poslovanje institucij in prepreči, da bi institucije prekomerno rasle ali prevzemale prekomerna tveganja ne da bi pri tem obravnavale zastoje in izgube ter obnovile svojo bazo kapitala. Omejitev je prav tako

sorazmerna, ker lahko le preventivni ukrep zagotovi sprejetje ustreznih previdnostnih ukrepov in je zato v skladu s členom 52 Listine o temeljnih pravicah Evropske unije.

- (18) Načrtovanje reševanja je bistven del učinkovitega reševanja. Organi bi morali imeti vse informacije, ki so potrebne za načrtovanje, kako bistvene funkcije institucije ali čezmejne skupine ločiti od ostalih poslovnih področij ter jih prenesti, da se zagotovita ohranitev ključnih funkcij in njihovo nadaljnje izvajanje. Vendar bi bilo treba zahtevo za pripravo načrta reševanja poenostaviti, da bo odražala sistemski pomen institucije ali skupine.
- (19) Organom za reševanje bi bilo treba omogočiti, da zahtevajo spremembe strukture in organizacije institucij ali skupin, da se odpravijo praktične ovire za uporabo instrumentov za reševanje ter se zagotovi rešljivost zadevnih subjektov. Zaradi potencialno sistemske narave vseh institucij, je bistveno, da imajo za ohranitev finančne stabilnosti organi možnost reševanja katere koli institucije. Za spoštovanje svobode gospodarske pobude iz člena 16 Listine o temeljnih pravicah, bi bilo treba diskrecijsko pravico organov omejiti na to, kar je potrebno za poenostavitev strukture in delovanja institucije, samo za izboljšanje njene rešljivosti. Poleg tega bi moral biti vsak ukrep, uveden v ta namen, v skladu s pravom Unije. Ukrepi ne bi smeli biti neposredno ali posredno diskriminatorni na podlagi narodnosti in morajo biti utemeljeni glede na prevladujoč razlog, ki je, da se opravljajo v javnem interesu finančne stabilnosti. Pri določanju, ali je bil ukrep sprejet v splošnem javnem interesu, organi za reševanje, ki ukrepajo v javnem interesu, pri izpolnjevanju ciljev reševanja ne bi smeli biti ovirani pri uporabi instrumentov za reševanje ali izvajanju pooblastil, ki so jim podeljena. Poleg tega ukrep ne bi smel presežati okvira, ki je nujno potreben za doseganje ciljev. Pri določanju ukrepov, ki jih je treba sprejeti, bi morali organi za reševanje upoštevati opozorila in priporočila Evropskega odbora za sistemska tveganja, ustanovljenega z Uredbo (EU) št. 1092/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o makrobonitetnem nadzoru nad finančnim sistemom Evropske unije in ustanovitvi Evropskega odbora za sistemska tveganja²³.
- (20) Predlagani ukrepi za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost institucije ali skupine ne bi smeli institucijam preprečevati uveljavljanja pravice do ustanavljanja iz Pogodbe o delovanju Evropske unije.
- (21) Načrti sanacije in reševanja ne bi smeli predvideti dostopa do izredne javne finančne podpore ali izpostaviti davkoplačevalcev tveganju izgube. Dostop do likvidnostnih posojil, ki jih zagotavljajo centralne banke, vključno z izrednimi likvidnostnimi posojili, bi bilo treba obravnavati kot izredno javno finančno podporo, če je institucija solventna v trenutku zagotovitve likvidnosti in takšna zagotovitev likvidnosti ni del obsežnejšega paketa pomoči; če je posojilo v celoti zavarovano s premoženjem, za katero se uporabljajo odbitki pri vrednotenju glede na kakovost in tržno vrednost, če centralne banke zaračunavajo kazenske obresti upravičencu; in če centralna banka da sama pobudo za ukrep, ki predvsem ni podprt z nobeno državno kontragarancijo.
- (22) Zagotavljanje finančne podpore subjekta v čezmejni skupini drugemu subjektu v tej skupini trenutno omejuje več določb iz nacionalne zakonodaje. Namen teh določb je zaščititi upnike in delničarje posameznega subjekta. Vendar te določbe ne upoštevajo

²³

UL L 331, 15.12.2010, str. 1.

soodvisnosti subjektov v isti skupini ali interesa skupine. Na mednarodni ravni se je pojem interesa skupine s sodno prakso ali zakonodajo razvil le v nekaterih pravnih sistemih. Pri tem pojmu je poleg interesa posameznega subjekta v skupini upoštevan posredni interes za uspešnost skupine kot celote, ki ga ima vsak subjekt v skupini. Vendar se razlikuje od države članice do države članice ter ne zagotavlja potrebne pravne varnosti. Zato je primerno določiti pogoje, pod katerimi se lahko finančna podpora prenese med subjekti čezmejne bančne skupine, da se zagotovi finančna stabilnost skupine kot celote. Finančna podpora med skupinami bi morala biti prostovoljna. Primerno je, da države članice izvajanja pravice do ustanavljanja neposredno ali posredno ne pogojujejo z obstojem sporazuma o zagotavljanju finančne podpore.

- (23) Za ohranitev finančne stabilnosti je pomembno, da lahko pristojni organi ustavijo slabšanje finančnega in ekonomskega položaja skupine, preden institucija doseže točko, na kateri organi nimajo na razpolago druge možnosti, kot je njeno reševanje. Zato bi bilo treba pristojnim organom dati pooblastila za zgodnje posredovanje, vključno s pooblastilom za zamenjavo posloводства institucije s posebnim upraviteljem; tako bi zadevno institucijo spodbudili, da dovolj zgodaj sprejme ukrepe za ponovno vzpostavitev finančne trdnosti in/ali reorganizacijo poslovanja za zagotovitev uspešnega poslovanja. Naloga posebnega upravitelja bi morala biti sprejeti vse potrebne ukrepe in spodbujati reševanje, da se obravnava finančni položaj institucije. Vendar se pri imenovanju posebnega upravitelja ne bi smelo odstopati od pravic delničarjev ali lastnikov ali postopkovnih obveznosti, določenih s pravom gospodarskih družb Unije ali posamezne države ter je treba spoštovati mednarodne obveznosti Unije ali držav članic glede zaščite naložb. Pooblastila za zgodnje posredovanje bi morala vključevati pooblastila iz Direktive 2006/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2006 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti kreditnih institucij²⁴ za okoliščine, ki niso zgodnje posredovanje, ter druge situacije, potrebne za ponovno vzpostavitev finančne stabilnosti institucije.
- (24) Okvir za reševanje bi moral zagotoviti pravočasen začetek reševanja, preden bilanca stanja finančne institucije pokaže insolventnost in preden se ves kapital izčrpa. Reševanje bi bilo treba začeti, ko podjetje ni več sposobno uspešno poslovati ali verjetno ne bo več sposobno uspešno poslovati ter so se drugi ukrepi izkazali kot nezadostni za preprečitev propada. Dejstvo, da institucija ne izpolnjuje zahtev za dovoljenje samo po sebi ne bi smelo upravičiti začetka reševanja, zlasti če je institucija še vedno sposobna uspešno poslovati ali bo verjetno sposobna uspešno poslovati. Institucija bi se morala šteti kot propadajoča institucija ali institucija, ki bo verjetno propadla, kadar krši ali bo kršila kapitalske zahteve za nadaljnje dovoljenje, ker je ustvarila takšne izgube ali jih bo verjetno ustvarila, ki bi izčrpale vse ali velik del njenih sredstev, kadar sredstva institucije so ali bodo postala nižja od njenih obveznosti, kadar institucija ni več sposobna ali verjetno ne bo več sposobna plačevati svojih obveznosti do roka zapadlosti ali kadar zaprosi za izredno javno finančno podporo. Potreba po nujni likvidnostni pomoči centralne banke ne bi smela biti sama po sebi pogoj, ki zadostno dokazuje, da institucija je ali bo v bližnji prihodnosti postala nesposobna plačevati svoje zapadle obveznosti. Za ohranitev finančne stabilnosti, zlasti v primeru sistemskega pomanjkanja likvidnosti državna jamstva za likvidnostna posojila, ki jih odobrijo centralne banke, ali državna jamstva za novo

²⁴

UL L 177, 30.6.2006, str. 1.

izdane obveznosti ne bi smele sprožiti okvira za reševanje, če so izpolnjeni določeni pogoji. Zlasti morajo biti ukrepi državnih jamstev odobreni v okviru državne pomoči in ne smejo biti del večjega paketa pomoči, uporaba jamstvenih ukrepov pa mora biti časovno strogo omejena. V obeh primerih morajo biti banke solventne.

- (25) Pooblastila organov za reševanje bi morala veljati tudi za holdinge, kadar oba, holding in podrejena družba, propadata ali bosta verjetno propadla. Poleg tega, ne glede na dejstvo, da holding morda ne propada ali verjetno ne bo propadel, bi morala pooblastila organov za reševanje veljati za holding, kadar ena ali več podrejenih kreditnih institucij ali investicijskih podjetij izpolnjuje pogoje za reševanje, poleg tega je uporaba instrumentov in pooblastil za reševanje za holding potrebna za reševanje ene ali več od podrejenih družb ali za reševanje skupine kot celote.
- (26) Če institucija propada ali bo verjetno propadla, bi morali imeti nacionalni organi na razpolago minimalno usklajen sklop instrumentov in pooblastil za reševanje. Za njihovo izvajanje bi morali veljati skupni pogoji, cilji in splošna načela. Potem ko je organ za reševanje sprejel odločitev, da za institucijo začne postopek reševanja, bi bilo treba izključiti običajne postopke zaradi insolventnosti. Države članice bi morale imeti možnost organom za reševanje podeliti pooblastila in instrumente poleg tistih, ki so jim podeljena v okviru te direktive. Vendar bi morala biti uporaba teh dodatnih instrumentov in pooblastil v skladu z načeli in cilji reševanja, kot so določeni v tej direktivi. Zlasti uporaba takšnih instrumentov in pooblastil ne bi smela vplivati na učinkovito reševanje čezmejnih skupin in bi morala zagotoviti, da delničarji krijejo izgube.
- (27) Za preprečitev moralnega tveganja bi bilo treba vsaki insolventni instituciji, ne glede na njeno velikost in medsebojno povezanost, omogočiti izstop s trga, kar pa ne sme povzročiti sistemske motnje. Propadajoča institucija se načeloma likvidira po običajnih postopkih zaradi insolventnosti. Vendar lahko likvidacija po običajnem postopku zaradi insolventnosti ogrozi finančno stabilnost, povzroči motnje pri zagotavljanju ključnih storitev in vpliva na zaščito depozitarjev. V takem primeru je uporaba instrumentov za reševanje v javnem interesu. Zato bi morali biti cilji reševanja zagotovitev nadaljnjega opravljanja ključnih finančnih storitev, ohranitev stabilnosti finančnega sistema, zmanjšanje moralnega tveganja s preprečevanjem uporabe javne finančne podpore za propadajoče institucije in zaščita depozitarjev.
- (28) Možnost prenehanja insolventne institucije po običajnih postopkih zaradi insolventnosti bi bilo treba vedno upoštevati, preden se sprejme odločitev za ohranitev institucije kot delujočega podjetja. Insolventno institucijo bi bilo treba ohraniti kot delujoče podjetje, ki kolikor je mogoče, uporablja zasebna sredstva. To je mogoče doseči s prodajo ali združitvijo s kupcem iz zasebnega sektorja ali po odpisu obveznosti institucije ali po preoblikovanju njenega dolga v kapital, da se izvede dokapitalizacija.
- (29) Organi za reševanje bi morali pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje zagotoviti, da delničarji in upniki krijejo ustrezen del izgub, da se poslovanje zamenjajo, da so stroški reševanja institucije čim manjši in da se vsi upniki insolventne institucije istega razreda obravnavajo podobno. Kadar je za uporabo instrumentov za reševanje potrebna odobritev državne pomoči, bi bilo treba posredovanje oceniti v skladu z ustreznimi določbami o državni pomoči. Pri tem je

lahko med drugim zajeta državna pomoč, kadar se skladi za reševanje ali jamstvo nad vlogami uporabijo kot pomoč pri reševanju propadajočih institucij.

- (30) Omejitve pravic delničarjev in upnikov bi morale biti v skladu s členom 52 Listine o temeljnih pravicah. Instrumente za reševanje bi bilo zato treba uporabiti le za tiste institucije, ki propadajo ali bodo verjetno propadle, in le kadar je potrebno uresničevati cilj finančne stabilnosti v javnem interesu. Instrumente za reševanje bi bilo treba uporabiti zlasti, kadar prenehanje institucije ni mogoče po običajnih postopkih zaradi insolventnosti, ne da bi pri tem destabilizirali finančni sistem, ukrepi pa so potrebni, da se zagotovi hiter prenos in nadaljevanje sistemsko pomembnih funkcij ter kadar ni realne možnosti za kakršno koli alternativno zasebno reševanje, vključno s povečanjem kapitala s strani obstoječih delničarjev ali tretjih strani, s katero bi se lahko v celoti obnovilo uspešno poslovanje institucije.
- (31) Poseganje v lastninske pravice ne bi smelo biti nesorazmerno. Posledično prizadeti delničarji in upniki ne bi smeli imeti večjih izgub od izgub, ki bi jih imeli, če bi institucija prenehala poslovati v času sprejetja odločitve o reševanju. V primeru delnega prenosa sredstev institucije v postopku reševanja na zasebnega kupca ali premostitveno banko, bi moral preostali del institucije v postopku reševanja prenehati poslovati po običajnih postopkih zaradi insolventnosti. Za zaščito delničarjev in upnikov, ki ostanejo v postopku prenehanja institucije, bi morali le-ti imeti pravico, da prejmejo plačila svojih terjatev v postopkih prenehanja, ki niso nižja od tega, kar bi po oceni prejeli, če bi celotna institucija prenehala poslovati po običajnih postopkih zaradi insolventnosti.
- (32) Za zaščito pravic delničarjev in upnikov do prejema najmanj zneska, ki bi ga prejeli pri običajnih postopkih zaradi insolventnosti, bi bilo treba določiti jasne obveznosti glede vrednotenja sredstev in obveznosti institucije, poleg tega bi morale biti na voljo dovolj časa, da se ustrezno oceni obravnava, ki bi je bili deležni, če bi institucija prenehala poslovati po običajnih postopkih zaradi insolventnosti. Takšno vrednotenje bi morale biti mogoče začeti že v zgodnji fazi posredovanja. Preden se sprejme kakršen koli ukrep za reševanje, bi bilo treba oceniti sredstva in obveznosti institucije ter obravnave, ki bi je bili deležni delničarji in upniki v običajnih postopkih zaradi insolventnosti. Takšno vrednotenje bi morale biti predmet sodnega pregleda le skupaj z odločitvijo o reševanju. Poleg tega bi morala obstajati obveznost, da se po tem, ko so bili uporabljeni instrumenti za reševanje, naredi naknadna primerjava med dejansko obravnavo delničarjev in upnikov ter njihovo obravnavo v okviru običajnih postopkov zaradi insolventnosti. Če se ugotovi, da so delničarji in upniki pri poplačilu terjatev prejeli manj, kot bi prejeli v okviru običajnih postopkov zaradi insolventnosti, bi morali biti upravičeni do izplačila razlike. V nasprotju z vrednotenjem pred reševanjem bi bilo treba omogočiti ugovarjanje tej primerjavi ločeno od odločitve o reševanju. Odločitev o tem, kako bo delničarjem in upnikom izplačana ugotovljena razlika v obravnavi, bi morala biti prepuščena državam članicam. Ta razlika, če obstaja, bi morala biti izplačana v skladu s finančnimi ureditvami, določenimi v skladu s to direktivo.
- (33) Ob propadu institucije je pomembno priznati izgube. Pri vrednotenju sredstev in obveznosti propadajočih institucij bi bilo treba kot glavno načelo upoštevati njihovo tržno vrednost v trenutku uporabe instrumentov za reševanje, pod pogojem, da trgi ustrezno delujejo. Če trgi dejansko ne delujejo, se lahko sredstva in obveznosti vrednotijo glede na svojo ustrezno utemeljeno dolgoročno ekonomsko vrednost. Če je

nujno, bi bilo treba organom za reševanje omogočiti hitro vrednotenje sredstev ali obveznosti propadajoče institucije. To vrednotenje bi moralo biti začasno in bi se moralo uporabljati do izvedbe neodvisnega vrednotenja.

- (34) Hitro ukrepanje je nujno, da se ohrani zaupanje v trg in čim bolj zmanjša širjenje negativnega vpliva. Ko je ugotovljeno, da institucija propada ali bo verjetno propadla, bi morali organi za reševanje takoj sprejeti ustrezne ukrepe. Okoliščine, v katerih lahko pride do propada institucije, in zlasti morebitna nujnost situacije bi morale organom za reševanje omogočiti, da sprejmejo ukrepe za reševanje, ne da bi morali najprej uporabiti pooblastila za zgodnje posredovanje.
- (35) Instrumente za reševanje bi bilo treba uporabiti pred kakršno koli kapitalsko injekcijo javnega sektorja ali enakovredno izredno finančno podporo javnega sektorja instituciji. Vendar to ne bi smelo ovirati uporabe sredstev iz sistemov zajamčenih vlog ali skladov za reševanje za financiranje reševanja. V zvezi s tem bi bilo treba uporabo izredne javne finančne podpore ali sklada za reševanje, vključno s skladi zajamčenih vlog, za pomoč pri reševanju propadajoče institucije oceniti v skladu z ustreznimi določbami o državni pomoči.
- (36) Instrumenti za reševanje bi morali vključevati prodajo poslovanja zasebnemu kupcu, vzpostavitev premostitvene institucije, ločevanje dobrih in slabih sredstev propadajoče institucije ter reševanje te institucije z zasebnimi sredstvi.
- (37) Kadar so instrumenti za reševanje uporabljeni za prenos sistemsko pomembnih storitev ali uspešnih poslovnih dejavnosti institucije na stabilen subjekt, kot je zasebni kupec ali premostitvena institucija, bi bilo treba preostali del institucije likvidirati v ustreznem časovnem okviru ter pri tem upoštevati, ali mora propadla institucija zagotavljati storitve ali podporo kupcu ali premostitveni instituciji za nadaljnje opravljanje dejavnosti ali storitev, pridobljenih z navedenim prenosom.
- (38) Instrument prodaje poslovanja bi moral organom omogočati prodajo institucije ali dela njenega poslovanja enemu ali več kupcem brez soglasja delničarjev. Pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja bi se morali organi dogovoriti za trženje te institucije ali dela njenega poslovanja na odprt, pregleden in nediskriminatoren način, pri čemer bi si morali prizadevati za čim višjo prodajno ceno.
- (39) Da delničarji in upniki ne bi dobili manj kot v običajnih postopkih zaradi insolventnosti, bi morala vse prihodke iz delnega prenosa sredstev dobiti institucija v postopku reševanja. Če pride do prenosa vseh delnic ali vseh sredstev, pravic in obveznosti institucije, bi morali vse prihodke iz prenosa dobiti delničarji propadle institucije. Prihodke bi bilo treba zmanjšati za stroške zaradi propada institucije ali postopka reševanja.
- (40) Da bi bila prodaja poslovanja izvedena pravočasno in bi se zaščitila finančna stabilnost, bi bilo treba nemudoma oceniti kupca kvalificiranega deleža z odstopanjem od rokov iz Direktive 2006/48/ES.
- (41) Informacije o trženju propadle institucije in pogajanja s potencialnimi kupci pred uporabo instrumenta prodaje poslovanja bodo verjetno sistemsko pomembni. Zaradi zagotovitve finančne stabilnosti je pomembno, da je razkritje takšnih informacij javnosti v skladu z Direktivo 2003/6/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o trgovanju z notranjimi informacijami in tržni manipulaciji (zloraba

trga)²⁵ možno odložiti do priprave načrta in strukturiranja reševanja institucije, pri čemer bi bilo treba upoštevati dovoljene odloge iz ureditve v zvezi z zlorabo trga.

- (42) Glavni namen premostitvene institucije kot institucije, ki jo nadzira organ za reševanje, je, da se strankam insolventne institucije še naprej zagotavljajo bistvene finančne storitve in da se še naprej izvajajo bistvene finančne dejavnosti. Premostitvena institucija bi morala poslovati kot uspešno delujoče podjetje in bi se morala čim prej ponovno vključiti na trg ali se postopno ukiniti, če ni sposobna uspešno poslovati.
- (43) Instrument ločevanja sredstev bi moral organom omogočati prenos neuspešnih ali oslavljenih sredstev na ločen nosilec. Ta instrument bi se lahko uporabil le v povezavi z drugimi instrumenti, da se prepreči neupravičena konkurenčna prednost propadajoče institucije.
- (44) Z učinkovito ureditvijo reševanja bi bilo treba čim bolj zmanjšati stroške reševanja propadajoče institucije, ki jih krijejo davkoplačevalci. Prav tako bi morala zagotoviti, da je mogoče rešiti tudi velike in sistemsko pomembne institucije, ne da bi bila pri tem ogrožena finančna stabilnost. To se doseže z instrumentom za reševanje z zasebnimi sredstvi, ki zagotavlja, da delničarji in upniki institucije prevzamejo ustrezen del izgube in zadevnih stroškov. Zaradi tega je Odbor za finančno stabilnost priporočil, da naj bi se v okvir za reševanje kot dodatna možnost v povezavi z drugimi instrumenti za reševanje vključila zakonska pooblastila za odpis dolga.
- (45) Organom za reševanje bi bilo treba za potrebno prilagodljivost pri razdelitvi izgube med upnike v določenih okoliščinah omogočiti, da uporabijo instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi, kadar se želi propadajoča institucija ohraniti kot delujoče podjetje in če obstaja realna možnost, da začne institucija ponovno uspešno poslovati, ter kadar se sistemsko pomembne storitve prenesejo na premostitveno institucijo in preostali del institucije preneha poslovati in se postopno ukine.
- (46) Kadar se instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi uporabi za obnovitev kapitala propadajoče institucije, da se omogoči nadaljevanje njenega poslovanja, bi bilo treba poleg tega instrumenta vedno zamenjati poslovodstvo ter pozneje prestrukturirati institucijo in njene dejavnosti tako, da se odpravijo razlogi za njen propad. To prestrukturiranje bi bilo treba izvesti z načrtom reorganizacije poslovanja. Kjer je primerno, bi morali biti takšni načrti skladni z načrtom prestrukturiranja, ki ga morajo institucije v skladu z okvirom Unije za državne pomoči predložiti Komisiji. Takšni načrti bi morali poleg ukrepov, namenjenih ponovni vzpostavitvi dolgoročnega uspešnega poslovanja institucije, vključevati ukrepe za omejitev pomoči na minimum in za porazdelitev bremena ter ukrepe, ki omejujejo izkrivljanje konkurence.
- (47) Instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi ni primerno uporabiti za terjatve, ki so zavarovane s poroštvom, premoženjem ali drugim jamstvom. Vendar je zaželeno, da se lahko instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi uporabi za čim več nezavarovanih obveznosti propadajoče institucije, da se tako zagotovi učinkovitost tega instrumenta in doseganje njegovih ciljev. Kljub temu je primerno s področja uporabe instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi izključiti nekatere vrste nezavarovanih obveznosti. Zaradi javnega reda in učinkovitega reševanja se

²⁵

UL L 96, 12.4.2003, str. 16.

instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi ne bi smel uporabljati za vloge, zaščitene z Direktivo 94/19/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 1994 o sistemih zjamčenih vlog²⁶, obveznosti do delojemalcev propadajoče institucije ali trgovinske terjatve, povezane s blagom in storitvami, ki so potrebni za tekoče poslovanje institucije.

- (48) Za depozitarje z vlogami, za katere se jamči s sistemom zjamčenih vlog, se instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi ne bi smel uporabljati. Vendar sistem zjamčenih vlog prispeva k financiranju reševanja, saj bi moral zagotoviti odškodnino depozitarjem. Izvajanje pooblastil za reševanje z zasebnimi sredstvi bi zagotovilo, da bi imeli depozitarji še naprej dostop do svojih vlog, kar je glavni razlog za vzpostavitev sistemov zjamčenih vlog. Če se v teh primerih ti sistemi ne bi uporabljali, bi to ustvarilo nepošteno prednost glede na ostale upnike, ki bi bili predmet izvajanja pooblastil organa za reševanje.
- (49) Organi za reševanje bi morali na splošno uporabljati instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi tako, da upoštevajo pari passu obravnavo upnikov in zakonsko razvrstitev terjatev v skladu z veljavno zakonodajo o insolventnosti. Izgube bi se morale najprej kriti z instrumenti regulatornega kapitala in bi jih bilo treba razdeliti med delničarje z razveljavitvijo ali z veliko razvodenitvijo delnic. Kadar ti instrumenti niso dovolj, bi bilo treba podrejeni dolg preoblikovati ali odpisati. Nazadnje, prednostne obveznosti bi bilo treba preoblikovati ali odpisati, če so bili podrejeni razredi v celoti preoblikovani ali odpisani.
- (50) Da bi se izognili temu, da institucije strukturirajo svoje obveznosti na način, ki ovira učinkovitost instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi, je treba določiti, da bi morale imeti institucije ves čas skupni znesek lastnih sredstev, podrejenega dolga in prednostnih obveznosti, ki so predmet instrumenta reševanja z zasebnimi sredstvi, izraženih v odstotkih glede na skupne obveznosti institucije, ki ne izpolnjujejo pogojev za lastna sredstva za namene Direktive 2006/48/ES ali Direktive 2006/49/ES. Organi za reševanje bi morali imeti tudi možnost zahtevati, da je ta odstotek v celoti ali delno sestavljen iz lastnih sredstev in podrejenega dolga.
- (51) Države članice bi morale zagotoviti, da se z instrumenti dodatnega temeljnega kapitala in dodatnega kapitala v celoti pokrijejo izgube, ko postane poslovanje institucije izdajateljice neuspešno. V skladu s tem bi morali organi za reševanje navedene instrumente odpisati v celoti ali jih preoblikovati v instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala, ko postane poslovanje institucije neuspešno in preden so sprejeti kakršni koli drugi ukrepi za reševanje. Trenutek, ko postane poslovanje neuspešno, bi v tem primeru pomenil trenutek, ko ustrezni nacionalni organ določi, da institucija izpolnjuje pogoje za reševanje, ali trenutek, ko organ odloči, da institucija ni več sposobna uspešno poslovati brez odpisa navedenih kapitalskih instrumentov. Dejstvo, da bodo organi v okoliščinah, določenih s to direktivo, instrumente odpisali ali jih preoblikovali, bi moralo biti priznано pod pogoji, ki urejajo zadevni instrument, in v vseh perspektivah ali ponudbenih dokumentih, ki so objavljeni ali predloženi v zvezi z instrumenti.

²⁶ UL L 135, 31.5.1994, str. 5–14.

- (52) Instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi, ki ohranja institucijo kot delujoče podjetje, bi moral maksimirati vrednost terjatev upnikov, izboljšati tržno varnost in pomiriti nasprotne stranke. Da bi pomirili investitorje in nasprotne stranke na trgu ter minimizirali njegov učinek, je treba dovoliti, da se instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi ne uporablja do 1. januarja 2018.
- (53) Organi za reševanje bi morali imeti vsa pravna pooblastila, ki jih je mogoče v različnih kombinacijah izvajati pri uporabi instrumentov za reševanje. Ta pooblastila bi morala vključevati pooblastila za prenos delnic ali sredstev, pravic ali obveznosti propadajoče institucije na drug subjekt, kot je druga institucija ali premostitvena institucija, pooblastila za odpis ali razveljavitev delnic ali odpis ali preoblikovanje dolga propadajoče institucije, pooblastila za nadomestitev posloводства in pooblastila za uvedbo začasnega odloga na plačilo terjatev. Potrebna so lahko tudi dodatna pooblastila, vključno s pooblastilom, da se od drugih delov skupine zahteva kontinuiteta ključnih storitev.
- (54) Točno določenih sredstev, s katerimi bi morali organi za reševanje poseči v insolventno institucijo, ni treba predpisati. Organom za reševanje bi bilo treba omogočiti, da se odločijo za prevzem nadzora z neposrednim posegom v institucijo ali z izvršno odredbo. Njihova odločitve bi morali biti odvisna od okoliščin v posameznem primeru. Uvedba enotnega modela se za učinkovito sodelovanje med državami članicami na tej stopnji ne zdi potrebna.
- (55) Okvir za reševanje bi moral vključevati postopkovne zahteve, da se zagotovita ustrezno obveščanje o ukrepih za reševanje in njihova javna objava. Ker pa so lahko informacije, ki jih organi za reševanje in njihovi strokovni svetovalci pridobijo med postopkom reševanja, občutljive, bi morala za te informacije pred javno objavo odločitve o reševanju veljati učinkovita ureditev zaupnosti.
- (56) Nacionalni organi bi morali imeti dodatna pooblastila za zagotovitev učinkovitosti prenosa delnic ali dolžniških instrumentov ter sredstev, pravic in obveznosti. Ta pooblastila bi morala vključevati pooblastilo za izključitev pravic tretjih oseb iz prenesenih instrumentov ali sredstev ter pooblastilo za izvajanje pogodb in zagotovitev nadaljnjega izvajanja dogovorov z družbo prejemnico prenesenih sredstev in delnic. Vendar to ne bi smelo vplivati na pravice delojemalcev do prekinitve pogodbe o zaposlitvi. Poleg tega to ne bi smelo vplivati na pravico stranke, da prekine pogodbo zaradi drugih razlogov, kot je zgolj zamenjava propadajoče institucije z novo institucijo. Organi za reševanje bi morali imeti tudi dodatno pooblastilo, da od preostale institucije, ki je v postopku prenehanja po običajnem postopku zaradi insolventnosti, zahtevajo opravljanje storitev, ki so nujne za poslovanje institucije, na katero so bila z instrumentom prodaje poslovanja ali instrumentom premostitvene institucije prenesena sredstva ali delnice.
- (57) Zadevne strani imajo v skladu s členom 47 Listine o temeljnih pravicah pravico do sodnega varstva in učinkovitega pravnega sredstva zoper ukrepe, ki jih zadevajo. Zato bi bilo treba omogočiti sodni nadzor nad odločitvami, ki jih sprejmejo organi za reševanje. Ker pa naj bi ta direktiva zajemala izredno nujne situacije in ker bi lahko odložitve katere koli odločitve organov za reševanje ovirala kontinuiteto ključnih funkcij, je treba zagotoviti, da vložitve vloge za pregled in kakršna koli začasna odločba sodišča ne moreta ustaviti izvrševanja odločitev o reševanju. Poleg tega za zaščito tretjih oseb, ki so kupile sredstva, pravice in obveznosti institucije v postopku

reševanja z izvrševanjem pooblastil organov za reševanje, in za zagotavljanje stabilnosti finančnih trgov sodni pregled ne bi smel vplivati na upravni akt ali transakcijo na podlagi razveljavljenega sklepa. Ukrepe za odpravo nezakonitega sklepa bi bilo zato treba omejiti na dodelitev nadomestila za škodo, ki so jo utrpeli udeležene osebe.

- (58) Da bi bilo reševanje učinkovito in da bi se izognili sporom glede pristojnosti, se medtem ko organ za reševanje izvaja pooblastila za reševanje ali uporablja instrument za reševanje, ne začnejo ali nadaljujejo običajni postopki zaradi insolventnosti za propadajočo institucijo. Poleg tega je koristno in priporočljivo za omejeno obdobje odložiti nekatere pogodbene obveznosti, da ima organ za reševanje dovolj časa za uporabo instrumentov za reševanje.
- (59) Da se organom za reševanje pri prenosu sredstev in obveznosti na zasebnega kupca ali premostitveno institucijo zagotovi dovolj časa za določitev pogodb, ki jih je treba prenesti, je primerno določiti sorazmerne omejitve pravic nasprotnih strank do realizacije izravnave, takojšnje zapadlosti ali druge prekinitve finančnih pogodb pred prenosom. Takšna omejitev je potrebna, da lahko organi ugotovijo, kakšna je dejanska bilanca stanja propadajoče institucije, pri tem pa se vrednost in obseg ne spremenita, kot bi se v primeru obsežnega uveljavljanja pravic do prekinitve. Da bi bil poseg v pogodbene pravice nasprotnih strank čim manjši, bi bilo treba omejitev pravic do prekinitve uporabiti le v zvezi z ukrepom za reševanje, pri čemer bi morale pravice do prekinitve zaradi kakršne koli druge neizpolnitve obveznosti, vključno z neplačilom ali nezagotovitvijo kritja, veljati še naprej.
- (60) Za ohranitev zakonitih ureditev kapitalskega trga v primeru prenosa dela sredstev, pravic in obveznosti propadajoče institucije je primerno vključiti zaščitne ukrepe, ki preprečujejo razdelitev povezanih obveznosti, pravic in pogodb. Takšna omejitev izbranih praks v zvezi s povezanimi pogodbami bi morala vključevati pogodbe z isto nasprotno stranko, ki so krite z dogovori o jamstvu, dogovori o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovori o poravnavi, sporazumi o pobotu zaradi predčasnega prenehanja in strukturiranimi finančnimi dogovori. Pri uporabi zaščitnega ukrepa bi morali organi za reševanje prenesti vse povezane pogodbe v okvir zavarovanega dogovora ali vse takšne pogodbe pustiti preostali propadli banki. S temi zaščitnimi ukrepi bi bilo treba zagotoviti, da ni vpliva na zakonsko kapitalsko obravnavo terjatev, ki za namene Direktive 2006/48/ES spadajo pod sporazum o pobotu.
- (61) Ko nameravajo organi za reševanje prenesti niz povezanih pogodb in ta prenos ne more biti učinkovit v zvezi z vsemi pogodbami iz niza, ker se za nekatere pravice ali obveznosti iz pogodb uporablja zakonodaja zunaj ozemlja Unije, se prenos ne bi smel izvesti. Vsak prenos, ki krši ta predpis, bi moral biti neveljaven.
- (62) Čeprav bo zagotavljanje, da bodo imeli organi za reševanje na voljo enake instrumente in pooblastila, olajšalo usklajeno ukrepanje v primeru propada čezmejne skupine, so za spodbujanje sodelovanja in preprečitev razdrobljenih nacionalnih odzivov potrebni dodatni ukrepi. Organi za reševanje bi se morali pri reševanju povezanih subjektov med seboj posvetovati in sodelovati v kolegijih za reševanje, da se dogovorijo o sistemu reševanja skupine. Kolegije za reševanje bi bilo treba vzpostaviti okrog obstoječih nadzornih kolegijev z vključitvijo organov za reševanje in, kjer je ustrezno,

ministrstev za finance za subjekte v skupini. V primeru krize bi moral biti kolegij za reševanje forum za izmenjavo informacij in usklajevanje ukrepov za reševanje.

- (63) Pri reševanju čezmejnih skupin bi bilo treba doseči ravnotežje med potrebo po postopkih, ki upoštevajo nujnost situacije in omogočajo učinkovite, poštene in pravočasne rešitve za skupino kot celoto, in potrebo po zaščiti finančne stabilnosti v vseh državah članicah, kjer skupina posluje. Različni organi za reševanje bi si morali izmenjevati mnenja v kolegiju za reševanje. Ukrepe za reševanje, ki jih predlaga organ za reševanje na ravni skupine, bi morali pripraviti različni nacionalni organi za reševanje in o njih razpravljati v okviru načrtov za reševanje skupine. Kolegiji za reševanje bi morali vključiti poglede organov za reševanje vseh držav članic, v katerih skupina posluje, da se, kjer je mogoče, olajšajo hitre in skupne odločitve. Ukrepi za reševanje organa za reševanje na ravni skupine bi morali vedno upoštevati vpliv na finančno stabilnost v državah članicah, kjer posluje skupina. To bi moralo biti zagotovljeno z možnostjo, da organi za reševanje iz države članice, v kateri ima podrejena družba svoj sedež, nasprotujejo odločitvam organa za reševanje na ravni skupine ne samo glede ustreznosti ukrepov za reševanje, ampak tudi glede potrebe po zaščiti finančne stabilnosti v tej državi članici. Vsak spor med drugim glede tega, ali je finančna stabilnost v vseh različnih državah članicah, v katerih posluje skupina, dovolj zaščitena, bi moral rešiti EBA. EBA bi moral zlasti zagotoviti, da končna odločitev o ukrepu za reševanje, ki jo je treba sprejeti, ustrezno upošteva interese vseh organov za reševanje pri zaščiti finančne stabilnosti v Uniji ter v vseh državah članicah, kjer skupina posluje.
- (64) Vzpostavitev sistema za reševanje skupine bi morala omogočati usklajeno reševanje, ki bi najverjetneje zagotovilo najboljši rezultat za vse institucije v skupini. Sistem za reševanje skupine bi moral predlagati organ za reševanje skupine in bi moral biti zavezujoč za člane kolegija za reševanje. Nacionalni organi za reševanje, ki se ne strinjajo s sistemom, bi morali imeti možnost, da se obrnejo na EBA. EBA bi bilo treba omogočiti, da odpravi nesoglasje na podlagi ocene, ali je neodvisno ukrepanje zadevne države članice potrebno zaradi finančne stabilnosti države, pri čemer bi moral upoštevati učinek ukrepa na finančno stabilnost v drugih državah članicah in doseganje čim večje vrednosti skupine kot celote.
- (65) V okviru sistema za reševanje skupine bi bilo treba nacionalne organe pozvati k uporabi enakega instrumenta za pravne osebe, ki izpolnjujejo pogoje za reševanje. Nacionalni organi ne bi smeli imeti pooblastila za ugovor zoper instrumente za reševanje na ravni skupine, za katere je pristojen organ za reševanje skupine, kot so npr. uporaba instrumenta premostitvene banke na ravni nadrejene družbe, prodaja sredstev nadrejene kreditne institucije in preoblikovanje dolga na ravni nadrejene družbe. Organi za reševanje na ravni skupine bi morali imeti tudi pooblastilo za uporabo premostitvene bančne institucije na ravni skupine (kar lahko, kjer je primerno, vključuje dogovore o porazdelitvi bremena), da se stabilizira skupina kot celota. Lastništvo podrejenih družb se lahko prenese na premostitveno banko za nadaljnjo prodajo v svežnju ali posamično prodajo, kadar so pogoji na trgu ugodni. Organ za reševanje na ravni skupine bi moral imeti tudi pooblastilo za uporabo instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi na ravni nadrejene družbe.
- (66) Za učinkovito reševanje mednarodno dejavnih institucij in skupin so potrebni sporazumi o sodelovanju med organi za reševanje iz Unije in organi za reševanje iz tretjih držav. Lažje sodelovanje se lahko zagotovi, če ureditve za reševanje tretjih

držav temeljijo na skupnih načelih in pristopih, ki jih pripravljata Odbor za finančno stabilnost in skupina G-20. V ta namen bi moral EBA pripraviti in skleniti okvirne upravne dogovore z organi tretjih držav v skladu s členom 33 Uredbe št. 1093/2010 in nacionalni organi bi morali skleniti dvostranske dogovore v skladu z okvirnimi dogovori EBA, kolikor je to mogoče. Z oblikovanjem teh dogovorov med nacionalnimi organi, ki so pristojni za upravljanje propada svetovnih podjetij, bi bilo treba zagotoviti učinkovito načrtovanje, odločanje in usklajevanje v zvezi z mednarodnimi skupinami. Organu EBA bi moralo biti zaupano tudi priznavanje ukrepov, ki so jih sprejeli organi za reševanje v tretjih državah. Države članice bi morale biti odgovorne za izvajanje odločitev EBA o priznavanju.

- (67) Sodelovanje bi moralo potekati za podrejene družbe skupin iz Unije ali tretjih držav in podružnice institucij iz Unije ali tretjih držav. Podrejene družbe skupin iz tretjih držav so podjetja s sedežem v Uniji in za njih v celoti velja zakonodaja Unije, vključno z instrumenti za reševanje iz te direktive. Vendar pa morajo države članice ohraniti pravico do uporabe instrumentov za reševanje tudi za podružnice institucij, ki imajo sedež v tretjih državah, kadar bi priznavanje in uporaba postopkov tretjih držav v zvezi s podružnico ogrozila finančno stabilnost v Uniji ali depozitarji iz Unije ne bi bili deležni enake obravnave kot depozitarji iz tretjih držav. Zaradi tega bi moral EBA imeti pravico, da po posvetovanju z nacionalnimi organi za reševanje zavrne priznanje postopkov tretjih držav v zvezi s podružnicami institucij tretjih držav v Uniji.
- (68) Obstajajo okoliščine, ko je učinkovitost uporabljenih instrumentov za reševanje odvisna od razpoložljivosti kratkoročnega financiranja instituciji ali premostitveni instituciji, zagotovitve jamstev potencialnim kupcem ali zagotovitve kapitala premostitveni instituciji. Ne glede na vlogo centralnih bank pri zagotavljanju likvidnosti finančnemu sistemu tudi v obdobju težav je pomembno, da države članice vzpostavijo sheme financiranja, da preprečijo dotok sredstev za ta namen iz nacionalnih proračunov. Stabilizacijo finančnega sistema bi moral financirati celoten finančni sektor.
- (69) Načeloma bi moral prispevke pred kakršnim koli ukrepom za reševanje in neodvisno od njega najprej zagotoviti ta sektor. Če s predhodnim financiranjem ni mogoče pokriti izgub ali stroškov, ki nastanejo zaradi uporabe shem financiranja, bi bilo treba za pokrivanje dodatnih stroškov ali izgub pridobiti dodatne prispevke.
- (70) Da bi dosegli kritično maso in se izognili procikličnim učinkom, ki bi se pojavili, če bi se sheme financiranja morale opirati le na naknadne prispevke v sistemski krizi, je nujno, da predhodno razpoložljiva finančna sredstva iz nacionalnih shem financiranja dosegajo določeno ciljno raven.
- (71) Za pošten izračun prispevkov in zagotavljanje spodbud za poslovanje po manj tveganem model bi bilo treba pri prispevkih v nacionalne sheme financiranja upoštevati stopnjo tveganja kreditnih institucij.
- (72) Zagotavljanje učinkovitega reševanja propadajočih finančnih institucij v Uniji je bistven element za vzpostavitev notranjega trga. Propad takšnih institucij ne vpliva le na finančno stabilnost trgov, na katerih neposredno poslujejo, temveč tudi na celotni finančni trg Unije. Z vzpostavitvijo notranjega trga finančnih storitev se bo okrepila medsebojna povezanost različnih nacionalnih finančnih sistemov. Institucije delujejo zunaj države članice, kjer imajo sedež, in so medsebojno povezane z medbančnimi in

drugimi trgi, ki so v bistvu vseevropski. Zagotavljanje učinkovitega financiranja reševanja teh institucij po enakih pogojih v vseh državah članicah je v interesu držav članic, v katerih delujejo, pa tudi na splošno vseh držav članic, saj bi se tako zagotovili enaki konkurenčni pogoji in izboljšalo delovanje enotnega finančnega trga Unije. Vzpostavitev evropskega sistema shem financiranja bi morala zagotoviti, da za vse institucije, ki poslujejo v Uniji, veljajo enako učinkovite sheme za financiranje reševanja in da vse te institucije prispevajo k stabilnosti enotnega trga.

- (73) Za večjo odpornost evropskega sistema shem financiranja in v skladu s ciljem, da naj bi financiranje izviralo predvsem iz finančnega sektorja in ne iz javnih proračunov, bi bilo treba omogočiti, da si lahko nacionalne sheme med seboj posojajo, če je to potrebno.
- (74) Sheme financiranja so sicer vzpostavljene na nacionalni ravni, vendar bi morale v okviru reševanja skupine delovati vzajemno. Če ukrepi za reševanje zagotavljajo, da imajo depozitarji še naprej dostop do svojih vlog, bi moral sistem zajamčenih vlog, v katerega je vključena institucija v postopku reševanja, jamčiti za znesek izgub do višine zneska kritih vlog, ki bi jih imeli, če bi institucija prenehala delovati v okviru običajnih postopkov zaradi insolventnosti.
- (75) Države članice bi morale poleg zagotavljanja izplačila depozitarjem ali stalnega dostopa do kritih vlog obdržati možnost odločanja, ali se lahko sistemi zajamčenih vlog uporabljajo tudi kot sheme za financiranje drugih ukrepov za reševanje. Takšna prožnost se ne bi smela uporabljati na tak način, da bi bilo ogroženo financiranje sistemov zajamčenih vlog ali jamčenje izplačila kritih vlog.
- (76) Če se vloge v okviru reševanja kreditne institucije prenesejo na drugo institucijo, zavarovanje depozitarjev ne bi smelo presegati ravni kritja iz Direktive 94/19/ES. Zato bi bilo treba terjatve, povezane z vlogami, ki ostanejo v kreditni instituciji v postopku reševanja, omejiti na razliko med prenesenimi sredstvi in ravno kritja iz Direktive 94/19/ES. Če prenesene vloge presegajo raven kritja, depozitar ne bi smel imeti nobenih terjatev do sistema zajamčenih vlog za vloge, ki ostanejo v kreditni instituciji v postopku reševanja.
- (77) Vzpostavitev shem financiranja za oblikovanje evropskega sistema shem financiranja, določenega v tej direktivi, bi morala zagotoviti usklajevanje uporabe sredstev, razpoložljivih na nacionalni ravni za reševanje.
- (78) S tehničnimi standardi za finančne storitve bi bilo treba zagotoviti dosledno usklajenost ter ustrezno zaščito depozitarjev, investorjev in potrošnikov po vsej Uniji. Ker je EBA organ z visoko specializiranimi strokovnjaki, bi bilo učinkovito in ustrezno, da pripravi osnutke regulativnih in izvedbenih tehničnih standardov, ki ne vključujejo izbir politik, za predložitev Komisiji.
- (79) Komisija bi morala osnutke tehničnih standardov, ki jih razvije EBA, sprejeti v delegiranih aktih v skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije in členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.
- (80) Komisija bi morala biti v skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije pooblaščen za sprejetje delegiranih aktov, da bi: določila opredelitev „ključnih funkcij“ in „glavnih poslovnih področij“, določila okoliščine, ko institucija propada ali bo verjetno propadla, določila okoliščine, ko bi bilo treba uporabiti instrument

ločevanja sredstev, določila obveznosti, ki so izključene s področja uporabe instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi, določila okoliščine, ko je potrebna izključitev iz instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi, da se zagotovi nadaljevanje ključnih dejavnosti in glavnih poslovnih področij, določila merila za določitev minimalnega zneska upravičenih obveznosti, ki se zahtevajo od institucij za instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi, določila okoliščine, ko je treba pri uporabi instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi obstoječe delnice razveljaviti in obveznosti spremeniti v delnice, določila okoliščine, ko se postopki tretje države za reševanje ne smejo priznati, nadalje določila pogoje, pod katerimi velja, da ciljna raven iz sheme financiranja znatno odstopa od prvotne ravni, sprejela merila, namenjena prilagoditvi prispevkov v sheme financiranja profilu tveganja institucij, opredelila obveznosti, katerih namen je zagotoviti učinkovito plačilo prispevkov v sheme financiranja, in določila pogoje za medsebojna posojila med nacionalnimi shemami financiranja. Zlasti je pomembno, da Komisija pri svojem pripravljalnem delu opravi ustrezna posvetovanja, vključno na strokovni ravni.

- (81) Primerno je, da v določenih primerih EBA najprej spodbuja konvergenco praks nacionalnih organov s smernicami in je pozneje na podlagi konvergence, zagotovljene z uporabo smernic EBA, Komisija pooblaščenca za sprejetje delegiranih aktov.
- (82) Pri pripravi in oblikovanju delegiranih aktov bi morala Komisija zagotoviti zgodnje in stalno posredovanje informacij o zadevnih dokumentih Parlamentu in Svetu.
- (83) Evropski parlament in Svet bi morala imeti od datuma obvestila na voljo dva meseca za ugovarjanje delegiranemu aktu. Evropskemu parlamentu in Svetu bi moralo biti omogočeno, da obvestita druge institucije, da ne nameravata podati ugovorov.
- (84) V izjavi o členu 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije, priloženi sklepni listini medvladne konference, ki je sprejela Lizbonsko pogodbo, se je konferenca seznanila, da namerava Komisija v skladu s svojo ustaljeno prakso pri pripravi osnutkov delegiranih aktov na področju finančnih storitev nadaljevati posvetovanje s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice.
- (85) Komisija bi morala biti tudi pristojna za sprejemanje izvedbenih tehničnih standardov na podlagi izvedbenih aktov v skladu s členom 291 Pogodbe o delovanju Evropske unije in členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010. EBA bi bilo treba pooblastiti za pripravo osnutkov izvedbenih tehničnih standardov, ki se predložijo Komisiji.
- (86) Direktiva 2001/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. aprila 2001 o reorganizaciji in prenehanju kreditnih institucij²⁷ določa, da se odločbe o reorganizaciji ali prenehanju kreditnih institucij s podružnicami v državah članicah, v katerih nimajo sedeža, vzajemno priznavajo in izvršujejo v vseh državah članicah. Ta direktiva določa, da se vsa sredstva in obveznosti kreditne institucije na glede na to, v kateri državi so, obravnavajo v enotnem postopku v matični državi članici in da se upniki v državah gostiteljicah obravnavajo enako kot upniki v matični državi članici. Za učinkovito reševanje bi morala Direktiva 2001/24/ES veljati tudi za uporabo instrumentov za reševanje, kadar se ti instrumenti uporabljajo za kreditne institucije in druge subjekte, ki jih zajema ureditev reševanja. Zato bi bilo treba Direktivo 2001/24/ES ustrezno spremeniti.

²⁷ UL L 125, 5.5.2001, str. 15.

- (87) Direktive Unije na področju prava družb vsebujejo obvezna pravila za zaščito delničarjev in upnikov kreditnih institucij, ki spadajo na področje uporabe teh direktiv. Kadar morajo organi za reševanje ukrepati hitro, lahko ta pravila ovirajo njihovo učinkovito ukrepanje, uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje, zato bi bilo treba določiti odstopanja. Za zagotovitev čim večje pravne varnosti zainteresiranih strani bi morala biti odstopanja jasno in ozko opredeljena, pri čemer bi se lahko uporabljala le, če so v javnem interesu in so izpolnjeni pogoji za reševanje. Uporaba instrumentov za reševanje predpostavlja, da se upoštevajo cilji reševanja in pogoji za reševanje iz te direktive.
- (88) Druga direktiva Sveta 77/91/EGS z dne 13. decembra 1976 o uskladitvi zaščitnih ukrepov za varovanje interesov družbenikov in tretjih oseb, ki jih države članice zahtevajo od družb v skladu z drugim odstavkom člena 58 Pogodbe glede ustanavljanja delniških družb ter ohranjanja in spreminjanja njihovega kapitala, zato da se oblikujejo zaščitni ukrepi z enakim učinkom v vsej Skupnosti²⁸, vsebuje pravila o pravici delničarjev, da odločijo o povečanju in zmanjšanju kapitala, o njihovi pravici do udeležbe pri vsaki novi izdaji delnic z denarnimi vložki, o varstvu upnikov v primeru zmanjšanja kapitala in sklicu skupščine delničarjev v primeru resne izgube kapitala. Ta pravila lahko ovirajo hitro ukrepanje organov za reševanje, zato bi bilo treba določiti odstopanja od teh pravil.
- (89) Direktiva 2011/35/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2011 o združitvi delniških družb²⁹ med drugim določa pravila o odobritvi združitve s strani skupščine delničarjev vseh družb, ki se združujejo, o zahtevah glede načrta združitve, poročila poslovnih organov in poročila izvedencev ter o varstvu upnikov. Šesta direktiva Sveta 82/891/EGS z dne 17. decembra 1982 o delitvi delniških družb, ki temelji na členu 54(3)(g) Pogodbe³⁰, vsebuje podobna pravila o delitvi delniških družb. Direktiva 2005/56/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. oktobra 2005 o čezmejnih združitvah kapitalskih družb³¹ določa ustrezna pravila o čezmejnih združitvah kapitalskih družb. Določiti bi bilo treba odstopanja od navedenih direktiv, da se omogoči hitro ukrepanje organov za reševanje.
- (90) Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/25/ES z dne 21. aprila 2004 o ponudbah za prevzem³² določa, da je treba dati obvezno ponudbo za prevzem za vse delnice družbe za pravično ceno, kot je opredeljena v Direktivi, če oseba neposredno ali posredno in sama ali z drugimi pridobi določen odstotek delnic navedene družbe in s tem nadzor nad navedeno družbo v skladu z nacionalno zakonodajo. Namen pravila o obvezni ponudbi je zaščititi manjšinske delničarje v primeru spremembe nadzora. Vendar lahko dejstvo, da bo morda treba izpolniti takšno drago obveznost, odvrne možne investitorje v zadevno institucijo, zato organi za reševanje težko izkoristijo vsa svoja pooblastila za reševanje. Določiti bi bilo treba odstopanje od pravila o obvezni ponudbi, ki je potrebno za izvajanje pooblastil za reševanje, medtem ko se mora po poteku obdobja reševanja pravilo o obvezni ponudbi uporabljati za kogar koli, ki prevzame nadzor nad zadevno institucijo.

²⁸ UL L 26, 31.1.1977, str. 1.

²⁹ UL L 110, 29.4.2011, str. 1.

³⁰ UL L 378, 31.12.1982, str. 47.

³¹ UL L 310, 25.11.2005, str. 1.

³² UL L 142, 30.4.2004, str. 12.

- (91) Direktiva 2007/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o uveljavljanju določenih pravic delničarjev družb, ki kotirajo na borzi³³, določa postopkovne pravice delničarjev v zvezi s skupščino. Direktiva 2007/36/ES med drugim določa najkrajši rok za sklic skupščine delničarjev in vsebino sklica. Ta pravila lahko ovirajo hitro ukrepanje organov za reševanje, zato bi bilo treba določiti odstopanje od Direktive. Pred reševanjem bi bilo morda potrebno hitro povečati kapital, kadar institucija ne izpolnjuje ali verjetno ne bo izpolnjevala zahtev iz direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES ter je verjetno, da se bo s povečanjem kapitala ponovno izboljšal njen finančni položaj in se bodo preprečile okoliščine, v katerih bi bili izpolnjeni pogoji glede praga za reševanje. V takšnih okoliščinah bi bilo treba določiti, da se lahko skupščina delničarjev skliče v krajšem obdobju. Vendar bi bilo treba ohraniti pooblastilo delničarjev za odločanje o povečanju kapitala in skrajšanju obdobja za sklic skupščine delničarjev. Za vzpostavitev tega mehanizma bi bilo treba določiti odstopanje od Direktive 2007/36/ES.
- (92) Za zagotovitev, da so organi, ki so odgovorni za reševanje, zastopani v evropskem sistemu finančnega nadzora, vzpostavljenem z Uredbo (EU) št. 1093/2010, in za zagotavljanje, da ima EBA potrebno strokovno znanje za izvajanje nalog, predvidenih v tej direktivi, bi bilo treba Uredbo (EU) št. 1093/2010 spremeniti tako, da vključuje nacionalne organe za reševanje, kot so opredeljeni v tej direktivi v konceptu pristojnih organov, ustanovljenih z navedeno uredbo. Takšno zbliževanje med organi za reševanje in pristojnimi organi v skladu z Uredbo št. 1093/2010 je skladno z nalogami, ki se dodelijo organu EBA v skladu s členom 25 Uredbe (ES) št. 1093/2010, da prispeva in aktivno sodeluje pri pripravi in usklajevanju načrtov za sanacijo in reševanje ter si prizadeva za reševanje propadajočih institucij in zlasti čezmejnih skupin.
- (93) Za zagotovitev, da institucije, osebe, ki učinkovito nadzorujejo njihovo poslovanje, in člani posloводства institucij izpolnjujejo zahteve iz te direktive ter da se podobno obravnavajo povsod v Uniji, bi morale države članice določiti učinkovite, sorazmerne in odvračilne upravne sankcije in ukrepe. Zato bi morale upravne sankcije in ukrepi, ki jih določijo države članice, izpolnjevati nekatere bistvene zahteve v zvezi z naslovniki, merili, ki jih je treba upoštevati pri uporabi sankcije ali ukrepa, objavo sankcij ali ukrepov, ključnimi pristojnostmi za sankcioniranje in višino upravnih denarnih sankcij.
- (94) Da se zajamejo vsi ukrepi, ki se uporabijo po dejanski kršitvi, se ta direktiva nanaša na upravne sankcije in ukrepe, ki so namenjeni preprečevanju nadaljnjih kršitev, ne glede na to, ali je ukrep v skladu z nacionalno zakonodajo opredeljen kot sankcija ali ukrep.
- (95) Ta direktiva ne bi smela posegati v določbe iz zakonodaje držav članic v zvezi s kazenskimi sankcijami.
- (96) Države članice so se v skladu s skupno politično izjavo držav članic in Komisije o obrazložitenih dokumentih z dne 28. septembra 2011³⁴ zavzele, da bodo v upravičenih primerih k obvestilu o svojih ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, ki bodo pojasnjevali razmerje med sestavnimi deli direktive in

³³ UL L 184, 14.7.2007, str. 17.

³⁴ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

ustreznimi deli nacionalnih instrumentov o prenosu. V zvezi s to direktivo zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov upravičeno.

- (97) S to uredbo se spoštujejo temeljne pravice in upoštevajo pravice, svoboščine in načela, ki jih priznava zlasti Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, ter še posebej lastninska pravica, pravica do učinkovitega pravnega sredstva in poštenega sojenja ter pravica do obrambe –

STA SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

NASLOV I

PODROČJE UPORABE, OPREDELITEV POJMOV IN ORGANI

Člen 1

Vsebina in področje uporabe

Ta direktiva določa pravila in postopke za sanacijo in reševanje:

- (a) kreditnih institucij in investicijskih podjetij;
- (b) finančnih institucij, kadar je finančna institucija podrejena družba kreditne institucije, investicijskega podjetja ali podjetja iz točk (c) in (d) ter je vključena v nadzor nadrejene družbe na konsolidirani osnovi v skladu s pododdelkom I oddelka 2 poglavja 2 naslova V Direktive 2006/48/ES;
- (c) finančnih holdingov, mešanih finančnih holdingov in mešanih poslovnih holdingov;
- (d) nadrejenih finančnih holdingov v državi članici, nadrejenih finančnih holdingov Unije, nadrejenih mešanih finančnih holdingov v državi članici in nadrejenih mešanih finančnih holdingov Unije;
- (e) podružnic institucij, ki imajo sedež zunaj Unije v skladu s posebnimi pogoji, določenimi v tej direktivi.

Člen 2

Opredelitve

Za namene te direktive se uporabljajo naslednje opredelitve:

- (1) „reševanje“ pomeni prestrukturiranje institucije, da se zagotoviti kontinuiteta ključnih funkcij, ohrani finančna stabilnost in ponovno vzpostavi uspešno poslovanje celotne institucije ali njenega dela;

- (2) „kreditna institucija“ pomeni kreditno institucijo, kot je opredeljena v členu 4(1) Direktive 2006/48/ES;
- (3) „investicijsko podjetje“ pomeni investicijsko podjetje, kot je opredeljeno v členu 3(1)(b) Direktive 2006/49/ES, za katero veljajo zahteve glede osnovnega kapitala, določene v členu 9 navedene direktive;
- (4) „finančna institucija“ pomeni finančno institucijo, kot je opredeljena v členu 4(5) Direktive 2006/48/ES;
- (5) „podrejena družba“ pomeni podrejeno družbo, kot je opredeljena v členu 4(13) Direktive 2006/48/ES;
- (6) „nadrejena družba“ pomeni nadrejeno družbo, kot je opredeljena v členu 4(12) Direktive 2006/48/ES;
- (7) „konsolidirana osnova“ pomeni na podlagi konsolidiranega finančnega stanja skupine, nad katero se izvaja nadzor na konsolidirani osnovi v skladu s pododdelkom I oddelka 2 poglavja 2 naslova V Direktive 2006/48/ES ali subkonsolidirani osnovi v skladu s členom 73(2) navedene direktive;
- (8) „finančni holding“ pomeni finančno institucijo, katere podrejene družbe so izključno ali predvsem institucije ali finančne institucije, pri čemer je vsaj ena od teh podrejenih družb institucija, in ki ni mešani finančni holding v smislu člena 2(15) Direktive 2002/87/ES;
- (9) „mešani finančni holding“ pomeni mešani finančni holding, kot je opredeljen v členu 2(15) Direktive 2002/87/ES;
- (10) „mešani poslovni holding“ pomeni mešani poslovni holding, kot je opredeljen v členu 4(20) Direktive 2006/48/ES, ali mešani poslovni holding, kot je opredeljen v členu 3(3)(b) Direktive 2006/49/ES;
- (11) „nadrejeni finančni holding v državi članici“ pomeni finančni holding, ki ni podrejena družba institucije z dovoljenjem v isti državi članici ali finančnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ustanovljenega v isti državi članici;
- (12) „nadrejeni finančni holding Unije“ pomeni nadrejeni finančni holding, ki ni podrejena družba institucije z dovoljenjem v kateri koli državi članici ali drugega finančnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ustanovljenega v kateri koli državi članici;
- (13) „nadrejeni mešani finančni holding v državi članici“ pomeni mešani finančni holding, ki ni podrejena družba institucije z dovoljenjem v isti državi članici ali finančnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ustanovljenega v isti državi članici;
- (14) „nadrejeni mešani finančni holding Unije“ pomeni nadrejeni mešani finančni holding, ki ni podrejena družba kreditne institucije z dovoljenjem v kateri koli državi članici ali drugega finančnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ustanovljenega v kateri koli državi članici;
- (15) „cilji reševanja“ pomenijo cilje iz člena 26(2);

- (16) „podružnica“ pomeni podružnico, kot je opredeljena v členu 4(3) Direktive 2006/48/ES;
- (17) „organ za reševanje“ je organ, ki ga v skladu s členom 3 določi država članica;
- (18) „instrument za reševanje“ pomeni instrument prodaje poslovanja, instrument premostitvene institucije, instrument ločevanja sredstev ali instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi;
- (19) „pooblastilo za reševanje“ pomeni pooblastilo, kot je opredeljeno v členu 56(1);
- (20) „pristojni organ“ pomeni pristojni organ, kot je opredeljen v členu 4(4) Direktive 2006/48/ES ali členu 3(3)(c) Direktive 2006/49/ES;
- (21) „pristojna ministrstva“ pomenijo finančna ministrstva ali druga ministrstva, odgovorna za ekonomske, finančne in proračunske odločitve v skladu z nacionalnimi pristojnostmi;
- (22) „obvladovanje“ pomeni razmerje med nadrejeno in podrejeno družbo, kot je opredeljeno v členu 1 Direktive 83/349/EGS, ali podobno razmerje med katero koli fizično ali pravno osebo in družbo;
- (23) „institucija“ pomeni kreditno institucijo ali investicijsko podjetje;
- (24) „poslovodstvo“ pomeni osebe, ki učinkovito vodijo poslovanje kreditne institucije v skladu s členom 11 Direktive 2006/48/ES;
- (25) „skupina“ pomeni nadrejeno družbo in njene podrejene družbe;
- (26) „izredna javna finančna podpora“ pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki je predvidena za ohranitev ali ponovno vzpostavitev uspešnega poslovanja, likvidnosti ali solventnosti institucije;
- (27) „subjekt v skupini“ pomeni pravno osebo, ki je del skupine;
- (28) „načrt sanacije“ pomeni načrt, ki ga v skladu s členom 5 pripravi in posodablja institucija;
- (29) „ključne funkcije“ pomenijo tiste aktivnosti, storitve in dejavnosti, katerih prenehanje bi verjetno povzročilo motnje v gospodarstvu ali na finančnih trgih ene ali več držav članic;
- (30) „glavna poslovna področja“ pomenijo poslovna področja in z njimi povezane storitve, ki predstavljajo bistven vir prihodka, dobička ali vrednosti franšize za institucijo;
- (31) „konsolidacijski nadzornik“ pomeni pristojni organ, odgovoren za izvajanje nadzora na konsolidirani osnovi, kot je opredeljen v členu 4(48) Direktive 2006/48/ES;
- (32) „lastna sredstva“ pomenijo lastna sredstva v smislu poglavja 2 naslova V Direktive 2006/48/ES;
- (33) „pogoji za reševanje“ pomenijo pogoje iz člena 27(1);

- (34) „ukrep za reševanje“ pomeni odločitev, da se institucija začne reševati v skladu s členom 27, uporabo instrumenta za reševanje ali izvajanje enega ali več pooblastil za reševanje v zvezi z institucijo;
- (35) „načrt reševanja“ pomeni načrt, ki ga v skladu s členom 9 za institucijo pripravi ustrezni organ za reševanje;
- (36) „reševanje skupine“ pomeni:
- (a) sprejemanje ukrepov za reševanje na ravni nadrejene družbe ali institucije, nad katero se izvaja konsolidiran nadzor, ali
 - (b) usklajevanje uporabe instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje s strani organov za reševanje v zvezi s subjekti v skupini, ki izpolnjujejo pogoje za reševanje;
- (37) „načrt reševanja skupine“ pomeni načrt za reševanje skupine, pripravljen v skladu s členoma 11 in 12;
- (38) „organ za reševanje na ravni skupine“ pomeni organ za reševanje v državi članici, v kateri se nahaja konsolidacijski nadzornik;
- (39) „kolegij za reševanje“ pomeni kolegij, ustanovljen v skladu s členom 80 za izvajanje nalog iz členov 12, 13 in 83;
- (40) „običajni postopki zaradi insolventnosti“ pomenijo skupne postopke zaradi insolventnosti, katerih posledica je delna ali popolna prodaja dolžnikovega premoženja in imenovanje likvidacijskega upravitelja, ki se običajno uporabljajo za institucije v skladu z nacionalno zakonodajo, pri čemer so lahko specifični za te institucije ali pa se splošno uporabljajo za katero koli fizično ali pravno osebo;
- (41) „dolžniški instrumenti“ iz točk (d), (i), (l) in (m) člena 56 pomenijo obveznice in druge oblike prenosljivega dolga, vsak instrument, ki ustvarja ali potrjuje dolg, ter instrumente, ki dajejo pravice za pridobitev dolžniških instrumentov;
- (42) „nadrejena institucija v državi članici“ pomeni nadrejeno kreditno institucijo v državi članici, kot je opredeljena v členu 4(14) Direktive 2006/48/ES, ali nadrejeno investicijsko podjetje v državi članici, kot je opredeljeno v členu 3(f) Direktive 2006/49/ES;
- (43) „nadrejena institucija Unije“ pomeni nadrejeno kreditno institucijo Unije, kot je opredeljena v členu 4(16) Direktive 2006/48/ES, ali nadrejeno investicijsko podjetje Unije, kot je opredeljeno v členu 3(g) Direktive 2006/49/ES;
- (44) „zahteve po lastnih sredstvih“ pomenijo zahteve iz člena 75 Direktive 2006/48/ES;
- (45) „nadzorni kolegiji“ pomenijo kolegije nadzornikov, ustanovljene v skladu s členom 131a Direktive 2006/48/ES;
- (46) „okvir Unije za državne pomoči“ pomeni okvir, vzpostavljen s členoma 107 in 108 Pogodbe o delovanju Evropske unije, ter uredbe, pripravljene ali sprejete v skladu s členom 107 ali členom 106(4) Pogodbe o delovanju Evropske unije;

- (47) „prenehanje“ pomeni unovčenja sredstev institucije;
- (48) „instrument ločevanja sredstev“ pomeni prenos sredstev in pravic institucije, ki izpolnjuje pogoje za reševanje, s strani organa za reševanje, ki ima pooblastila za prenos, na nosilca upravljanja sredstev v skladu s členom 36;
- (49) „instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi“ pomeni izvajanje pooblastil organa za reševanje za odpis oziroma preoblikovanje v zvezi z obveznostmi institucije, ki izpolnjuje pogoje za reševanje, v skladu s členom 37;
- (50) „instrument prodaje poslovanja“ pomeni prenos lastniških instrumentov ali sredstev, pravic ali obveznosti institucije, ki izpolnjuje pogoje za reševanje, s strani organa za reševanje na kupca, ki ni premostitvena institucija, v skladu s členom 32;
- (51) „instrument premostitvene institucije“ pomeni pooblastilo za prenos sredstev, pravic ali obveznosti institucije, ki izpolnjuje pogoje za reševanje, na premostitveno institucijo v skladu s členom 34;
- (52) „premostitvena institucija“ pomeni pravno osebo, ki je v celoti v lasti enega ali več javnih organov (ki lahko vključujejo organ za reševanje) in je bila ustvarjena za to, da v celoti ali delno sprejme sredstva, pravice in obveznosti institucije v postopku reševanja, da bi izvedla vse storitve in dejavnosti ali nekatere med njimi;
- (53) „instrumenti lastništva“ pomenijo delnice, instrumente, s katerimi se prenese lastništvo v vzajemnih družbah, instrumente, ki jih je mogoče preoblikovati v delnice ali instrumente lastništva ali dajejo pravico za njihovo pridobitev, in instrumente, ki predstavljajo deleže v delnicah ali instrumentu lastništva;
- (54) „pooblastila za prenos“ pomenijo pooblastila iz člena 56(1)(c), (d) ali (e) za prenos delnic, drugih instrumentov lastništva, dolžniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti ali katere koli kombinacije teh elementov iz institucije v postopku reševanja na družbo prejemnico;
- (55) „centralna nasprotna stranka“ pomeni pravno osebo, ki posreduje med nasprotnimi strankami pri trgovanju na enem ali več finančnih trgih ter postane kupec za vsakega prodajalca in prodajalec za vsakega kupca;
- (56) „izvedeni finančni instrumenti“ pomenijo finančne instrumente, navedene v točkah (4) do (10) oddelka C Priloge I k Direktivi 2004/39/ES Evropskega parlamenta in Sveta³⁵;
- (57) „pooblastila za odpis in preoblikovanje“ pomenijo pooblastila iz člena 56(1)(f) do (l);
- (58) „zavarovana obveznost“ pomeni obveznost, kadar je pravica upnika do plačila zavarovana z zastavno pravico na sredstva, jamstvom ali pravico do zaplembe ali dogovorom o zavarovanju s premoženjem, vključno z obveznostmi, ki izhajajo iz poslov začasne prodaje/začasnega odkupa in drugih dogovorov o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih;

³⁵ Direktiva 2004/49/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o trgih finančnih instrumentov in o spremembah direktiv Sveta 85/611/ES, 93/6/EGS in Direktive 2000/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi Direktive Sveta 93/22/ES, UL L 145, 30.4.2004, str. 1.

- (59) „instrumenti dodatnega temeljnega kapitala“ pomenijo kapitalske instrumente, ki izpolnjujejo pogoje za lastna sredstva iz člena 57(ca) Direktive 2006/48/ES;
- (60) „skupni znesek“ pomeni skupni znesek, na podlagi katerega je organ za reševanje ocenil, da je treba upravičene obveznosti odpisati ali preoblikovati v skladu s členom 41(1);
- (61) „instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala“ pomenijo kapitalske instrumente, ki izpolnjujejo pogoje za lastna sredstva iz člena 57(a) Direktive 2006/48/ES;
- (62) „upravičene obveznosti“ pomenijo obveznosti institucije, ki niso izključene iz področja uporabe instrumenta reševanja z zasebnimi sredstvi na podlagi člena 38(2);
- (63) „sistem zajamčenih vlog“ pomeni sistem zajamčenih vlog, ki ga uvede in uradno prizna država članica v skladu s členom 3 Direktive 94/19/ES;
- (64) „instrumenti dodatnega kapitala“ pomenijo kapitalske instrumente, ki izpolnjujejo pogoje za lastna sredstva iz člena 56(f) in (h) Direktive 2006/48/ES;
- (65) „ustrezni kapitalski instrumenti“ za namene oddelkov 5 in 6 poglavja III naslova IV, pomenijo instrumente dodatnega temeljnega kapitala in instrumente dodatnega kapitala;
- (66) „menjalno razmerje“ pomeni dejavnik, ki določa število navadnih delnic, v katere se preoblikujejo obveznosti določenega razreda, s sklicevanjem na en instrument zadevnega razreda ali na določeno enoto vrednosti dolžniške terjatve;
- (67) „zadevni upnik“ pomeni upnika, katerega terjatev je povezana z obveznostjo, ki je zmanjšana ali preoblikovana v delnice z izvajanjem pooblastila za odpis ali preoblikovanje;
- (68) „zadevni delničar“ pomeni delničarja, katerega delnice se razveljavijo s pooblastilom iz člena 56 (1)(j);
- (69) „ustrezen organ“ pomeni organ države članice, opredeljen v skladu s členom 54, ki je v skladu z nacionalnim pravom te države odgovoren za določitve iz člena 51(1);
- (70) „zadevna nadrejena institucija“ pomeni nadrejeno institucijo v državi članici, nadrejeno institucijo Unije, finančni holding, mešani finančni holding, mešani poslovni holding, nadrejeni finančni holding v državi članici, nadrejeni finančni holding Unije, nadrejeni mešani finančni holding v državi članici ali nadrejeni mešani finančni holding Unije, v zvezi s katerim se uporablja instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi;
- (71) „družba prejemnica“ pomeni subjekt, na katerega se prenesejo delnice, drugi lastniški instrumenti, dolžniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti ali katera koli kombinacija teh elementov z institucije v postopku reševanja;
- (72) „delovni dan“ pomeni kateri koli dan razen sobote, nedelje in državnih praznikov v matični državi članici institucije;

- (73) „pravica do prekinitve“ pomeni pravico do prekinitve pogodbe v primeru neplačila, kot je opredeljena v pogodbi ali za namene pogodbe, in vključuje katero koli s tem povezano pravico do takojšnje zapadlosti, likvidacije, poravnave ali pobota obveznosti ali katero koli s tem povezano določbo, na podlagi katere se odloži, spremeni ali odpravi obveznost pogodbene stranke, da izvede plačilo;
- (74) „institucija v postopku reševanja“ pomeni institucijo, finančno institucijo, finančni holding, mešani finančni holding, mešani poslovni holding, nadrejeni finančni holding v državi članici, nadrejeni finančni holding Unije, nadrejeni mešani finančni holding v državi članici ali nadrejeni mešani finančni holding Unije, v zvezi s katerimi se izvaja reševanje;
- (75) „domača podrejena institucija“ pomeni institucijo s sedežem v državi članici, ki je podrejena instituciji ali finančnemu holdingu iz tretje države;
- (76) „nadrejena družba Unije“ pomeni nadrejeno institucijo Unije, nadrejeni finančni holding Unije ali nadrejeni mešani finančni holding Unije;
- (77) „institucija iz tretje države“ pomeni subjekt, ki ima glavni sedež v tretji državi in ima v skladu s pravom navedene tretje države dovoljenje ali licenco za opravljanje dejavnosti iz Priloge I k Direktivi 2006/48/ES ali oddelka A Priloge I k Direktivi 2004/39/ES;
- (78) „postopek tretje države za reševanje“ pomeni ukrep v skladu s pravom tretje države, s katerim se upravlja propad institucije iz tretje države in ki je glede rezultatov primerljiv z ukrepi za reševanje v skladu s to direktivo;
- (79) „domača podružnica“ pomeni podružnico institucije iz tretje države, ki ima sedež v državi članici;
- (80) „ustrezni organ tretje države“ pomeni organ tretje države, ki je odgovoren za izvajanje funkcij, primerljivih s funkcijami organov za reševanje ali pristojnih organov v skladu s to direktivo;
- (81) „shema financiranja skupine“ pomeni shemo financiranja ali sheme države članice organa za reševanje na ravni skupine;
- (82) „vzajemna transakcija“ pomeni transakcijo med dvema subjektoma v skupini z namenom celotnega ali delnega prenosa tveganja, nastalega z drugo transakcijo med enim od teh dveh subjektov v skupini in tretjo osebo;
- (83) „jamstvo znotraj skupine“ pomeni pogodbo, s katero en subjekt v skupini tretji osebi jamči za obveznosti drugega subjekta v skupini;

Kadar se ta direktiva sklicuje na Uredbo (EU) št. 1093/2010, se organi za reševanje za namene navedene uredbe štejejo za pristojne organe v smislu člena 4(2) navedene uredbe.

Komisija je pooblaščen za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 103, da se določi opredelitev pojmov „ključne funkcije“ in „glavna poslovna področja“ iz točk (29) in (30), da bi se zagotovila enotna uporaba te direktive.

Člen 3

Določitev organov, pristojnih za reševanje

1. Vsaka država članica določi enega ali več organov za reševanje, ki so pristojni za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje.
2. Organi za reševanje so javni upravni organi.
3. Organi za reševanje so lahko pristojni organi za nadzor za namene direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES, centralne banke, pristojna ministrstva ali drugi javni upravni organi, če države članice sprejmejo pravila in ureditve, potrebne za preprečevanje navzkrižja interesov med funkcijami nadzora v skladu z direktivama 2006/48/ES in 2006/49/ES ali drugimi funkcijami zadevnega organa in funkcijami organov za reševanje v skladu s to direktivo. Države članice zlasti zagotovijo, da se znotraj pristojnih organov, centralnih bank, pristojnih ministrstev ali drugih javnih upravnih organov ločuje med funkcijo reševanja in nadzorniško funkcijo ali drugimi funkcijami zadevnega organa.
4. Če sta organ za reševanje in pristojni organ v skladu z Direktivo 2006/48/ES ločena subjekta, države članice zahtevajo, da pri pripravi, načrtovanju in izvajanju odločitev v zvezi z reševanjem tesno sodelujeta.
5. Če določeni organ v skladu z odstavkom 1 ni pristojno ministrstvo v državi članici, se pri sprejemanju vsake odločitve na podlagi te direktive posvetuje s pristojnim ministrstvom.
6. Države članice zagotovijo, da imajo organi, določeni v skladu z odstavkom 1, strokovno znanje, vire in operativno sposobnost za uporabo ukrepov za reševanje ter so sposobni izvajati svoja pooblastila s hitrostjo in prilagodljivostjo, ki sta potrebni za doseganje ciljev reševanja.
7. Kadar država članica za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje imenuje več kot en organ, tem organom jasno dodeli funkcije in odgovornosti, zagotovi ustrezno usklajevanje med njimi ter za namene sodelovanja in usklajevanja z ustreznimi organi drugih držav članic določi en organ za kontaktni organ.
8. Države članice obvestijo Evropski bančni organ (EBA) o nacionalnem organu ali organih, določenih za organe za reševanje in kontaktni organ, ter po potrebi o njihovih posebnih funkcijah in pristojnostih. EBA objavi seznam teh organov za reševanje.

NASLOV II

PRIPRAVA

POGLAVJE I

NAČRTOVANJE SANACIJE IN REŠEVANJA

ODDELEK 1

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 4

Poenostavljene obveznosti za določene institucije

1. Ob upoštevanju vpliva, ki bi ga lahko imel propad institucije zaradi narave poslovanja, velikosti ali medsebojne povezanosti z drugimi institucijami ali finančnim sistemom na splošno na finančne trge, druge institucije ali pogoje financiranja, države članice zagotovijo, da pristojni organi in organi za reševanje določijo, v kakšnem obsegu se za institucije uporabljajo:
 - (a) vsebine in podrobnosti načrtov za sanacijo in reševanje iz členov 5, 7, 9 in 11;
 - (b) vsebine in podrobnosti informacij, ki se zahtevajo od institucij, kot je navedeno v členu 5(5) ter členih 10 in 11.
2. Komisija je pooblaščenca za sprejetje delegiranih aktov v skladu s členom 103, da določi merila iz odstavka 1, da se v skladu z odstavkom 1 oceni učinek propada institucije na finančne trge, na druge institucije in na pogoje financiranja.
3. Pristojni organi in organi za reševanje obvestijo EBA, kako so uporabili zahtevo iz odstavka 1 za institucije v njihovi pristojnosti. EBA Komisiji najpozneje do 1. januarja 2018 poroča o izvajanju zahteve iz odstavka 1. EBA Komisiji poroča zlasti o tem, ali v zvezi z izvajanjem te zahteve prihaja do razlik na nacionalni ravni.

ODDELEK 2

NAČRTOVANJE SANACIJE

Člen 5

Načrti za sanacijo

1. Države članice zagotovijo, da vsaka institucija pripravi in posodablja načrt sanacije, ki z ukrepi, ki jih sprejme poslovodstvo institucije ali subjekt v skupini, omogoči izboljšanje njenega finančnega položaja po znatnem poslabšanju. Načrti sanacije se štejejo za ureditev upravljanja v smislu člena 22 Direktive 2006/48/ES.
2. Države članice zagotovijo, da institucije svoje načrte sanacije posodobijo vsaj enkrat letno ali po spremembi pravne ali organizacijske strukture institucije, njenega poslovanja ali finančnega položaja, ki bi lahko bistveno vplivala na načrt sanacije ali zaradi katere bi ga bilo treba spremeniti. Pristojni organi lahko od institucij zahtevajo, da svoje načrte sanacije posodablajo pogosteje.
3. Načrti sanacije ne predvidevajo dostopa do izredne javne finančne podpore ali prejema te podpore, vključujejo pa analizo, kako in kdaj bi lahko institucija zaprosila za posojilo centralne banke v izrednih okoliščinah in uporabila razpoložljiva zavarovanja s premoženjem, kadar je primerno.
4. Države članice zagotovijo, da načrti sanacije vključujejo informacije iz oddelka A Priloge.
5. Pristojni organi zagotovijo, da institucije v načrte sanacije vključijo ustrezne pogoje in postopke za zagotovitev pravočasnega izvajanja postopkov sanacije in različnih možnosti sanacije. Pristojni organi zagotovijo, da podjetja preskusijo svoje načrte za sanacijo glede na vrsto scenarijev o finančnih težavah, ki se razlikujejo glede na resnost, vključno z dogodki na ravni celotnega sistema, specifičnimi težavami posamezne pravne osebe in težavami na ravni skupine.
6. EBA po posvetovanju z Evropskim odborom za sistemska tveganja (ESRB) pripravi osnutke tehničnih standardov, v katerih se opredelijo vrste scenarijev, ki se uporabijo za namene odstavka 5 tega člena v skladu s členom 25(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

V skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010 se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka.

7. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih so določene informacije, ki jih mora vsebovati načrt sanacije iz odstavka 4.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

V skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010 se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka.

Člen 6

Ocena načrtov sanacije

1. Države članice zahtevajo, da institucije načrte sanacije predložijo pristojnim organom v pregled.
2. Pristojni organi te načrte pregledajo in ocenijo, v kakšnem obsegu posamezni načrt izpolnjuje zahteve iz člena 5 in naslednja merila:
 - (a) z izvajanjem dogovorov, predlaganih v načrtu, bi se verjetno ponovno vzpostavila uspešno poslovanje in finančna trdnost institucije, pri čemer se upoštevajo pripravljalni ukrepi, ki jih je institucija sprejela ali jih namerava sprejeti;
 - (b) načrt ali posebne možnosti bi se lahko učinkovito izvajali tudi v primerih finančnih težav, ne da bi imeli resnejši negativni vpliv na finančni sistem, tudi če bi druge institucije izvajale načrte sanacije v istem časovnem obdobju.
3. Kadar pristojni organi ocenijo, da je načrt sanacije pomanjkljiv ali da obstajajo morebitne ovire za njegovo izvajanje, o svoji oceni obvestijo institucijo in od nje zahtevajo, da v treh mesecih predloži popravljen načrt, v katerem je prikazano, kako so bile te pomanjkljivosti ali ovire odpravljene.
4. Če institucija ne predloži popravljenega načrta sanacije ali če pristojni organ meni, da popravljeni načrt sanacije ne odpravlja ustrezno pomanjkljivosti in potencialnih ovir, opredeljenih v prvotni oceni, pristojni organi zahtevajo, da institucija sprejme vse ukrepe, ki se ji zdijo potrebni za zagotovitev, da bodo pomanjkljivosti ali ovire odpravljene. Poleg ukrepov, ki se lahko zahtevajo v skladu s členom 136 Direktive 2006/48/ES, lahko pristojni organi od institucije zahtevajo zlasti, da sprejme ukrepe za:
 - (a) zmanjšanje profila tveganja institucije;
 - (b) omogočanje pravočasnih ukrepov dokapitalizacije;
 - (c) spremembe strategije podjetja;
 - (d) spremembe strategije financiranja, da se izboljša prilagodljivost glavnih poslovnih področij in ključnih dejavnosti;
 - (e) spremembe strukture upravljanja institucije.

5. EBA pripravi osnutek regulativnih tehničnih standardov, v katerih se opredelijo zadeve, ki jih mora oceniti pristojni organ za namene ocene iz odstavka 2 tega člena.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

V skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010 se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka.

Člen 7

Načrti sanacije skupine

1. Države članice zagotovijo, da nadrejene družbe ali institucije, nad katerimi se izvaja konsolidiran nadzor v skladu s členoma 125 in 126 Direktive 2006/48/ES, pripravijo načrt sanacije skupine, ki vključuje načrt sanacije za celotno skupino, vključno za družbe iz točk (c) in (d) člena 1, in načrt sanacije za vsako institucijo, ki je del skupine, ter ga predložijo konsolidacijskemu nadzorniku.
2. Konsolidacijski nadzornik načrte sanacije skupine posreduje ustreznim pristojnim organom iz člena 131a Direktive 2006/48/ES in EBA.
3. Cilj načrta sanacije skupine je doseči stabilizacijo skupine kot celote ali katere koli institucije v skupini, če je v težavah, da se razrešijo ali odpravijo razlogi za težave in izboljša finančni položaj zadevne skupine ali institucije.

Načrt sanacije skupine vključuje dogovore za zagotovitev usklajenosti in doslednosti ukrepov, ki jih je treba sprejeti na ravni nadrejene družbe ali zadevne institucije, nad katero se izvaja konsolidiran nadzor, in na ravni družb iz točk (c) in (d) člena 1, ter ukrepov, ki jih je treba sprejeti na ravni posameznih institucij.

4. Načrt sanacije skupine vključuje elemente in dogovore iz člena 5 za celotno skupino in za vsakega od njenih subjektov. Po potrebi vključuje tudi dogovore za morebitno finančno podporo znotraj skupine, sprejete v skladu s katerim koli dogovorom za finančno podporo v skupini, ki je bil sklenjen v skladu s členom 16.
5. Konsolidacijski nadzornik zagotovi, da nadrejena družba ali institucija, nad katero se izvaja konsolidiran nadzor iz odstavka 1, zagotovi vrsto možnosti za sanacijo, ki določajo ukrepe za obravnavanje scenarijev iz člena 5(5).

V načrtu sanacije skupine je za vsakega od teh scenarijev navedeno, ali obstajajo ovire za izvajanje sanacijskih ukrepov znotraj skupine in ali obstajajo bistvene praktične ali pravne ovire za takojšen prenos lastnih sredstev ali odplačilo obveznosti ali sredstev znotraj skupine.

6. Poslovodstvo nadrejene družbe ali institucije, nad katero se izvaja konsolidiran nadzor iz odstavka 1, in poslovodstvo institucij, ki so del skupine, odobri načrt sanacije skupine preden ga predloži konsolidacijskemu nadzorniku.

Člen 8

Ocena načrtov sanacije skupine

1. Konsolidacijski nadzornik pregleda načrt sanacije skupine, vključno z načrti sanacije za posamezne institucije, ki so del skupine, in oceni, v kolikšni meri izpolnjuje zahteve in merila iz členov 6 in 7. Ta ocena se opravi v skladu s postopkom iz člena 6 in določbami tega člena.

Konsolidacijski nadzornik pregleda in oceni načrt sanacije skupine, vključno z načrti sanacije za posamezne institucije, ki so del skupine, pri čemer se posvetuje in sodeluje s pristojnimi organi iz člena 131a Direktive 2006/48/ES. Pregled in ocena načrta sanacije skupine v skladu s členom 6(2) te direktive in, če je potrebno, zahteva, da se sprejmejo ukrepi v skladu s členom 6(4) te direktive so podani v obliki skupnih odločitev organov iz člena 131a Direktive 2006/48/ES.

2. Pristojni organi si prizadevajo, da skupno odločitev sprejmejo v štirih mesecih.

Če pristojni organi v štirih mesecih ne sprejmejo takšne skupne odločitve, konsolidacijski nadzornik sam sprejme odločitev o pregledu in oceni načrta sanacije skupine ali o ukrepih, ki se zahtevajo v skladu s členom 6(4). Odločitev se navede in v celoti utemelji v dokumentu, pri čemer se upoštevajo mnenja in pomisleki, ki so jih drugi pristojni organi izrazili v tem štirimesečnem obdobju. Konsolidacijski nadzornik o odločitvi obvesti nadrejeno družbo institucije, nad katero se izvaja konsolidacijski nadzor, in druge pristojne organe.

EBA lahko v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 na lastno pobudo pomaga pristojnim organom pri doseganju soglasja.

3. Vsak pristojni organ, ki se ne strinja z oceno načrta sanacije skupine ali katerim koli ukrepom, ki bi ga morala nadrejena družba ali institucija v skladu s členom 6(2) in (4) te direktive sprejeti na podlagi te ocene, lahko v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 zadevo predloži EBA. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve ni več mogoče predložiti EBA.
4. EBA sprejme svojo odločitev v enem mesecu, štirimesečno obdobje iz odstavka 3 pa se obravnava kot obdobje doseganja sprave v smislu Uredbe (EU) št. 1093/2010.
5. Če je kateri koli pristojni organ v skladu z odstavkom 3 zadevo predložil EBA, konsolidacijski nadzornik odloži svojo odločitev in počaka na odločitev EBA. Poznejša odločitev konsolidacijskega nadzornika je skladna z odločitvijo EBA.

ODDELEK 3

NAČRTOVANJE REŠEVANJA

Člen 9

Načrti reševanja

1. Organi za reševanje v posvetovanju s pristojnimi organi pripravijo načrt reševanja za vsako institucijo, ki ni del skupine, nad katero se izvaja konsolidiran nadzor v skladu s členoma 125 in 126 Direktive 2006/48/ES. V načrtu reševanja so določeni ukrepi za reševanje, ki jih lahko sprejmejo organi za reševanje in pristojni organi, če institucija izpolnjuje pogoje za reševanje.
2. V načrtu reševanja je treba upoštevati vrsto scenarijev, vključno s tem, da je propad lahko nenavaden ali se zgodi v času splošne finančne nestabilnosti ali dogodkov na ravni celotnega sistema. Načrt za reševanje poleg uporabe shem financiranja, vzpostavljenih v skladu s členom 91, ne predvideva izredne javne finančne podpore.
3. Načrti reševanja se pregledujejo in po potrebi posodablajo vsaj enkrat letno ter po vsaki bistveni spremembi pravne ali organizacijske strukture institucije, njenega poslovanja ali finančnega položaja, ki bi lahko bistveno vplivala na učinkovitost načrta.
4. V načrtu reševanja so določene možnosti za uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje iz naslova IV za institucijo. Ta načrt vključuje:
 - (a) povzetek ključnih elementov načrta;
 - (b) povzetek bistvenih sprememb institucije, ki so se zgodile po tem, ko so bile nazadnje predložene informacije o reševanju;
 - (c) prikaz, kako bi se lahko ključne funkcije in glavna poslovna področja, kolikor je to potrebno, pravno in ekonomsko ločile od drugih funkcij, da bi se zagotovilo njihovo nadaljnje izvajanje v primeru propada institucije;
 - (d) oceno časovnega okvira za izvedbo vseh bistvenih vidikov načrta;
 - (e) podroben opis ocene rešljivosti, pripravljene v skladu s členom 13;
 - (f) opis vseh ukrepov, ki so v skladu s členom 14 potrebni za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost, opredeljenih na podlagi ocene, pripravljene v skladu s členom 13;
 - (g) opis postopkov za določitev vrednosti in tržljivosti ključnih funkcij, glavnih poslovnih področij in sredstev institucije;

- (h) podroben opis dogovorov, s katerimi se zagotovi, da so informacije, zahtevane v skladu s členom 11, posodobljene in da so vedno na voljo organom za reševanje;
 - (i) obrazložitev organov za reševanje, kako bi se lahko financirale možnosti reševanja, ne da bi se pri tem predvidela kakršna koli izredna javna finančna podpora;
 - (j) podroben opis različnih strategij reševanja, ki bi se lahko uporabile v skladu z različnimi mogočimi scenariji;
 - (k) opis ključnih odvisnosti;
 - (l) analizo učinka načrta na druge institucije v skupini;
 - (m) opis možnosti za ohranjanje dostopa do plačil in klirinških storitev ter druge infrastrukture;
 - (n) načrt za obveščanje medijev in javnosti.
5. EBA po posvetovanju z ESRB pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih za namene odstavka 2 opredeli različne scenarije v primeru propada.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

V skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010 se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka.

Člen 10

Informacije za načrte reševanja

1. Države članice zagotovijo, da so organi za reševanje pooblašteni, da od institucij zahtevajo vse informacije, potrebne za pripravo in izvajanje načrtov reševanja. Organi za reševanje imajo zlasti pooblastilo, da med drugim zahtevajo tudi informacije in analizo iz dela B Priloge.
2. Pristojni organi v zadevnih državah članicah sodelujejo z organi za reševanje, da se preveri, ali so že na voljo nekatere ali vse informacije iz odstavka 1. Kadar so takšne informacije na voljo, jih pristojni organi posredujejo organom za reševanje.
3. EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov o standardnih obrazcih, predlogah in postopkih za tako zagotavljanje informacij.

EBA takšne osnutke izvedbenih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

V skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010 se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejetje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka.

Načrti za reševanje skupine

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje pripravijo načrte za reševanje skupine. Načrti za reševanje skupine vključujejo načrt za reševanje na ravni nadrejene družbe ali institucije, nad katero se izvaja konsolidiran nadzor v skladu s členoma 125 in 126 Direktive 2006/48/ES, in načrte za reševanje za posamezne podrejene institucije, pripravljene v skladu s členom 9 te direktive. Načrti za reševanje skupine vključujejo tudi načrte za reševanje družb iz točk (c) in (d) člena 1 ter načrte za reševanje institucij s podružnicami v drugih državah članicah v skladu z določbami Direktive 2001/24/ES.
2. Načrt reševanja skupine se pripravi na podlagi informacij, predloženih v skladu s členom 10.
3. V načrtu reševanja skupine:
 - (a) so določeni ukrepi za reševanje, ki jih je treba sprejeti za skupino kot celoto ali za del skupine, vključno s posameznimi podrejenimi družbami, tako z ukrepi za reševanje glede družb iz člena 1(d), nadrejenih družb in podrejenih institucij kot tudi z usklajenimi ukrepi za reševanje glede podrejenih institucij v scenarijih iz člena 9(2);
 - (b) je preučeno, v kakšnem obsegu bi se lahko instrumenti in pooblastila za reševanje usklajeno uporabljali in izvajali za subjekte v skupini v Uniji, vključno z ukrepi za olajšanje nakupa skupine kot celote ali ločenih poslovnih področij ali dejavnosti, ki jih izvaja več subjektov v skupini, ali posebnih subjektov v skupini s strani tretje osebe, ter so opredeljene kakršne koli morebitne ovire za usklajeno reševanje;
 - (c) če skupina vključuje subjekte, ustanovljene v tretjih državah, so opredeljeni dogovori za sodelovanje in usklajevanje z ustreznimi organi teh tretjih držav;
 - (d) so opredeljeni ukrepi, ki so potrebni za reševanje skupine, ko so za to izpolnjeni pogoji, vključno s pravnim in gospodarskim ločevanjem posameznih funkcij ali poslovnih področij;
 - (e) opredeljuje, kako bi se lahko financirali ukrepi za reševanje skupine, in kjer je to ustrezno določa načela za delitev odgovornosti za takšno financiranje med viri financiranja v različnih državah članicah. Načrt ne predvideva izredne javne finančne podpore z izjemo uporabe shem financiranja, vzpostavljenih v skladu s členom 91. Ta načela se določijo na podlagi pravičnih in uravnoteženih meril, upoštevajo pa zlasti ekonomski vpliv reševanja v zadevnih državah članicah in razporeditev pooblastil za nadzor med različnimi pristojnimi organi.

Zahteva in postopek za načrte reševanja skupine

1. Nadrejene družbe in institucije, nad katerimi se izvaja nadzor na konsolidirani osnovi v skladu s členoma 125 in 126 Direktive 2006/48/ES, v skladu s členom 11 te direktive sporočajo zahtevane informacije organu za reševanje na ravni skupine. Te informacije zadevajo nadrejeno družbo ali institucijo, nad katero se izvaja nadzor na konsolidirani osnovi, in vse pravne osebe, ki so del skupine. Institucije, nad katerimi se izvaja nadzor na konsolidirani osnovi v skladu s členoma 125 in 126 Direktive 2006/48/ES, sporočijo tudi zahtevane informacije iz člena 11 te direktive, ki zadevajo družbe iz točk (c) in (d) člena 1.

Organ za reševanje na ravni skupine informacije, sporočene v skladu s tem členom, pošlje EBA, organom za reševanje podrejenih institucij, ustreznim pristojnim organom iz členov 130 in 131a Direktive 2006/48/ES ter organom za reševanje držav članic, v katerih imajo družbe iz točk (c) in (d) člena 1 svoj sedež.

2. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje na ravni skupine skupaj z organi za reševanje iz drugega pododstavka odstavka 1 v okviru kolegijev za reševanje in po posvetovanju z ustreznimi pristojnimi organi pripravijo in posodablajo načrte reševanja skupine. Organi za reševanje na ravni skupine lahko po svoji presoji v pripravo in posodabljanje načrtov reševanja skupine vključijo organe za reševanje tretjih držav, v jurisdikciji katerih je skupina ustanovila podrejene družbe, finančne holdinge ali pomembne podružnice, kot so opredeljene v členu 42a Direktive 2006/48/ES.
3. Države članice zagotovijo, da se načrti reševanja skupine posodobijo vsaj enkrat letno ter po kakršni koli spremembi pravne ali organizacijske strukture institucije ali skupine, njenega poslovanja ali finančnega položaja, ki bi lahko bistveno vplivala na načrte ali zaradi katere bi bilo načrte treba spremeniti.
4. Načrt reševanja skupine ima obliko skupne odločitve organa za reševanje na ravni skupine in drugih ustreznih organov za reševanje. Organi za reševanje sprejmejo skupno odločitev v štirih mesecih od dneva, ko je organ za reševanje na ravni skupine poslal informacije iz drugega pododstavka odstavka 1.

Če organi za reševanje v štirih mesecih ne sprejmejo takšne skupne odločitve, organ za reševanje na ravni skupine odločitev sprejme sam. Odločitev se navede in v celoti utemelji v dokumentu, pri čemer se upošteva mnenja in pomisleke, ki so jih drugi pristojni organi izrazili v omenjenem štirimesečnem obdobju. Organ za reševanje na ravni skupine odločitev predloži nadrejenim družbam ali instituciji, nad katero se izvaja nadzor na konsolidirani osnovi, in drugim organom za reševanje.

EBA lahko v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 na lastno pobudo pomaga pristojnim organom pri doseganju sporazuma.

5. Organ za reševanje, ki se ne strinja s katerim koli elementom načrta reševanja skupine, lahko v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 zadevo predloži EBA. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve ni več mogoče predložiti EBA.

6. EBA sprejme odločitev v enem mesecu, štirimesečno obdobje pa se obravnava kot obdobje za doseganje sprave v smislu navedene uredbe. Poznejša odločitev organa za reševanje na ravni skupine je skladna z odločitvijo EBA.
7. Če je kateri koli od zadevnih organov za reševanje v skladu z odstavkom 5 zadevo predložil EBA, organ za reševanje na ravni skupine odloži svojo odločitev in počaka na odločitev EBA.

POGLAVJE II

OCENA REŠLJIVOSTI IN PREVENTIVNA POOBLASTILA

Člen 13

Ocena rešljivosti

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje po posvetovanju s pristojnimi organi ocenijo, v kakšnem obsegu so institucije in skupine rešljive, pri čemer se ne predvideva izredne javne finančne podpore razen shem financiranja, vzpostavljenih v skladu s členom 91. Institucija ali skupina velja za rešljivo, če je izvedljivo in verjetno, da jo organ za reševanje bodisi likvidira v okviru običajnih postopkov zaradi insolventnosti ali reši z uporabo različnih instrumentov za reševanje in pooblastil instituciji in skupini, ne da bi to povzročilo znatne negativne posledice za finančne sisteme države članice, v kateri se zadevna institucija nahaja, tudi v primeru okoliščin širše finančne nestabilnosti ali sistemskih dogodkov, ob upoštevanju gospodarske ali finančne stabilnosti te ali druge države članice ali Unije ter z namenom zagotovitve kontinuitete opravljanja ključnih funkcij institucije ali skupine, bodisi ker jih je možno preprosto in pravočasno ločiti bodisi z drugimi sredstvi.
2. Za namene ocene rešljivosti iz odstavka 1 organi za reševanje ocenijo vsaj zadeve iz oddelka C Priloge.
3. EBA po posvetovanju z ESRB pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se določijo zadeve, ki jih je treba preučiti za pripravo ocene rešljivosti institucij ali skupin iz odstavka 2. EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov Komisiji predloži v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.
4. Komisiji se podeli pooblastilo za sprejetje osnutka regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 14

Pooblastila za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost

1. Države članice zagotovijo, da organ za reševanje, ko na podlagi ocene rešljivosti, pripravljene v skladu s členom 13, ugotovi, da obstajajo morebitne pomembne ovire za rešljivost institucije, to ugotovitev pisno sporoči zadevni instituciji.
2. Institucija v štirih mesecih od dneva prejema obvestila v skladu z odstavkom 1 organu za reševanje predlaga ukrepe za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost, navedenih v obvestilu. Organ za reševanje po posvetovanju s pristojnimi organi oceni, ali ti ukrepi učinkovito zmanjšujejo ali odpravljajo zadevne ovire.
3. Kadar organ za reševanje oceni, da ukrepi, ki jih institucija predlaga v skladu z odstavkom 2, zadevnih ovir ne zmanjšujejo ali odpravljajo učinkovito, po posvetovanju s pristojnimi organi določi nadomestne ukrepe, s katerimi bi bilo ta cilj mogoče doseči, in jih pisno sporoči instituciji.
4. Za namene odstavka 3 lahko ukrepi, ki jih določi organ za reševanje, po potrebi in sorazmerno vključujejo naslednje ukrepe za zmanjšanje ali odpravo ovir za zadevno rešljivost:
 - (a) zahtevo, da institucija sklene sporazume o opravljanju storitev (znotraj skupine ali s tretjimi osebami), ki obsegajo zagotavljanje ključnih gospodarskih funkcij ali storitev;
 - (b) zahtevo, da institucija omeji svoje največje izpostavljenosti na posamični in skupni ravni;
 - (c) uvedbo zahtev glede zagotavljanja specifičnih ali splošnih informacij, ki so potrebne za namene reševanja;
 - (d) zahtevo, da institucija dezinvestira določeno premoženje;
 - (e) zahtevo, da institucija omeji ali preneha opravljati posamezne obstoječe ali predlagane dejavnosti;
 - (f) omejitev ali preprečitev razvoja ali prodaje novih poslovnih področij ali produktov;
 - (g) zahtevo po spremembah pravnih ali operativnih struktur institucije, da bi se zmanjšala zapletenost ter s tem zagotovila možnost pravne in ekonomske ločenosti ključnih funkcij od drugih funkcij z uporabo instrumentov za reševanje;
 - (h) zahtevo po tem, da nadrejena družba ustanovi nadrejen finančni holding v državi članici ali Uniji;
 - (i) zahtevo po tem, da nadrejena družba ali družba iz točk (c) in (d) člena 1 izda dolžniške instrumente ali posojila iz člena 39(2);

- (j) kadar je institucija podrejena družba mešanega poslovnega holdinga, zahtevo, da mešani poslovni holding ustanovi ločen finančni holding za nadzor nad institucijo, če je to potrebno, da se omogoči reševanje institucije ter prepreči, da bi uporaba instrumentov in pooblastil za reševanje iz naslova IV negativno vplivala na nefinančni del skupine.
5. Ugotovitev organov za reševanje v skladu z odstavkom 1 ne temelji na ovirah, ki izhajajo iz dejavnikov, na katere institucija ne more vplivati, vključno z operativno in finančno zmogljivostjo organa za reševanje.
6. Obvestilo, pripravljeno v skladu z odstavkom 1 ali 3, izpolnjuje naslednje zahteve:
- (a) vključuje ustrezno utemeljitev zadevne ocene ali ugotovitve;
- (b) navaja, kako ocena ali ugotovitev izpolnjuje zahtevo glede sorazmerne uporabe iz člena 9.
7. Preden organi za reševanje določijo kakršen koli ukrep iz odstavka 3, ustrezno preučijo možen vpliv teh ukrepov na stabilnost finančnega sistema v drugih državah članicah.
8. EBA pripravi osnutek regulativnih tehničnih standardov za določitev ukrepov, opredeljenih v odstavku 4, in okoliščin, v katerih se vsak od teh ukrepov lahko uporabi.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 15

Pooblastila za zmanjšanje ali odpravo ovir za rešljivost: obravnava skupine

1. Po posvetovanju z ustreznimi pristojnimi organi se organi za reševanje na ravni skupine in organi za reševanje podrejenih družb posvetujejo med seboj v okviru kolegija za reševanje in storijo vse potrebno, da bi sprejeli skupno odločitev o uporabi ukrepov, opredeljenih v skladu s členom 14(3).
2. Organ za reševanje na ravni skupine v sodelovanju s konsolidacijskim nadzornikom in EBA v skladu s členom 25(1) Uredbe (EU) št. 1093/2010 pripravi in predloži poročilo nadrejenim družbam ali instituciji, nad katero se izvaja nadzor na konsolidirani osnovi, in organom za reševanje podrejenih institucij. Poročilo je pripravljeno po posvetovanju s pristojnimi organi ter analizira znatne ovire za učinkovito izvajanje instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje v povezavi s skupino. Poleg tega se v poročilu priporočijo kakršni koli ukrepi, ki so po mnenju organov potrebni ali ustrezni za odpravo teh ovir.

3. Nadrejena družba ali institucija, nad katero se izvaja konsolidirani nadzor, lahko v štirih mesecih po dnevu prejema takšnega obvestila predloži pripombe in organu za reševanje na ravni skupine predlaga nadomestne ukrepe, s katerimi bi se lahko odpravile ovire, ugotovljene v poročilu.
4. Organ za razreševanje na ravni skupine vse ukrepe, ki jih predlagajo nadrejene družbe ali institucija, nad katero se izvaja konsolidirani nadzor, sporoči konsolidacijskemu nadzorniku, EBA in organom za razreševanje podrejenih družb. Organi za reševanje na ravni skupine in organi za reševanje podrejenih družb po posvetovanju s pristojnimi organi storijo vse, kar je v njihovi moči, da v okviru kolegija za reševanje sprejmejo skupno odločitev o opredelitvi znatnih ovir ter po potrebi oceno ukrepov, ki jih predlagajo nadrejene družbe ali institucija, nad katero se izvaja konsolidirani nadzor, in ukrepov za zmanjšanje ali odpravo ovir, ki jih zahtevajo organi.
5. Skupna odločitev se sprejme v štirih mesecih po predložitvi poročila. Organ za reševanje na ravni skupine to odločitev utemelji in navede v dokumentu, ki ga predloži nadrejenim družbam ali instituciji, nad katero se izvaja konsolidirani nadzor.

EBA lahko v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 na lastno pobudo pomaga organom za reševanje pri doseganju sporazuma.
6. Če v štirih mesecih od dneva predložitve poročila iz odstavka 1 ali 2 skupna odločitev ni sprejeta, organ za reševanje na ravni skupine odločitev o ustreznih ukrepih, ki jih je treba sprejeti v skladu s členom 14(3) za skupino kot celoto, sprejme sam.

Odločitev se navede in v celoti utemelji v dokumentu, pri čemer se upoštevajo mnenja in pomisleki, ki so jih v tem štirimesečnem obdobju izrazili drugi organi za reševanje. Organ za reševanje na ravni skupine odločitev predloži nadrejeni družbi ali instituciji, nad katero se izvaja konsolidirani nadzor.

Odločitev iz prvega pododstavka je dokončna, uporabijo pa jo pristojni organi v zadevnih državah članicah.

Če je ob koncu štirimesečnega obdobja kateri koli organ za reševanje v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 zadevo predložil EBA, organ za reševanje na ravni skupine svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe. EBA to odločitev sprejme v enem mesecu, štirimesečno obdobje pa velja za obdobje za doseganje sprave v smislu navedene uredbe. Poznejša odločitev organa za reševanje na ravni skupine je skladna z odločitvijo EBA. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve ni več mogoče predložiti EBA.

POGLAVJE III

FINANČNA PODPORA ZNOTRAJ SKUPINE

Člen 16

Sporazum o finančni podpori v skupini

1. Države članice zagotovijo, da lahko nadrejena institucija v državi članici, nadrejena institucija Unije ali družba iz točk (c) in (d) člena 1 ter njene podrejene družbe, ki so institucije ali finančne institucije, vključene v nadzor nadrejene družbe, sklenejo sporazum o zagotovitvi finančne podpore vsaki drugi podpisnici sporazuma, ki ima finančne težave, če so izpolnjeni pogoji iz tega poglavja.
2. Sporazum lahko:
 - (a) zajema eno ali več podrejenih družb skupine ter lahko zagotavlja finančno podporo nadrejene družbe podrejenim družbam, finančno podporo podrejenih družb nadrejeni družbi, finančno podporo med podrejenimi družbami skupine, ki so stranke sporazuma, ali kakršno koli kombinacijo navedenih subjektov;
 - (b) zagotavlja finančno podporo v obliki posojila, zagotovitve jamstev ali zagotovitve sredstev za zavarovanje s premoženjem pri poslih med prejemnikom podpore in tretjo osebo ali kakršno koli kombinacijo navedenih subjektov.
3. Če se pod pogoji iz sporazuma podrejena družba strinja, da bo zagotovila finančno podporo nadrejeni družbi, sporazum vključuje vzajemni sporazum, da bo nadrejena družba zagotovila finančno podporo zadevni podrejeni družbi.
4. V sporazumu je določeno zadevno plačilo ali so opredeljena načela za izračun plačila za vsak posel, izveden v skladu z njim.
5. Sporazum je mogoče skleniti le, če v trenutku, ko je sporazum predlagan, po mnenju nadzornega organa nobena od strank ne krši ali verjetno ne krši nobene zahteve iz Direktive 2006/48/ES v zvezi s kapitalom ali likvidnostjo oziroma zanjo ne obstaja tveganje insolventnosti.
6. Države članice zagotovijo, da lahko vse pravice, terjatve ali ukrepe na podlagi sporazuma izvajajo le stranke sporazuma, tretje osebe pa so izključene.

Člen 17

Pregled predlaganega sporazuma s strani nadzornikov in posredovanje

1. Nadrejene družbe in institucije, nad katerimi se izvaja konsolidirani nadzor v skladu s členoma 125 in 126 Direktive 2006/48/ES, konsolidacijskemu nadzorniku

predložijo vlogo za odobritev vsakega predlaganega sporazuma o finančni podpori v skupini. Vloga vključuje besedilo predlaganega sporazuma in navaja subjekte v skupini, ki se predlagajo za stranke sporazuma.

2. Konsolidacijski nadzornik odobri predlagani sporazum, če so pogoji sporazuma skladni s pogoji za finančno podporo iz člena 19.
3. Konsolidacijski nadzornik vlogo nemudoma posreduje pristojnim organom vsake podrejene družbe, ki se predlaga za stranko sporazuma.
4. Pristojni organi storijo vse, kar je v njihovi moči, da v štirih mesecih od dneva prejema vloge, ki jim jo posreduje konsolidacijski nadzornik, sprejmejo skupno odločitev o tem, ali so pogoji predlaganega sporazuma skladni s pogoji za finančno podporo iz člena 19. Skupna odločitev se navede in v celoti utemelji v dokumentu, ki ga konsolidacijski nadzornik posreduje vlagatelju.
5. Če pristojni organi v štirih mesecih ne sprejmejo skupne odločitve, konsolidacijski nadzornik odločitev v zvezi z vlogo sprejme sam. Odločitev se navede in v celoti utemelji v dokumentu, pri čemer se upoštevajo mnenja in pomisleki, ki so jih drugi pristojni organi izrazili v tem štirimesečnem obdobju. Konsolidacijski nadzornik odločitev sporoči vlagatelju in drugim pristojnim organom.
6. Če je kateri koli od zadevnih pristojnih organov v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 ob koncu štirimesečnega obdobja zadevo predložil EBA, konsolidacijski nadzornik svojo odločitev odloži in počaka na odločitev, ki jo EBA lahko sprejme v skladu s členom 19(3) navedene uredbe, nato pa odločitev sprejme v skladu z odločitvijo EBA. Štirimesečno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v skladu z navedeno uredbo. EBA odločitev sprejme v enem mesecu. Po koncu štirimesečnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve ni več mogoče predložiti EBA.

Člen 18

Odobritev predlaganega sporazuma s strani delničarjev

1. Države članice lahko zahtevajo, da se vsak predlagani sporazum, ki so ga odobrili pristojni organi, predloži v odobritev skupščini delničarjev vsakega subjekta v skupini, ki se predlaga za pristop k sporazumu. V takem primeru je sporazum veljaven le za tiste stranke, pri katerih je sporazum odobrila skupščina delničarjev.
2. Če države članice izkoristijo možnost iz odstavka 1, zahtevajo, da delničarji vsakega subjekta v skupini, ki bo stranka sporazuma, v skladu s sporazumom o finančni podpori v skupini pooblastijo zadevno poslovodstvo iz člena 11 Direktive 2006/48/ES za sprejetje odločitve, da bo subjekt zagotovil finančno podporo v skladu s pogoji sporazuma in pogoji iz tega poglavja. Nadaljnje odobritve s strani delničarjev ali dodatni sestanki v zvezi s kakršnim koli določenim poslom, izvedenim v skladu s sporazumom, niso potrebne.
3. Poslovodstvo vsakega subjekta, ki je stranka sporazuma, delničarjem vsako leto poroča o izvajanju sporazuma in vseh odločitev, sprejetih na podlagi sporazuma.

Člen 19

Pogoji za finančno podporo v skupini

1. Finančno podporo se lahko v skladu s sporazumom o finančni podpori v skupini zagotovi le, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
 - (a) obstaja razumna verjetnost, da bo zagotovljena podpora odpravila finančne težave subjekta, ki bo prejel podporo;
 - (b) cilj zagotovitve finančne podpore je ohranjanje ali ponovna vzpostavitev finančne stabilnosti skupine kot celote;
 - (c) finančna podpora je zagotovljena proti nadomestilu;
 - (d) na podlagi informacij, ki so v času sprejetja odločitve o odobritvi finančne podpore na voljo poslovodstvu, je precej verjetno, da bo subjekt, ki prejme podporo, povrnil posojilo ali po ustrezni ceni plačal nadomestilo za podporo;
 - (e) finančna podpora ne ogroža likvidnosti ali solventnosti subjekta, ki jo zagotovi, in posledično tudi ne ogroža finančne stabilnosti;
 - (f) subjekt, ki zagotovi podporo, v trenutku zagotovitve podpore in po njeni zagotovitvi izpolnjuje zahteve glede lastnih sredstev in vse zahteve iz člena 136(2) Direktive 2006/48/ES.
2. EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov, da se določijo pogoji iz odstavka 1.

EBA takšne osnutke izvedbenih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Komisiji se v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010 dodeli pooblastilo za sprejetje izvedbenih tehničnih standardov, ki jih predloži EBA.

Člen 20

Odločitev o zagotovitvi finančne podpore

Odločitev o zagotovitvi finančne podpore v skupini v skladu s sporazumom sprejme poslovodstvo, kot je opredeljeno v členu 11 Direktive 2006/48/ES, subjekta, ki zagotovi finančno podporo. Ta odločitev se utemelji, pri čemer se navede cilj predlagane finančne podpore. V odločitvi se navede zlasti:

- (a) kako finančna podpora ohranja ali ponovno vzpostavlja finančno stabilnost skupine kot celote;
- (b) da finančna podpora ne presega finančnih zmogljivosti pravne osebe, ki zagotovi finančno podporo;

- (c) da bo subjekt, ki zagotovi finančno podporo, še naprej izpolnjeval zahteve glede lastnih sredstev in vse zahteve, ki izhajajo iz člena 136(2) Direktive 2006/48/ES.

Člen 21

Pravica pristojnih organov do ugovora

1. Poslovodstvo subjekta, ki namerava zagotoviti finančno podporo, pred zagotovitvijo podpore v skladu s sporazumom o finančni podpori v skupini o tem obvesti pristojni organ in EBA. To obvestilo vključuje podrobnosti o predlagani podpori.
2. Če pogoji za finančno podporo v skupini niso izpolnjeni, lahko pristojni organ v dveh dneh po prejemu obvestila prepove ali omeji zagotovitev finančne podpore, opredeljene v členu 19. Pristojni organ svojo odločitev o prepovedi ali omejitvi finančne podpore utemelji.
3. Pristojni organ o svoji odločitvi o prepovedi ali omejitvi finančne podpore nemudoma obvesti EBA, konsolidacijskega nadzornika in pristojne organe iz člena 131a Direktive 2006/48/ES.
4. Če ima konsolidacijski nadzornik ali pristojni organ, odgovoren za subjekt, ki bo prejel podporo, ugovore v zvezi z odločitvijo o prepovedi ali omejitvi finančne podpore, lahko zadevo predloži EBA in ga zaprosi za pomoč v skladu s členom 19 Uredbe 1093/2010. V tem primeru lahko EBA ukrepa v skladu s svojimi pristojnostmi na podlagi navedenega člena. Z odstopanjem od roka iz odstavka 1 člena 39 Uredbe 1093/2010 EBA vse odločitve v skladu s členom 19(3) Uredbe 1093/2010 sprejme v roku 48 ur.
5. Če pristojni organ v obdobju iz odstavka 2 finančne podpore ne prepove ali omeji, se lahko finančna podpora zagotovi pod pogoji, predloženimi pristojnemu organu.

Člen 22

Razkritje

3. Države članice zagotovijo, da institucije, ki so sklenile sporazum o finančni podpori v skupini v skladu s členom 16, javno objavijo opis sporazuma in imena subjektov, ki so stranke tega sporazuma, ter te informacije vsaj enkrat letno posodobijo.

Uporabljajo se členi 145 do 149 Direktive 2006/48/ES.

4. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se določita oblika in vsebina opisa iz odstavka 1. EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.
5. Komisiji se podeli pooblastilo za sprejetje osnutka regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

NASLOV III

ZGODNJE POSREDOVANJE

Člen 23

Ukrepi za zgodnje posredovanje

1. Če institucija ne izpolnjuje ali bo verjetno kršila zahteve Direktive 2006/48/ES, države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi poleg ukrepov iz člena 136 Direktive 2006/48/ES po potrebi na voljo zlasti naslednje ukrepe:
 - (a) lahko zahtevajo, da poslovodstvo institucije izvaja eno ali več shem in ukrepov, opredeljenih v načrtu sanacije;
 - (b) lahko zahtevajo, da poslovodstvo institucije preuči stanje, opredeli ukrepe za odpravo vsakršnih ugotovljenih težav ter pripravi program ukrepanja za odpravo teh težav in časovni raspored za njegovo izvajanje;
 - (c) lahko zahtevajo, da poslovodstvo institucije skliče skupščino delničarjev institucije, predlaga dnevni red in sprejme nekatere odločitve, ali to storijo sami, če poslovodstvo te zahteve ne izpolni;
 - (d) lahko zahtevajo, da poslovodstvo institucije odstavi ali zamenja enega ali več članov uprave ali direktorjev, če se na podlagi člena 11 Direktive 2006/48/ES ugotovi, da niso primerni za opravljanje svojih nalog;
 - (e) lahko zahtevajo, da poslovodstvo institucije pripravi načrt pogajanja za prestrukturiranje dolga z nekaterimi ali vsemi njenimi upniki;
 - (f) lahko pridobijo, tudi preko inšpekcijskih pregledov na kraju samem, vse potrebne informacije za pripravo reševanja institucije, vključno z ovrednotenjem sredstev in obveznosti institucije;
 - (g) ob upoštevanju pogojev iz člena 33(2) in določb o zaupnosti iz člena 77 navežejo stik s potencialnimi kupci, da bi pripravili reševanje institucije.
2. EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov, da se zagotovi dosledna uporaba ukrepov iz odstavka 1 tega člena.

EBA takšne osnutke izvedbenih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Posebno upravljanje

1. V primeru znatnega poslabšanja finančnega stanja institucije ali resnih kršitev zakonov, uredb ali predpisov ali resnih upravnih nepravilnosti, pri čemer drugi ukrepi, sprejeti v skladu s členom 23, niso zadostni za izboljšanje stanja, države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi imenujejo posebnega upravitelja, ki zamenja poslovodstvo institucije. Pristojni organi javno objavijo imenovanje posebnega upravitelja. Države članice tudi zagotovijo, da ima posebni upravitelj kvalifikacije, sposobnosti in znanje, ki so potrebni za opravljanje njegovih nalog.
2. Posebni upravitelj ima vsa pooblastila poslovodstva institucije v skladu s statutom institucije in nacionalno zakonodajo, vključno s pooblastilom za izvajanje vseh upravnih nalog poslovodstva institucije. Kljub temu lahko posebni upravitelj pooblastilo za sklic generalne skupščine delničarjev institucije in predlaganje dnevnega reda uporabi le ob predhodnem soglasju pristojnega organa.
3. Posebni upravitelj je dolžan sprejeti vse potrebne ukrepe in predlagati rešitve za izboljšanje finančnega stanja institucije ter ponovno vzpostavitev zanesljivega in skrbnega upravljanja njenih dejavnosti in organizacije. Ta naloga ima po potrebi prednost pred vsemi drugimi nalogami upravljanja v skladu s statutom ali nacionalno zakonodajo, če si nasprotujejo. Te rešitve lahko vključujejo povečanje kapitala, reorganizacijo lastniške strukture institucije ali prevzeme s strani institucij z zdravo finančno in organizacijsko strukturo.
4. Pristojni organi lahko omejijo ukrepe posebnega upravitelja ali zahtevajo, da mora za nekatera njegova dejanja pridobiti predhodno privolitev pristojnega organa. Pristojni organi lahko posebnega upravitelja kadar koli odpokličejo.
5. Države članice zahtevajo, da posebni upravitelj za pristojni organ, ki ga je imenoval, v rednih časovnih presledkih, ki jih določi pristojni organ, ter ob začetku in koncu svojega mandata pripravi poročila o ekonomskem in finančnem stanju institucije ter ukrepih, ki jih izvaja v okviru izpolnjevanja svojih nalog.
6. Posebno upravljanje ne traja več kot eno leto. To obdobje se izjemoma lahko obnovi, če so pogoji za imenovanje posebnega upravitelja še naprej izpolnjeni. Za določitev, ali so razmere primerne za podaljšanje mandata posebnega upravitelja, in za utemeljitev takšne odločitve delničarjem je odgovoren pristojni organ.
7. Ob upoštevanju določb iz odstavkov 1 do 6 imenovanje posebnega upravitelja ne posega v pravice delničarjev ali lastnikov, ki so zagotovljene v skladu s pravom družb na ravni Unije ali na nacionalni ravni.
8. Imenovanje posebnega upravitelja se ne prizna kot dogodek izvršitve v smislu Direktive 2002/47/ES³⁶ Evropskega parlamenta in Sveta ali kot postopek zaradi nesolventnosti v smislu Direktive 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta³⁷.

³⁶ UL L 168, 27.6.2002, str. 43.

³⁷ UL L 166, 11.6.1998, str. 45.

Usklajevanje pooblastil za zgodnje posredovanje in imenovanje posebnega upravitelja za skupine

1. Če so izpolnjeni pogoji za uvedbo zahtev iz člena 23 te direktive ali imenovanje posebnega upravitelja v skladu s členom 24 te direktive v zvezi z nadrejeno družbo ali institucijo, nad katero se izvaja konsolidirani nadzor v skladu s členoma 125 in 126 Direktive 2006/48/ES, ali katerokoli od njenih podrejenih družb, pristojni organ, ki namerava sprejeti ukrep v skladu z navedenimi členi, o svoji nameri obvesti druge ustrezne pristojne organe v okviru nadzornega kolegija in EBA.
2. Konsolidacijski nadzornik in drugi ustrezni pristojni organi presodijo, ali je treba sprejeti ukrepe v skladu s členom 23 oziroma imenovati posebnega upravitelja v skladu s členom 24 za druge subjekte v skupini in ali bi bilo primerno uskladiti ukrepe, ki bodo sprejeti. Konsolidacijski nadzornik in drugi ustrezni organi presodijo, ali obstajajo kakšni drugi ukrepi, za katere je bolj verjetno, da bodo ponovno vzpostavili uspešno poslovanje posameznih subjektov in ohranili finančno trdnost skupine kot celote. Če namerava posebnega upravitelja za subjekt v skupini imenovati več kot en pristojni organ, organi preučijo, ali je ustrežnejše imenovati istega posebnega upravitelja za vse zadevne subjekte ali za celotno skupino, da se olajša izvajanje ukrepov za ponovno vzpostavitev finančne trdnosti skupine kot celote.

Ocena se poda v obliki skupne odločitve konsolidacijskega nadzornika in drugih ustreznih pristojnih organov. Skupna odločitev se sprejme v petih dneh od datuma obvestila iz odstavka 1. Skupna odločitev se utemelji in navede v dokumentu, ki ga konsolidacijski nadzornik predloži nadrejeni družbi ali instituciji, nad katero se izvaja konsolidirani nadzor.

3. EBA lahko v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 na lastno pobudo pomaga pristojnim organom pri doseganju soglasja.
4. Če skupna odločitev ni sprejeta v petih dneh, lahko konsolidacijski nadzornik in pristojni organi, odgovorni za nadzor podrejenih podjetij, odločitve sprejmejo samostojno.
5. Odločitev vsakega posameznega pristojnega organa se utemelji. Pri odločitvi se upoštevajo mnenja in pomisleki, ki so jih drugi pristojni organi izrazili v tem petdnevnem obdobju, ter možen vpliv odločitve na finančno stabilnost v drugih državah članicah. Konsolidacijski nadzornik odločitve predloži nadrejeni družbi ali instituciji, nad katero se izvaja konsolidirani nadzor, podrejenim družbam pa jih predložijo ustrezni pristojni organi.

Če je ob koncu petdnevnega obdobja kateri koli od zadevnih pristojnih organov v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010 zadevo predložil EBA, konsolidacijski nadzornik in drugi pristojni organi svoje odločitve odložijo in počakajo na odločitev, ki jo lahko v skladu s členom 19(3) navedene uredbe sprejme EBA, nato pa sprejmejo odločitev v skladu z odločitvijo EBA. Petdnevno obdobje se šteje za obdobje za doseganje sprave v skladu z navedeno uredbo. EBA

svojo odločitev sprejme v petih dneh. Po koncu petdnevnega obdobja ali po sprejetju skupne odločitve zadeve ni več mogoče predložiti EBA.

6. Pristojni organi se pred sprejetjem odločitev v skladu z odstavkom 4 posvetujejo z EBA. Pri odločitvi se upošteva nasvet EBA in pojasnijo vsa bistvena odstopanja od tega nasveta.

NASLOV IV

REŠEVANJE

POGLAVJE I

CILJI, POGOJI IN SPLOŠNA NAČELA

Člen 26

Cilji reševanja

1. Pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje organi za reševanje upoštevajo cilje reševanja ter izberejo instrumente in pooblastila za reševanje, ki so najbolj primerna za doseganje ciljev in najbolj ustrezajo okoliščinam v posameznem primeru.
2. Cilji reševanja iz odstavka 1 so:
 - (a) zagotoviti kontinuiteto izvajanja ključnih funkcij;
 - (b) izogniti se resnim negativnim vplivom na finančno stabilnost, vključno s preprečevanjem širjenja negativnega vpliva in ohranjanjem tržne discipline;
 - (c) zaščititi javna sredstva s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti od izredne javne finančne podpore;
 - (d) izogniti se nepotrebnemu uničevanju vrednosti in si prizadevati, da bi bili stroški reševanja kar najmanjši;
 - (e) zaščititi vlagatelje (deponente) v smislu Direktive 94/19/ES in vlagatelje v smislu Direktive 97/9/ES;
 - (f) zaščititi kapital in sredstva strank.
3. Ob upoštevanju različnih določb iz te direktive so cilji reševanja enako pomembni, organi za reševanje pa jih usklajujejo glede na naravo in okoliščine posameznega primera.

Pogoji za reševanje

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi z institucijo iz člena 1(a) le, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
 - (a) pristojni organ ali organ za reševanje ugotovi, da institucija propada ali je verjetno, da bo propadla;
 - (b) ob upoštevanju časovnega razporeda in drugih relevantnih okoliščin ne obstaja razumna verjetnost, da bi lahko kakršna koli nadomestna dejavnost zasebnega sektorja ali nadzorna dejavnost, razen ukrepa za reševanje, sprejetega v zvezi z institucijo, preprečila propad te institucije v sprejemljivem času;
 - (c) ukrep za reševanje je potreben zaradi javnega interesa v skladu z odstavkom 3.
2. Za namene točke (a) odstavka 1 institucija propada ali je verjetno, da bo propadla, če je prisotna najmanj ena od naslednjih okoliščin:
 - (a) institucija krši ali obstajajo objektivni elementi, ki kažejo na verjetnost, da bo v bližnji prihodnosti kršila kapitalske zahteve za nadaljnje dovoljenje na način, ki bi upravičil preklic takega dovoljenja s strani pristojnega organa, ker je institucija ustvarila izgube ali obstaja verjetnost, da bo ustvarila izgube, zaradi katerih bodo pošla vsa ali praktično vsa lastna sredstva;
 - (b) sredstva institucije so manjša od njenih obveznosti oziroma obstajajo objektivni elementi, ki kažejo na verjetnost, da bo v bližnji prihodnosti do tega prišlo;
 - (c) institucija ni zmožna plačevati svojih obveznosti, ko zapadejo v plačilo, oziroma obstajajo objektivni elementi, ki kažejo na verjetnost, da bo v bližnji prihodnosti do tega prišlo;
 - (d) institucija potrebuje izredno javno finančno podporo, razen kadar z namenom ohranjanja finančne stabilnosti potrebuje karkoli od naslednjega:
 - (i) državno jamstvo za kritje likvidnostnih posojil, ki so jih zagotovile centralne banke v skladu z običajnimi pogoji (posojilo je v celoti zavarovano s premoženjem, za katero se uporabljajo odbitki pri vrednotenju glede na njegovo kakovost in tržno vrednost, centralna banka pa upravičencu zaračuna kazensko obrestno mero); ali
 - (ii) državno jamstvo za na novo odobrena posojila, da bi odpravili resno motnjo v gospodarstvu države članice.

V obeh primerih, navedenih v točkah (i) in (ii), so jamstveni ukrepi omejeni na plačilno sposobne finančne institucije, niso del večjega paketa pomoči, so predmet odobritve v skladu s pravili o državnih pomočeh in se uporabljajo največ tri mesece.

3. Za namene točke (c) odstavka 1 se ukrep za reševanje obravnava kot javni interes, če se z njim doseže enega ali več ciljev reševanja iz člena 26 in je sorazmeren z njimi ter če s prenehanjem institucije ali nadrejene družbe v skladu z običajnimi postopki zaradi insolventnosti teh ciljev reševanja ne bi bilo mogoče doseči v enaki meri.
4. EBA v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 pripravi smernice za spodbujanje konvergence nadzornih praks in praks reševanja glede tolmačenja različnih okoliščin, kdaj se za institucijo šteje, da propada ali je verjetno, da bo propadla. EBA navedene smernice oblikuje najpozneje do datuma iz prvega pododstavka člena 115(1) te direktive.
5. Komisija ob upoštevanju, kadar je to primerno, pridobljenih izkušenj z izvajanjem smernic EBA sprejme delegirane akte v skladu s členom 103, s katerimi določi okoliščine, v katerih velja, da institucija propada ali je verjetno, da bo propadla.

Člen 28

Pogoji za reševanje v zvezi s finančnimi institucijami in holdingi

1. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s finančno institucijo ali podjetjem iz točke (b) člena 1, kadar tako finančna institucija ali podjetje kot tudi nadrejena institucija, nad katero se izvaja nadzor na konsolidirani osnovi, izpolnjujeta pogoje iz člena 27(1).
2. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi z družbo iz točke (c) ali (d) člena 1, kadar tako družba iz točke (c) ali (d) člena 1 kot tudi ena ali več podrejenih družb, ki so institucije, izpolnjujejo pogoje iz člena 27(1).
3. Kadar so podrejene institucije mešanega poslovnega holdinga v neposredni ali posredni lasti vmesnega finančnega holdinga, države članice zagotovijo, da se sprejmejo ukrepi za reševanje za namene reševanja skupine v zvezi z vmesnim finančnim holdingom, in ne sprejme ukrepov za reševanje za namene reševanja skupine v zvezi z mešanim poslovnim holdingom.
4. Ob upoštevanju odstavka 3 in z odstopanjem od določb odstavka 1, ne glede na dejstvo, da družba iz točke (c) ali (d) člena 1 morda ne izpolnjuje pogojev iz člena 27(1), lahko organi za reševanje sprejmejo ukrepe za reševanje v zvezi z družbo iz točke (c) ali (d) člena 1, kadar ena ali več podrejenih družb, ki so institucije, izpolnjuje pogoje iz člena 27(1), (2) in (3) ter so ukrepi v zvezi z družbo iz točke (c) ali (d) člena 1 potrebni za reševanje ene ali več podrejenih družb, ki so institucije, ali za reševanje skupine kot celote.

Člen 29

Splošna načela, ki urejajo reševanje

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje uporabijo vse primerne ukrepe za zagotavljanje, da se ukrep za reševanje sprejme v skladu z naslednjimi načeli:
 - (a) delničarji institucije v postopku reševanja prvi prevzamejo izgube;
 - (b) upniki institucije v postopku reševanja začnejo prevzemati izgube po delničarjih, glede na prednost njihovih terjatev v skladu s to direktivo;
 - (c) višje poslovodstvo institucije v postopku reševanja se zamenja;
 - (d) člani višjega poslovodstva institucije v postopku reševanja prevzamejo sorazmerni delež izgube v skladu s civilnim ali kazenskim pravom glede na svojo subjektivno odgovornost za propad institucije;
 - (e) razen če ta direktiva določa drugače, se upniki istega razreda obravnavajo enakovredno;
 - (f) noben upnik ne utрпи večjih izgub, kot bi jih, če bi prišlo do prenehanja institucije v okviru običajnih postopkov zaradi insolventnosti.
2. Če je institucija subjekt v skupini, organi za reševanje uporabijo instrumente za reševanje in izvajajo pooblastila za reševanje tako, da kar najbolj zmanjšajo učinek na povezane institucije in skupino kot celoto ter negativen vpliv na finančno stabilnost v Uniji in zlasti v državah, kjer skupina deluje.
3. Pri uporabi instrumentov in izvajanju pooblastil za reševanje države članice po potrebi zagotovijo skladnost z okvirom Unije za državne pomoči.

POGLAVJE II

VREDNOTENJE

Člen 30

Predhodno vrednotenje

1. Pred sprejetjem ukrepa za reševanje in zlasti za namene členov 31, 34, 36, 41, 42 in 65 organi za reševanje zagotovijo, da oseba, neodvisna od vsakršnih javnih organov, vključno z organi za reševanje, in institucije, pripravi pošteno in realno vrednotenje sredstev in obveznosti institucije. To vrednotenje potrdi organ za reševanje. Če zaradi nujnosti primera ni mogoče opraviti neodvisnega vrednotenja, lahko vrednotenje sredstev in obveznosti institucije opravijo organi za reševanje.

2. Vrednotenje, ki ga določa odstavek 1, se brez poseganja v določbe okvira Unije za državne pomoči, kadar je to ustrezno, pripravi na podlagi preudarnih in realnih predpostavk, vključno s stopnjo neplačil in resnostjo izgub, njegov cilj pa je oceniti tržno vrednost sredstev in obveznosti institucije, ki propada ali je verjetno, da bo propadla, da bi bilo vsakršne izgube, ki bi lahko sledile, mogoče upoštevati v trenutku izvajanja instrumentov za reševanje. Vendar lahko vrednotenje, če trg za določeno sredstvo ali obveznost ne deluje pravilno, odraža dolgoročno ekonomsko vrednost tega sredstva ali obveznosti. Vrednotenje ne predvideva odobritve izredne javne podpore instituciji, ne glede na to, ali je ta dejansko zagotovljena.
3. Vrednotenje se dopolni z naslednjimi informacijami iz računovodskih obračunov in evidenc institucije:
 - (a) posodobljeno bilanco stanja in poročilom o ekonomskem in finančnem stanju institucije;
 - (b) zapisom z analizo in oceno vrednosti sredstev;
 - (c) seznamom neporavnanih obveznosti, prikazanih v obračunih in evidencah institucije, z označenimi posameznimi terjatvami in prednostno razvrstitvijo v skladu z veljavno zakonodajo o insolventnosti;
 - (d) seznamom sredstev, ki jih institucija drži za račune tretjih oseb, ki imajo nad temi sredstvi lastniške pravice.
4. Vrednotenje prikazuje nadaljnjo delitev upnikov na razrede glede na njihovo prednostno razvrstitev v skladu z veljavno zakonodajo o insolventnosti in oceno obravnave, ki naj bi je bil posamezen razred deležen v postopku prenehanja.
5. Kadar zaradi nujnosti primera ni mogoče izpolniti zahtev iz odstavkov 3 in 4, vrednotenje pripravi bodisi neodvisna oseba bodisi organ za reševanje v skladu z zahtevami iz odstavka 2. Takšno vrednotenje velja za začasno, dokler organ za reševanje ne opravi vrednotenja, skladnega z vsemi zahtevami iz tega člena. Takšno dokončno vrednotenje se lahko opravi samostojno ali skupaj z vrednotenjem, opredeljenim v členu 66.
6. Vrednotenje je ključnega pomena pri odločitvi glede uporabe instrumenta za reševanje ali izvajanja pooblastila za reševanje. Vrednotenje ni podvrženo ločenemu sodnemu pregledu in je predmet sodnega pregleda le skupaj z odločitvijo v skladu z določbami člena 78.
7. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se za namene odstavkov 1 in 2 tega člena ter za namene člena 66 določijo naslednja merila:
 - (a) v kakšnih okoliščinah je oseba neodvisna tako od organa za reševanje kot tudi od institucij in
 - (b) v kakšnih okoliščinah je mogoče šteti, da vrednotenje s strani neodvisne osebe ni možno;
 - (c) metodologijo za ocenjevanje tržne vrednosti sredstev in obveznosti institucije, ki propada ali bo verjetno propadla;

- (d) okoliščine, v katerih je mogoče šteti, da trg za določeno sredstvo ali obveznost ne deluje pravilno;
- (e) metodologijo za ocenjevanje dolgoročne ekonomske vrednosti sredstev in obveznosti institucije, ki propada ali bo verjetno propadla.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

POGLAVJE III

INSTRUMENTI ZA REŠEVANJE

ODDELEK I

SPLOŠNA NAČELA

Člen 31

Splošna načela instrumentov za reševanje

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pristojnosti, potrebne za uporabo instrumentov za reševanje v zvezi z institucijo, finančno institucijo ali družbo iz točk (c) in (d) člena 1, ki izpolnjuje veljavne pogoje za reševanje.
2. Instrumenti za reševanje iz odstavka 1 so naslednji:
 - (a) instrument prodaje poslovanja;
 - (b) instrument premostitvene institucije;
 - (c) instrument ločevanja sredstev;
 - (d) instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi.
3. V skladu z odstavkom 4 lahko organi za reševanje uporabijo instrumente za reševanje posamično ali v povezavi z drugimi.
4. Organi za reševanje lahko uporabljajo instrument ločevanja sredstev le v povezavi z drugim instrumentom za reševanje.
5. Kadar se uporabijo instrumenti za reševanje iz točke (a), (b) ali (c) odstavka 2 in se uporabijo za delni prenos sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja, preostali del institucije, iz katerega so se sredstva, pravice in obveznosti

prenesle, preneha v skladu z običajnimi postopki zaradi insolventnosti v roku, ki je primeren ob upoštevanju potrebe po storitvah ali podpori, ki jih zadevna institucija zagotavlja v skladu s členom 58, da se prevzemniku omogoči nadaljnje opravljanje dejavnosti ali storitev, ki jih je pridobil s tem prenosom.

6. Države članice zagotovijo, da se predpisi iz nacionalne zakonodaje o insolventnosti glede izpodbojnosti ali neizvršljivosti pravnih aktov, škodljivih za upnike, ne uporabljajo za prenos sredstev, pravic ali obveznosti z institucije v postopku reševanja na drugo osebo z uporabo instrumenta ali izvajanjem pooblastila za reševanje.
7. Države članice lahko organom za reševanje podelijo dodatna pooblastila, ki se jih lahko uporabi v primerih, ko institucija izpolnjuje pogoje za reševanje, če ta dodatna pooblastila niso ovira za učinkovito reševanje skupine ter če so skladna s cilji reševanja in splošnimi načeli, ki urejajo reševanje, opredeljenimi v členih 26 in 29.

ODDELEK 2

INSTRUMENT PRODAJE POSLOVANJA

Člen 32

Instrument prodaje poslovanja

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastila, da na kupca, ki ni premostitvena institucija, prenesejo naslednje:
 - (a) delnice ali instrumente lastništva institucije v postopku reševanja;
 - (b) vsa ali določena sredstva, pravice in obveznosti institucije v postopku reševanja;
 - (c) kakršne koli kombinacije nekaterih ali vseh sredstev, pravic in obveznosti institucije v postopku reševanja.

Prenos iz prvega pododstavka se opravi, ne da bi bilo treba pridobiti dovoljenje delničarjev institucije v postopku reševanja ali katerekoli tretje osebe razen kupca ter ne da bi bilo treba izpolnjevati kakršne koli postopkovne zahteve iz zakonodaje o gospodarskih družbah ali vrednostnih papirjih, ki bi veljale sicer.

2. Prenos v skladu z odstavkom 1 se opravi pod tržnimi pogoji, ob upoštevanju okoliščin in v skladu s pravili Unije o državnih pomočeh.
3. V primeru delnega prenosa sredstev institucije se vsi prihodki iz prenosa pripišejo instituciji v postopku reševanja.

Če se prenesejo vse delnice ali drugi instrumenti lastništva ali se prenesejo vsa sredstva, pravice in obveznosti institucije, se vsi prihodki iz prenosa pripišejo delničarjem institucije v postopku reševanja, ki so jim bile odvzete pravice.

Države članice prihodke iz odstavka 2 tega člena izračunajo v neto vrednosti, brez upravnih ali drugih stroškov, nastalih v okviru postopka reševanja, vključno s stroški in izdatki, nastalimi zaradi shem financiranja iz člena 92.

4. Organi za reševanje sprejmejo vse razumne ukrepe, da bi zagotovili tržne pogoje za prenos v skladu z odstavkom 2 tega člena, ki so skladni s poštenim in realnim vrednotenjem, opravljenim v skladu s členom 30, ob upoštevanju okoliščin zadevnega primera.
5. Pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja lahko organi za reševanje pooblastilo za prenos uporabijo več kot enkrat, da bi zagotovili dodatne prenose delnic ali drugih instrumentov lastništva ali, odvisno od primera, sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja.
6. Po uporabi instrumenta prodaje poslovanja lahko organi za reševanje z dovoljenjem kupca izvajajo pooblastila za prenos v zvezi z delnicami ali drugimi instrumenti lastništva ali, odvisno od primera, sredstvi, pravicami ali obveznostmi, prenesenimi na kupca, da bi se lastnino preneslo nazaj na institucijo v postopku reševanja.
7. Kupec mora imeti ustrezna dovoljenja za izvajanje dejavnosti ali storitev, ki jih pridobi s prenosom na podlagi odstavka 1.
8. Z odstopanjem od člena 19(1) Direktive 2006/48 v primeru, da bi prenos delnic ali drugih instrumentov lastništva, ki so predmet uporabe instrumenta prodaje poslovanja, povzročil prevzem ali povečanje kvalificiranega deleža, kot je opisan v členu 19(1) Direktive 2006/48, pristojni organi pripravijo oceno, ki se zahteva v navedenem členu, pravočasno in tako, da se s tem uporaba instrumenta prodaje poslovanja ne zavleče in se ne prepreči, da bi ukrep za reševanje dosegel določene cilje reševanja.
9. Prenosi, opravljeni na podlagi instrumenta prodaje poslovanja, ki vključujejo prenos nekaterih, ne pa vseh, sredstev, pravic ali obveznosti institucije, so predmet zaščitnih ukrepov za delne prenose lastništva, opredeljenih v poglavju V.
10. Za namene uveljavljanja pravic do zagotavljanja storitev ali ustanavljanja v drugi državi članici v skladu z Direktivo 2006/48/ES ali Direktivo 2004/39/ES kupec velja za nadaljevanje institucije v postopku reševanja in lahko še naprej uveljavlja vse pravice, ki jih je institucija v postopku reševanja uveljavljala v zvezi s prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi, vključno s pravico do članstva in dostopa do plačilnih, klirinških in poravnalnih sistemov.
11. Delničarji ali upniki institucije v postopku reševanja, in druge tretje osebe, katerih premoženje, pravice ali obveznosti niso prenesene, nimajo nobenih pravic nad ali v zvezi s prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi.

Instrument prodaje poslovanja: postopkovne zahteve

1. Ob upoštevanju odstavka 3 organ za reševanje pri uporabi instrumenta prodaje poslovanja institucije trži ali se dogovori za trženje navedene institucije ali njenih sredstev, pravic ali obveznosti, ki jih organ namerava prenesti. Paketi pravic, sredstev in obveznosti se lahko tržijo ločeno.
2. Brez poseganja v okvir Unije za državne pomoči se, kadar je to ustrezno, trženje iz odstavka 1 izvaja v skladu z naslednjimi merili:
 - (a) je kar se da pregledno ob upoštevanju okoliščin in predvsem potrebe po ohranjanju finančne stabilnosti;
 - (b) ne favorizira ali diskriminira posameznih morebitnih kupcev;
 - (c) je brez vsakršnih navzkrižij interesov;
 - (d) ne dodeljuje nobenih nepravičnih prednosti posameznemu morebitnemu kupcu;
 - (e) upošteva potrebo po hitri izvedbi ukrepov za reševanje;
 - (f) njegov cilj je iztržiti kar najvišjo prodajno ceno zadevnih sredstev in obveznosti.

Načela iz tega odstavka organom za reševanje ne preprečujejo privabljanja točno določenih morebitnih kupcev.

Vsako javno razkritje trženja institucije, ki bi se sicer zahtevalo v skladu s členom 6(1) Direktive 2003/6/ES, se lahko odloži v skladu z členom 6(2) Direktive 2003/6/ES.

3. Organi za reševanje lahko uporabijo instrument prodaje poslovanja brez izpolnjevanja zahtev glede trženja iz odstavka 1, če ugotovijo, da bi izpolnjevanje teh zahtev verjetno preprečilo izpolnitev enega ali več ciljev reševanja, in zlasti če sta izpolnjena naslednja pogoja:
 - (a) organ za reševanje meni, da obstaja resna grožnja za finančno stabilnost, ki je posledica propada institucije v postopku reševanja ali se zaradi njega še stopnjuje; in
 - (b) izpolnjevanje teh zahtev bi verjetno ogrozilo učinkovitost instrumenta prodaje poslovanja pri odpravljanju te grožnje ali doseganje cilja reševanja iz točke (b) člena 26(2).
4. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov za opredelitev dejanskih okoliščin, ki predstavljajo stvarno grožnjo, in elementov, povezanih z učinkovitostjo instrumenta prodaje poslovanja, iz točk (a) in (b) odstavka 3.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

ODDELEK 3

INSTRUMENT PREMOSTITVENE INSTITUCIJE

Člen 34

Instrument premostitvene institucije

1. Za uveljavitev instrumenta premostitvene institucije države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo za prenos vseh ali določenih sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja in vseh kombinacij teh sredstev, pravic in obveznosti na premostitveno institucijo brez pridobitve soglasja delničarjev institucije v postopku reševanja ali katere koli tretje osebe ter brez izpolnjevanja katere koli postopkovne zahteve iz zakonodaje o gospodarskih družbah in vrednostnih papirjih, ki bi veljale sicer.
2. Razen kadar se uporabi instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi za namen iz točke (b) člena 37(2), je za namene instrumenta premostitvene institucije premostitvena institucija pravna oseba, ki je v celoti ali delno v lasti enega ali več javnih organov (med drugim lahko tudi organa za reševanje), ustanovljena z namenom izvajanja nekaterih ali vseh funkcij institucije v postopku reševanja ter držanja nekaterih ali vseh sredstev in obveznosti institucije v postopku reševanja.

Uporaba instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi za namen iz točke (b) člena 37(2) ne posega v zmožnost organa za reševanje, da nadzoruje premostitveno institucijo v obsegu, ki je potreben za učinkovito reševanje in izpolnitev ciljev reševanja.
3. Pri uporabi instrumenta premostitvene institucije organ za reševanje zagotovi, da skupna vrednost obveznosti, prenesenih na premostitveno institucijo, ne presega skupne vrednosti pravic in sredstev, ki so bile prenesene z institucije v postopku reševanja ali zagotovljene iz drugih virov.
4. Pri uporabi instrumenta premostitvene institucije lahko organ za reševanje po svoji presoji za namene izpolnjevanja enega ali več ciljev reševanja prenese katera koli sredstva, pravice ali obveznosti institucije.
5. Pri uporabi instrumenta premostitvene institucije lahko organi za reševanje:
 - (a) pravice, sredstva ali obveznosti z institucije v postopku reševanja na premostitveno institucijo prenesejo več kot enkrat; in
 - (b) prenesejo pravice, sredstva ali obveznosti s premostitvene institucije nazaj na institucijo v postopku reševanja, če so izpolnjeni pogoji iz odstavka 6;

- (c) prenesejo pravice, sredstva ali obveznosti s premostitvene institucije na tretjo osebo.
6. Organi za reševanje prenesejo pravice, sredstva ali obveznosti s premostitvene institucije nazaj na institucijo v postopku reševanja samo v naslednjih primerih:
- (a) možnost, da bi lahko bile določene pravice, sredstva ali obveznosti prenesene nazaj, je izrecno navedena v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos iz točke (a) odstavka 5;
 - (b) določene pravice, sredstva ali obveznosti dejansko ne spadajo v razrede pravic, sredstev ali obveznosti, navedenih v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos iz točke (a) odstavka 5, ali ne izpolnjujejo pogojev zanje.
- V vsakem od primerov iz točk (a) in (b) se prenos nazaj izvede v katerem koli časovnem obdobju in v skladu s katerimi koli drugimi pogoji, ki so v danem instrumentu navedeni za zadevni namen.
7. Prenosi, opravljeni na podlagi instrumenta premostitvene institucije, ki vključuje prenos nekaterih, ne pa vseh, sredstev, pravic ali obveznosti institucije, so predmet zaščitnih ukrepov za delne prenose lastništva, opredeljenih v poglavju IV.
8. Za namene uveljavljanja pravice do zagotavljanja storitev ali ustanavljanja v drugi državi članici v skladu z Direktivo 2006/48/ES ali Direktivo 2004/39/ES premostitvena institucija velja za nadaljevanje institucije v postopku reševanja in lahko še naprej uveljavlja vse pravice, ki jih je institucija v postopku reševanja uveljavljala v zvezi s prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi, vključno s pravico do članstva in dostopa do plačilnih, klirinških in poravnalnih sistemov.
9. Delničarji ali upniki institucije v postopku reševanja in druge tretje osebe, katerih premoženje, pravice ali obveznosti niso prenesene na premostitveno institucijo, nimajo nobenih pravic nad ali v zvezi s premostitveno institucijo in njeno lastnino.

Člen 35

Delovanje premostitvene institucije

1. Države članice zagotovijo, da premostitvena institucija deluje v skladu z naslednjimi določbami:
- (a) vsebino ustanovitvenih aktov premostitvene institucije določi organ za reševanje;
 - (b) organ za reševanje imenuje upravni odbor premostitvene institucije, potrdi zadevne plače in določi ustrezne zadolžitve;
 - (c) premostitvena institucija ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2006/48/ES ali Direktivo 2004/39/ES, kot je to ustrezno, ter potrebno dovoljenje v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo, da nadaljuje z opravljanjem dejavnosti ali

zagotavljanjem storitev, ki jih pridobi s prenosom, opravljenim na podlagi odstavka 56 te direktive;

- (d) premostitvena institucija izpolnjuje zahteve iz Direktive 2006/48/ES, Direktive 2006/49/ES in Direktive 2004/39/ES, kot je to ustrezno, ter je predmet nadzora v skladu z navedenimi direktivami.
2. Ob upoštevanju morebitnih omejitev, določenih v skladu s pravili Unije ali nacionalnimi pravili o konkurenci, direktorji premostitveno institucijo upravljajo z namenom prodaje institucije, njenih sredstev, pravic ali obveznosti enemu ali več zasebnim kupcem, ko so izpolnjeni ustrezni pogoji in v obdobju, določenem v odstavku 5.
3. Organ za reševanje ustavi delovanje premostitvene institucije, ko se zgodi karkoli od naslednjega:
- (a) premostitvena institucija se združi z drugo institucijo;
 - (b) večino kapitala premostitvene institucije pridobi tretja oseba;
 - (c) vsa ali praktično vsa njena sredstva, pravice ali obveznosti prevzame druga oseba;
 - (d) poteče obdobje, določeno v odstavku 5, ali, kadar je to ustrezno, v odstavku 6.
4. Pri prizadevanjih za prodajo premostitvene institucije ali njenih sredstev ali obveznosti države članice zagotovijo, da so institucija ali zadevna sredstva ali obveznosti dane na trg na odprt in pregleden način ter da prodaja ne daje prednosti določenim morebitnim kupcem ali med njimi ne dela razlik.
- Vsaka takšna prodaja se opravi pod tržnimi pogoji ob upoštevanju okoliščin in v skladu z okvirom Unije za državne pomoči.
5. Če ni izpolnjen noben od pogojev iz točk (a), (b) in (c) odstavka 3, organ za reševanje ustavi delovanje premostitvene institucije po izteku dveletnega obdobja od datuma, na katerega je bil izveden zadnji prenos z institucije v postopku reševanja na podlagi instrumenta premostitvene institucije.
6. Organ za reševanje lahko obdobje iz odstavka 5 podaljša za največ tri dodatna enoletna obdobja, kadar:
- (a) je verjetno, da bo s takšnim podaljšanjem dosežena ena od možnosti, navedenih v točkah (a), (b) in (c) odstavka 3; ali
 - (b) je tako podaljšanje potrebno za zagotovitev kontinuitete opravljanja bistvenih bančnih ali finančnih storitev.
7. Kadar je delovanje premostitvene institucije ustavljeno v okoliščinah, navedenih v točkah (c) in (d) odstavka 3, institucija preneha in se likvidira.

Vsi prihodki, ustvarjeni z ustavitvijo delovanja premostitvene institucije v skladu z odstavkom 3, se pripišejo instituciji v postopku reševanja.

Države članice lahko prihodke izračunajo v neto vrednosti, brez upravnih ali drugih stroškov, nastalih v okviru postopka reševanja.

8. Kadar se premostitvena institucija uporabi za namen prenosa sredstev in obveznosti več kot ene institucije, se obveznost iz odstavka 7 nanaša na likvidacijo sredstev in obveznosti, ki so bile prenesene z vsake posamezne institucije, in ne na premostitveno institucijo samo.

ODDELEK 4

INSTRUMENT LOČEVANJA SREDSTEV

Člen 36

Instrument ločevanja sredstev

1. Zaradi uveljavitve instrumenta ločevanja sredstev države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo za prenos sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja na nosilca upravljanja sredstev.
2. Za namene instrumenta ločevanja sredstev je nosilec upravljanja sredstev pravna oseba, ki je v celoti last enega ali več javnih organov, med drugim lahko tudi organa za reševanje.
3. Organ za reševanje imenuje upravitelje sredstev za upravljanje s sredstvi, ki so bila prenesena na nosilca upravljanja sredstev, da bi ta sredstva dosegla kar najvišjo vrednost pri morebitni prodaji ali da bi na drug način zagotovili, da podjetje preneha na urejen način.
4. Organi za reševanje lahko pooblastilo za prenos sredstev, opredeljeno v odstavku 1, izvajajo le, če je stanje na določenem trgu za ta sredstva takšno, da bi likvidacija takšnih sredstev v skladu z običajnimi postopki zaradi insolventnosti lahko negativno vplivala na finančni trg.
5. Pri uporabi instrumenta ločevanja sredstev organi za reševanje določijo nadomestilo, proti kateremu se sredstva prenesejo na nosilca upravljanja sredstev, v skladu z načeli iz člena 30 in okvirom Unije za državne pomoči.
6. Organi za reševanje lahko:
 - (a) sredstva, pravice ali obveznosti z institucije v postopku reševanja na nosilca upravljanja sredstev prenesejo več kot enkrat; sredstva, pravice ali obveznosti z nosilca upravljanja sredstev prenesejo nazaj na institucijo v postopku reševanja, če sta izpolnjena pogoja, navedena v odstavku 7.
7. Organi za reševanje pravice, sredstva ali obveznosti z nosilca upravljanja sredstev prenesejo nazaj na institucijo v postopku reševanja samo v enem od naslednjih primerov:

- (a) možnost, da bi lahko bile določene pravice, sredstva ali obveznosti prenesene nazaj, je izrecno navedena v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos iz točke (a) odstavka 6;
- (b) določene pravice, sredstva ali obveznosti dejansko ne sodijo v razrede pravic, sredstev ali obveznosti, navedenih v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos iz točke (a) odstavka 6, ali ne izpolnjujejo pogojev zanje.

V vsakem od primerov iz točk (a) in (b) se prenos nazaj izvede v katerem koli časovnem obdobju in v skladu s katerimi koli drugimi pogoji, ki so v danem instrumentu navedeni za zadevni namen.

- 8. Prenosi med institucijo v postopku reševanja in nosilcem upravljanja sredstev so predmet zaščitnih ukrepov za delne prenose lastništva, opredeljenih v tej direktivi.
- 9. Delničarji in upniki institucije v postopku reševanja in druge tretje osebe, katerih premoženje, pravice ali obveznosti niso prenesene na nosilca upravljanja sredstev, nimajo nobenih pravic nad ali v zvezi z nosilcem upravljanja sredstev, njegovo lastnino ali upravitelji.
- 10. Cilji upraviteljev, ki so bili imenovani v skladu z odstavkom 3, ne vključujejo nobene obveznosti ali odgovornosti do delničarjev institucije v postopku reševanja in upravitelji tem delničarjem ne odgovarjajo zaradi sprejetih ali nesprejetih ukrepov pri opravljanju ali domnevnem opravljanju svojih funkcij, razen če dejanje ali opustitev dejanja pomeni hudo malomarnost ali resno kršitev v skladu z nacionalno zakonodajo.
- 11. EBA v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 pripravi smernice za spodbujanje zbliževanja nadzornih in reševalnih praks v zvezi z ugotavljanjem, kdaj bi v skladu z odstavkom 4 tega člena likvidacija sredstev ali obveznosti v okviru običajnih postopkov zaradi insolventnosti lahko negativno vplivala na finančni trg. EBA zadevne smernice pripravi najpozneje do datuma, navedenega v prvem pododstavku člena 115(1) te direktive.
- 12. Komisija ob upoštevanju, kadar je to ustrezno, pridobljenih izkušenj z izvajanjem smernic EBA sprejme delegirane akte v skladu s členom 103, da se določijo okoliščine, v katerih bi likvidacija sredstev ali obveznosti v skladu z običajnimi postopki zaradi insolventnosti lahko negativno vplivala na finančni trg.

ODDELEK 5

INSTRUMENT ZA REŠEVANJE Z ZASEBNIMI SREDSTVI

PODODDELEK 1

CILJ IN PODROČJE UPORABE INSTRUMENTA ZA REŠEVANJE Z ZASEBNIMI SREDSTVI

Člen 37

Instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi

1. Zaradi uveljavitve instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastila za reševanje, opredeljena v točkah od (f) do (l) člena 56(1).
2. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje uporabijo instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi za katerega koli od naslednjih namenov:
 - (a) dokapitalizacijo institucije, ki izpolnjuje pogoje za reševanje, v zadostnem obsegu, da se ponovno vzpostavi njena zmožnost izpolnjevanja pogojev za pridobitev dovoljenja in omogoči nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2006/48/ES ali Direktivo 2004/39/ES;
 - (b) preoblikovanje glavnice terjatev ali dolžniških instrumentov, prenesenih na premostitveno institucijo, v lastniški kapital ali njihovo zmanjšanje z namenom zagotovitve kapitala tej premostitveni instituciji.
3. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje uporabijo instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi za namen iz točke (a) odstavka 2 le, če obstaja realna možnost, da bo uporaba tega instrumenta v povezavi z ukrepi, izvedenimi v skladu z načrtom reorganizacije poslovanja, zahtevanim v členu 47, poleg doseganja ustreznih ciljev reševanja ponovno vzpostavila finančno trdnost in zagotovila dolgoročno uspešno poslovanje zadevne institucije.

Če pogoji iz prvega pododstavka niso izpolnjeni, države članice uporabijo katerikoli instrument za reševanje iz točk (a), (b) in (c) člena 31(2) ter instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi iz točke (b) odstavka 2 tega člena, kot je to ustrezno.

Področje uporabe instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi

1. Države članice zagotovijo, da se instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi lahko uporabi za vse obveznosti institucije, ki niso izključene iz področja uporabe zadevnega instrumenta v skladu z odstavkom 2.
2. Organi za reševanje ne izvajajo pooblastil za odpis in preoblikovanje dolga v zvezi z naslednjimi obveznostmi:
 - (a) vlogami, ki so zajamčene v skladu z Direktivo 94/19/ES;
 - (b) zavarovanimi obveznostmi;
 - (c) katerimi koli obveznostmi, ki so posledica dejstva, da institucija drži sredstva ali denar strank, ali fiduciarnega razmerja med institucijo (kot upraviteljem) in drugo osebo (kot upravičencem);
 - (d) obveznostmi s prvotno zapadlostjo, krajšo od enega meseca;
 - (e) obveznostjo do koga od naslednjih:
 - (i) delojemalca v povezavi z obračunano plačo, pokojninskimi prejemki ali drugimi fiksnimi nadomestili, razen spremenljivih nadomestil v kakršni koli obliki;
 - (ii) komercialnega ali trgovinskega upnika, ki izhaja iz dobave blaga ali zagotavljanja storitev instituciji, ki so ključne za vsakodnevno opravljanje njenih dejavnosti, vključno s storitvami informacijske tehnologije, komunalnimi storitvami ter najemom, servisiranjem in vzdrževanjem prostorov;
 - (iii) davčnih organov in organov za socialno varstvo, če imajo te obveznosti prednost v skladu z veljavno zakonodajo o insolventnosti.

Točki (a) in (b) odstavka 2 organom za reševanje, kadar je to primerno, ne preprečujeta izvajanja pooblastil v povezavi s katerim koli delom zavarovane obveznosti ali obveznosti, zajamčene z zavarovanjem, ki presega vrednost sredstev, jamstva, pravice do zaplembe ali premoženja, s katerimi je zavarovana. Države članice lahko iz te določbe izvzamejo krite obveznice, kot so opredeljene v členu 22(4) Direktive Sveta 86/611/EGS³⁸.

Točka (c) odstavka 2 organom za reševanje, če je to primerno, ne preprečuje izvajanja pooblastil v zvezi s katerim koli zneskom vloge, ki presega kritje v skladu z navedeno direktivo.

³⁸ Direktiva Sveta 85/611/EGS z dne 20. decembra 1985 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (UL L 375, 31.12.1985, str. 3). Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2008/18/ES.

3. Kadar organi za reševanje uporabijo instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi, lahko iz uporabe pooblastil za odpis in preoblikovanje dolga izključijo obveznosti, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov, ki ne spadajo na področje uporabe točke (d) odstavka 2, če je takšen izvzem potreben ali primeren za doseganje ciljev, določenih v točkah (a) in (b) člena 26(2).
4. Komisija je pooblaščenca za sprejetje delegiranih aktov, sprejetih v skladu s členom 103, da nadalje določi:
 - (a) posebne razrede obveznosti, ki jih obsega točka (d) odstavka 2, in
 - (b) okoliščine, v katerih je izvzem potreben ali primeren za doseganje ciljev, določenih v točkah (a) in (b) člena 26(2), ob upoštevanju naslednjih dejavnikov:
 - (i) sistemskega učinka zapiranja pozicij v izvedenih finančnih instrumentih zaradi uporabe instrumenta odpisa dolga;
 - (ii) učinka uporabe instrumenta odpisa dolga v zvezi z obveznostmi, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov, za katere so kliring izvedle centralne nasprotne stranke, na delovanje centralnih nasprotnih strank; in
 - (iii) učinka uporabe instrumenta odpisa dolga za obveznosti, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov, na upravljanje tveganja nasprotnih strank teh izvedenih finančnih instrumentov.

PODODDELEK 2

MINIMALNA ZAHTEVA ZA UPRAVIČENE OBVEZNOSTI

Člen 39

Minimalna zahteva za obveznosti, ki so zajete v pooblastilih za odpis in preoblikovanje dolga

1. Države članice zagotovijo, da institucija vedno ohranja zadosten skupni znesek lastnih sredstev in upravičenih obveznosti, izraženih kot odstotek celotnih obveznosti institucije, ki ne štejejo za lastna sredstva v skladu z oddelkom 1 poglavja 2 naslova V Direktive 2006/48/ES ali v skladu s poglavjem IV Direktive 2006/49/ES.
2. Instrumente podrejenega dolga in podrejena posojila, ki se ne kvalificirajo kot dodatni temeljni kapital ali dodatni kapital, se v skupni znesek upravičenih terjatev iz odstavka 1 lahko vključi le, če izpolnjujejo naslednje pogoje:
 - (a) instrumenti so izdani in v celoti plačani;
 - (b) instrumentov ne kupi:
 - (i) institucija ali njene podrejene družbe;

- (ii) družba, v kateri je institucija neposredno ali z obvladovanjem udeležena v obliki lastništva z 20 % ali več glasovalnih pravic ali kapitala družbe;
 - (c) nakupa instrumenta bodisi posredno bodisi neposredno ne financira institucija;
 - (d) instrumenti niso zavarovani s poroštvom ali jamstvom subjekta, ki je del iste skupine kot institucija;
 - (e) prvotna zapadlost instrumentov je najmanj eno leto.
3. Najmanjši skupni znesek iz odstavka 1 se določi na podlagi naslednjih meril:
- (a) potrebe po zagotavljanju, da se institucijo lahko reši z uporabo instrumentov za reševanje, vključno z instrumentom za reševanje z zasebnimi sredstvi, kadar je to primerno, na način, ki zagotavlja izpolnitev ciljev reševanja;
 - (b) potrebe po tem, da se v ustreznih primerih zagotovi, da ima institucija zadostne upravičene obveznosti za zagotovitev, da bi se v primeru uporabe instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi lahko razmerje navadnega lastniškega temeljnega kapitala institucije ponovno povrnilo na raven, ki je potrebna za ohranitev zadostnega tržnega zaupanja v institucijo, ter slednji omogočilo nadaljnje izpolnjevanje pogojev za pridobitev dovoljenja in nadaljnje izvajanje dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2006/48/ES ali Direktivo 2006/49/ES.
 - (c) velikosti, poslovnega modela in profila tveganja institucije;
 - (d) obsega, v katerem bi sistem zajamčenih vlog lahko prispeval k financiranju reševanja v skladu s členom 99;
 - (e) obsega negativnega vpliva propada institucije na finančno stabilnost, tudi na podlagi prenosa negativnega vpliva na druge institucije zaradi medsebojne povezanosti institucije z drugimi institucijami ali s preostalim finančnim sistemom.
4. Ob upoštevanju določb člena 40 institucije zahteve, opredeljene v odstavku 2 tega člena, izpolnjujejo na posamični ravni.
- Ob upoštevanju določb člena 40 se obveznosti, ki jih držijo drugi subjekti, ki so del skupine, izvzamejo iz skupnega zneska, opredeljenega v odstavku 1 tega člena.
5. Organi za reševanje zahtevajo in preverijo, da institucija med pripravo in posodabljanjem načrtov za reševanje ohranja skupni znesek iz odstavka 1 in sprejme kakršno koli odločitev v skladu z odstavkom 4.
6. Organi za reševanje EBA sporočijo minimalni znesek, ki so ga določili za vsako posamezno institucijo v njihovi pristojnosti. EBA Komisiji najpozneje do 1. januarja 2018 poroča o izvajanju zahtev iz odstavka 1. EBA Komisiji poroča zlasti o tem, ali v zvezi z izvajanjem zadevne zahteve prihaja do razlik na nacionalni ravni.

7. Komisija z delegiranimi akti v skladu s členom 103 sprejme ukrepe za določitev meril iz točk (a) do (e) odstavka 3 z možnimi sklicevanji na različne kategorije institucij in povezanih odstotkovnih okvirov.

Člen 40

Uporaba minimalne zahteve za skupine

1. Organi za reševanje se lahko odločijo za uporabo minimalne zahteve, opredeljene v členu 39(1) in (3), na konsolidirani osnovi za skupine, nad katerimi se izvaja nadzor na konsolidirani osnovi, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
 - (a) odstotek iz člena 39(1) se izračuna na podlagi konsolidiranih obveznosti in lastnih sredstev, ki jih drži skupina;
 - (b) dolžniške instrumente ali posojila iz člena 39(2) izda nadrejena družba ali družba iz točke (c) ali (d) člena 1;
 - (c) nadrejena družba ali družba iz točke (c) ali (d) člena 1 sredstva, zbrana z izdajo dolžniških instrumentov ali posojil iz člena 39(2), enakomerno in sorazmerno v obliki kredita porazdeli med institucije, ki so ji podrejene;
 - (d) vsaka institucija, ki je podrejena, izpolnjuje minimalno zahtevo, opredeljeno v odstavku 1 člena 39. Kljub temu so z odstopanjem od drugega pododstavka člena 39(4) obveznosti, ki jih drži nadrejena družba ali družba iz točke (c) ali (d) člena 1, vključene v skupni znesek lastnih sredstev in upravičenih obveznosti, ki jih mora podrejena družba ohranjati v skladu s členom 39(1);
 - (e) kadar organ za reševanje na ravni skupine ali drug pristojen organ za reševanje, kot je to ustrezno, uporabi instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi za nadrejeno družbo ali družbo iz točke (c) ali (d) člena 1, organi za reševanje podrejenih družb instrument reševanja z zasebnimi sredstvi najprej uporabijo za obveznosti podrejenih družb do nadrejene družbe ali družbe iz točke (c) ali (d) člena 1, kot je to ustrezno, šele nato pa ga po potrebi uporabijo še za katere koli druge upravičene obveznosti podrejene družbe.
2. Organi za reševanje pri sprejemanju odločitev v skladu z odstavkom 1 upoštevajo strukturo dejavnosti skupine in zlasti v kolikšni meri so financiranje, likvidnost in tveganje upravljani centralno.
3. Organi za reševanje sprejmejo odločitev glede uporabe minimalne zahteve na konsolidirani osnovi na podlagi odstavka 1 tega člena ter v okviru priprave in posodabljanja načrtov za reševanje v skladu s členom 9 te direktive. Za skupine, nad katerimi se izvaja nadzor na konsolidirani osnovi v skladu s členoma 125 in 126 Direktive 2006/48/ES, organi za reševanje sprejmejo odločitev glede uporabe minimalne zahteve na konsolidirani osnovi v skladu s postopkom iz člena 12 te direktive.

PODODDELEK 3

IZVAJANJE INSTRUMENTA ZA REŠEVANJE Z ZASEBNIMI SREDSTVI

Člen 41

Ocena obsega reševanja z zasebnimi sredstvi

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje pri uporabi instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi ocenijo skupni znesek, za katerega je treba zmanjšati ali pretvoriti upravičene obveznosti na podlagi vrednotenja, ki izpolnjuje zahteve iz člena 30.
2. Kadar organi za reševanje uporabijo instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi za namen iz točke (a) člena 37(2), se z oceno iz odstavka 1 tega člena določi znesek, v višini katerega je treba zmanjšati upravičene obveznosti, da se obnovi delež navadnega lastniškega temeljnega kapitala institucije v postopku reševanja, in znesek, za katerega organ za reševanje meni, da je potreben za ohranitev zadostnega tržnega zaupanja v institucijo ter ji omogoča, da še naprej izpolnjuje pogoje za dovoljenje in opravlja dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2006/48/ES ali Direktivo 2004/39/ES.
3. Organi za reševanje vzpostavijo in posodablajo sheme za zagotovitev, da ocena in vrednotenje temeljita na informacijah o sredstvih in obveznostih institucije v postopku reševanja, ki so, kolikor je to razumno mogoče, posodobljene in celovite.

Člen 42

Obravnava delničarjev

1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje pri uporabi instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi v odnosu do delničarjev sprejmejo enega ali oba od spodaj navedenih ukrepov:
 - (a) razveljavijo obstoječe delnice;
 - (b) izvajajo pooblastilo iz točke (h) člena 56(1) za preoblikovanje upravičenih obveznosti v delnice institucije v postopku reševanja po menjalnem razmerju, ki močno zmanjša obstoječi delniški kapital.
2. Ukrepi iz odstavka 1 veljajo za delničarje, kadar so bile zadevne delnice izdane ali dodeljene v naslednjih okoliščinah:
 - (a) po preoblikovanju dolžniških instrumentov v delnice v skladu s pogodbenimi pogoji prvotnih dolžniških instrumentov ob pojavu dogodka, ki se je zgodil, preden je organ za reševanje ocenil, da institucija izpolnjuje pogoje za reševanje, ali sočasno s to oceno;

- (b) po preoblikovanju ustreznih kapitalskih instrumentov v instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala v skladu s členom 52.
3. Pri preučevanju, kateri ukrep sprejeti v skladu z odstavkom 1, organi za reševanje upoštevajo verjetni znesek izgub glede na sredstva pred uporabo instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi za zagotovitev, da je ukrep, sprejet v zvezi z delničarji, skladen z zmanjšanjem vrednosti lastniškega kapitala; vrednotenje, opravljeno v skladu s členoma 30 in 31 ter zlasti ob upoštevanju verjetnosti, da bi delničarji dobili povrnjeno kakršno koli vrednost, če bi institucija prenehala delovati na podlagi tega vrednotenja.
4. Kadar organi za reševanje uporabijo instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi, se uporabljajo določbe iz členov 30 in 31.
5. EBA v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 pripravi smernice o okoliščinah, v katerih bi bil ustrezen kateri koli ukrep iz odstavka 1, pri čemer upošteva dejavnike, navedene v odstavku 2 tega člena. EBA navedene smernice oblikuje najpozneje do datuma iz prvega pododstavka člena 115(1) te direktive.
6. Komisija lahko ob upoštevanju izkušenj, pridobljenih pri uporabi smernic EBA, če je to primerno, sprejme delegirane akte v skladu s členom 103, da se opredelijo okoliščine, v katerih bi bil ustrezen vsak od ukrepov iz odstavka 1, ob upoštevanju dejavnikov iz odstavka 2 tega člena.

Člen 43

Prednostna razvrstitev terjatev

1. Države članice zagotovijo, da pri uporabi instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi organi za reševanje izvajajo svoja pooblastila za odpis in preoblikovanje ob spoštovanju naslednjih zahtev:
- (a) najprej se sorazmerno z izgubami in do njihove zmogljivosti odpišejo instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala, zadevne delnice pa se razveljavijo v skladu s členom 42;
- (b) če in samo če znaša odpis v skladu s točko (a) manj kot skupni znesek, organi v skladu s pododdelkom II zmanjšajo na nič glavnico instrumentov dodatnega temeljnega kapitala, ki so obveznosti, ter instrumentov dodatnega kapitala;
- (c) če in samo če je celotno zmanjšanje obveznosti v skladu s točkama (a) in (b) nižje od skupnega zneska, organi zmanjšajo glavnico podrejenega dolga, ki ni dodatni temeljni kapital ali dodatni kapital, v takšni višini, kot je potrebno, da je v povezavi z odpisom dolga v skladu s točkama (a) in (b) dosežen skupni znesek;
- (d) če in samo če je celotno zmanjšanje obveznosti v skladu s točkami (a), (b) ali (c) nižje od skupnega zneska, organi zmanjšajo glavnico upravičenih obveznosti ali preostali neporavnani znesek teh obveznosti, ki predstavljajo prednostni dolg, v skladu s členom 38 v takšni višini, kot je to potrebno, da se

v povezavi z odpisom dolga v skladu s točkami (a), (b) ali (c) tega odstavka doseže skupni znesek.

2. Pri izvajanju pooblastil za odpis dolga in preoblikovanje v skladu s točkama (c) in (d) odstavka 1 organi za reševanje razporedijo izgube, ki jih predstavlja skupni znesek, enakomerno med obveznosti istega reda, tako da zmanjšajo glavnico teh obveznosti ali njihov preostali neporavnani znesek v isti višini sorazmerno glede na njihovo vrednost.
3. Organi za reševanje zmanjšajo glavnico instrumenta ali ga preoblikujejo v skladu s pogoji iz točke (b) ali (c) odstavka 1, preden uveljavijo svoja pooblastila za odpis ali preoblikovanje v zvezi z obveznostmi iz točke (d) odstavka 1 in če se zadevni pogoji niso uresničili, kadar je institucija izdala instrumente, razen instrumentov iz točke (b) odstavka 1, za katere velja vsaj eden od spodnjih pogojev:
 - (a) pogoji, ki določajo, da se glavnica instrumenta zniža ob nastopu vsakega dogodka, povezanega s finančnim položajem, solventnostjo ali višino lastnih sredstev institucije;
 - (b) pogoji, ki določajo preoblikovanje instrumentov v delnice ali druge lastniške instrumente ob nastopu takšnega dogodka.
4. Kadar je bila glavnica instrumenta zmanjšana, vendar ne na nič, v skladu s pogoji, kot so navedeni v točki (a) odstavka 3, organi za reševanje pred reševanjem z zasebnimi sredstvi ali v skladu z odstavkom 3 uveljavijo pooblastila za odpis ali preoblikovanje za preostali znesek te glavnice v skladu z odstavkom 1.

Člen 44

Izvedeni finančni instrumenti

1. Države članice zagotovijo, da se določbe tega člena spoštujejo, kadar organi za reševanje uporabijo pooblastila za odpis in preoblikovanje v zvezi z obveznostmi, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov.
2. Kadar za posle veljajo sporazumi o pobotu, organi za reševanje določijo obveznost, ki izhaja iz teh poslov, na neto osnovi v skladu s pogoji sporazuma.
3. Organi za reševanje določijo vrednost obveznosti, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov, v skladu z:
 - (a) ustreznimi metodologijami za določanje vrednosti razredov izvedenih finančnih instrumentov, vključno s posli, za katere veljajo sporazumi o pobotu;
 - (b) načeli za opredelitev ustreznega trenutka, ko je treba določiti vrednost pozicije v izvedenih finančnih instrumentih.
4. EBA oblikuje osnutek regulativnih tehničnih standardov z opredelitvijo metodologij in načel iz točk (a) in (b) odstavka 3 o vrednotenju obveznosti, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov Komisiji predloži v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka te direktive v skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 45

Menjalno razmerje za preoblikovanje dolga v lastniški kapital

1. Države članice zagotovijo, da lahko pri prestrukturiranju dolga na podlagi pooblastil iz točke (h) člena 56(1) za preoblikovanje upravičenih obveznosti v navadne delnice ali druge lastniške instrumente, organi za reševanje uporabijo različno menjalno razmerje za različne razrede obveznosti v skladu z enim ali obema načeloma iz odstavkov 2 in 3 tega člena.
2. Menjalno razmerje predstavlja ustrezno nadomestilo za prizadetega upnika za izgubo, ki jo je utrpel zaradi uveljavljanja pooblastila za odpis ali preoblikovanje.
3. Menjalno razmerje, ki se uporablja za prednostne obveznosti, je višje od menjalnega razmerja, ki se uporablja za podrejene obveznosti, kadar je to ustrezno, da se odrazi prednostna razvrstitev prednostnih obveznosti v postopku prenehanja v skladu z veljavno zakonodajo o insolventnosti.
4. EBA pripravi smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 o določitvi menjalnih razmerij. EBA navedene smernice oblikuje najpozneje do datuma iz prvega pododstavka člena 115(1) te direktive.

Smernice navajajo zlasti, kako je mogoče prizadetim upnikom zagotoviti ustrezno nadomestilo s pomočjo menjalnega razmerja, ter s tem povezana menjalna razmerja, ki so lahko ustrezna za odražanje prednostne razporeditve prednostnih obveznosti v skladu z veljavno zakonodajo o insolventnosti.

Člen 46

Ukrepi za sanacijo in reorganizacijo, ki se izvedejo skupaj z reševanjem z zasebnimi sredstvi

1. Kadar organi za reševanje uporabijo instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi, države članice zagotovijo sprejetje dogovorov za zagotovitev, da se za zadevno institucijo pripravi in izvede načrt za reorganizacijo poslovanja v skladu s členom 47.
2. Dogovori iz odstavka 1 vključujejo imenovanje upravitelja s ciljem priprave in izvedbe načrta za reorganizacijo poslovanja, zahtevanega v členu 47.

Načrt za reorganizacijo poslovanja

1. Države članice zahtevajo, da v [enem mesecu] po uporabi instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi za institucijo v skladu s točko (a) člena 37(2) upravitelj, imenovan v skladu s členom 46, pripravi in organu za reševanje, Komisiji in EBA predloži načrt za reorganizacijo poslovanja, ki izpolnjuje zahteve iz odstavkov 2 in 3 tega člena. Kadar se uporablja okvir Unije za državne pomoči, države članice zagotovijo, da je tak načrt skladen z načrtom prestrukturiranja, ki ga mora institucija v tem okviru predložiti Komisiji.
2. V načrtu za reorganizacijo poslovanja se določijo ukrepi, namenjeni obnovi dolgoročnega uspešnega poslovanja institucije ali dela njenih poslovnih področij v razumnem roku, ki ni daljši od dveh let. Ti ukrepi temeljijo na realnih predpostavkah glede gospodarskih in finančnih pogojev na trgu, v katerih posluje institucija.

Načrt za reorganizacijo poslovanja med drugim upošteva trenutne razmere na finančnih trgih in prihodnje obete zanje, ki vključujejo predpostavke za najboljši in najslabši scenarij. Testiranje izjemnih situacij vključuje niz scenarijev, med drugim kombinacijo izjemnih dogodkov in dolgotrajne svetovne recesije. Predpostavke se primerjajo z ustreznimi merili na ravni celotnega sektorja.
3. Načrt za reorganizacijo poslovanja vključuje naslednje elemente:
 - (a) natančno diagnozo dejavnikov in težav, ki so povzročili, da je institucija propadla ali verjetno bo propadla, ter okoliščine, ki so pripeljale do njenih težav;
 - (b) opis ukrepov, namenjenih obnovi dolgoročnega uspešnega poslovanja institucije, ki jih je treba sprejeti;
 - (c) časovni raspored za izvajanje teh ukrepov.
4. Ukrepi za obnovo dolgoročnega uspešnega poslovanja institucije lahko vključujejo:
 - (a) reorganizacijo dejavnosti institucije;
 - (b) opustitev dejavnosti, ki ustvarjajo izgubo;
 - (c) prestrukturiranje obstoječih dejavnosti, ki lahko postanejo konkurenčne;
 - (d) prodajo sredstev ali poslovnih področij.
5. V enem mesecu po roku za predložitev načrta za reorganizacijo poslovanja organi za reševanje ocenijo verjetnost, ali bo načrt v primeru izvedbe obnovil dolgoročno uspešno poslovanje institucije.

Če organ za reševanje ugotovi, da bo načrt dosegel ta cilj, ga odobri.

6. Če organ za reševanje meni, da načrt ne omogoča doseganja tega cilja, seznani upravitelja s svojimi pomisleki in od njega zahteva, da spremeni načrt tako, da upošteva te pomisleke.
7. V dveh tednih od datuma prejema takšnega obvestila upravitelj organu za reševanje v odobritev predloži spremenjen načrt. Organ za reševanje oceni spremenjeni načrt in upravitelja v enem tednu obvesti, ali je zadovoljen z upoštevanjem sporočenih pomislekov v spremenjenem načrtu ali so potrebne nadaljnje spremembe.
8. Upravitelj izvede načrt za reorganizacijo, kot je dogovorjeno z organom za reševanje, ter organu za reševanje vsakih šest mesecev poroča o napredku pri izvajanju načrta.
9. Upravitelj pregleda in popravi načrt, če je to potrebno za doseg cilja iz odstavka 2, ter takšne popravke predloži organu za reševanje v odobritev.
10. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov za nadaljnjo opredelitev:
 - (a) elementov, ki jih je treba vključiti v načrt za reorganizacijo poslovanja v skladu z odstavkom 3, in
 - (b) vsebine poročil v skladu z odstavkom 8.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov Komisiji predloži v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

PODODDELEK 4

INSTRUMENT ZA REŠEVANJE Z ZASEBNIMI SREDSTVI: POMOŽNE DOLOČBE

Člen 48

Učinek reševanja z zasebnimi sredstvi

1. Kadar organ za reševanje izvaja pooblastilo, navedeno v točkah od (f) do (l) člena 56(1), države članice zagotovijo, da začnejo zmanjšanje glavnice ali preostalega zapadlega zneska, preoblikovanje ali razveljavitev učinkovati in so takoj zavezujoči za institucijo v postopku reševanja ter prizadete upnike in delničarje.
2. Države članice zagotovijo, da so končana vsa upravna in postopkovna opravila, ki so potrebna za uveljavitev izvajanja pooblastila, navedenega v točkah od (f) do (l) člena 56(1), vključno s:
 - (a) spremembo vseh ustreznih registrov;
 - (b) umikom ali izločitvijo delnic ali dolžniških instrumentov iz trgovanja;

- (c) uvrstitvijo ali sprejemom novih delnic v trgovanje.
3. Kadar organ za reševanje glavnico obveznosti ali preostali neporavnan znesek v zvezi z obveznostjo s pooblastilom, navedenim v točki (g) člena 56(1), zmanjša na nič, se ta obveznost in katere koli obveznosti ali terjatve v zvezi z njo, ki niso obračunane v času izvajanja pooblastila, obravnavajo kot izpolnjene za vse namene in niso dokazljive v nobenem nadaljnjem postopku v zvezi z institucijo v postopku reševanja ali katero koli institucijo naslednico v katerem koli nadaljnjem prenehanju.
4. Kadar organ za reševanje glavnico obveznosti ali preostali neporavnan znesek v zvezi z obveznostjo s pooblastilom, navedenim v točki (g) člena 56(1), delno, ampak ne v celoti, zmanjša:
- (a) je obveznost izpolnjena v višini zneska zmanjšanja;
- (b) ustrezen instrument ali sporazum, ki je ustvaril prvotno obveznost, se še naprej uporablja v zvezi s preostankom glavnice ali preostalim neporavnanim zneskom v zvezi z obveznostjo ob upoštevanju kakršne koli spremembe zneska zapadlih obresti, da se odrazi zmanjšanje glavnice, in kakršne koli nadaljnje spremembe pogojev, ki jo organ za reševanje lahko sprejme z uporabo pooblastila, navedenega v točki (m) člena 56(1).

Člen 49

Odstranitev postopkovnih ovir za reševanje z zasebnimi sredstvi

1. Države članice v ustreznih primerih zahtevajo, da institucije v vsakem trenutku obdržijo dovolj odobrenega kapitala, tako da v primeru, če bi organ za reševanje v povezavi z institucijo ali njenimi podrejenimi družbami izvedel pooblastila, navedena v točkah (f), (g) in (h) člena 56(1), instituciji ni onemogočeno izdajanje zadostne količine novih delnic ali instrumentov lastništva za zagotovitev, da bi bilo lahko preoblikovanje obveznosti v navadne delnice ali druge instrumente lastništva izvedeno učinkovito.
2. Organi za reševanje ocenijo, če je zahtevo iz odstavka 1 ustrezno uveljaviti v primeru posamezne institucije v okviru priprave in posodabljanja načrta reševanja za to institucijo ob upoštevanju zlasti ukrepov za reševanje, preučenih v zadevnem načrtu. Če načrt reševanja določa možnost uporabe instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi, organi preverijo, da odobreni kapital zadostuje za kritje skupnega zneska iz člena 41.
3. Države članice od institucij zahtevajo, da zagotovijo, da ni nobenih postopkovnih ovir za preoblikovanje obveznosti v navadne delnice ali druge instrumente lastništva, ki obstajajo zaradi ustanovitvenih aktov družb ali njihovih statotov, vključno s predkupnimi pravicami za delničarje ali zahtevami za soglasje delničarjev k povečanju kapitala.
4. Določbe iz tega člena ne posegajo v spremembe direktiv 77/91/EGS, 82/891/EGS, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES in 2011/35/EU, navedenih v naslovu VIII te direktive.

Pogodbeno priznanje reševanja z zasebnimi sredstvi

1. Države članice zahtevajo, da institucije med pogodbene določbe, ki urejajo katere koli upravičene obveznosti, instrument dodatnega temeljnega kapitala ali instrument dodatnega kapitala, za katerega velja zakonodaja jurisdikcije, ki ni država članica, vključijo pogoj, ki določa, da upnik ali stranka v sporazumu, ki vzpostavlja obveznost, priznata, da je obveznost lahko predmet pooblastil za odpis dolga in preoblikovanje, ter se strinjata, da zanju velja vsako znižanje glavnice ali preostalega neporavnane zneska, preoblikovanje ali razveljavitev, ki se uveljavijo z izvajanjem zadevnih pooblastil s strani organa za reševanje.
2. Če institucija med pogodbene določbe, ki urejajo zadevno obveznost, ne vključi pogoja, ki se zahteva v skladu z odstavkom 1, to organu za reševanje ne prepreči izvajanja pooblastila za odpis dolga ali preoblikovanje v zvezi s to obveznostjo.
3. Komisija lahko z delegiranimi akti, sprejetimi v skladu s členom 103, sprejme ukrepe za nadaljnjo opredelitev vsebine pogoja, zahtevanega v odstavku 1 tega člena.

Poglavje IV

Odpis kapitalskih instrumentov

Zahteva za odpis kapitalskih instrumentov

1. Države članice zahtevajo, da organi za reševanje pred sprejetjem kakršnih koli ukrepov za reševanje nemudoma izvedejo pooblastilo za odpis v skladu s členom 52 v zvezi z zadevnimi kapitalskimi instrumenti, ki jih je izdala institucija, kadar nastopi ena ali več od naslednjih okoliščin:
 - (a) ustrezen organ določi, da institucija izpolnjuje pogoje za reševanje;
 - (b) ustrezen organ določi, da institucija ne bo več dolgo uspešno poslovala, če se v zvezi z zadevnimi kapitalskimi instrumenti to pooblastilo ne izvede;
 - (c) v državi članici je bila sprejeta odločitev o zagotovitvi izredne javne podpore instituciji ali nadrejeni družbi in ustrezen organ ugotovi, da institucija brez zagotavljanja takšne podpore ne bi več uspešno poslovala;
 - (d) zadevni kapitalski instrumenti so za namene izpolnjevanja zahtev po lastnih sredstvih pripoznani na posamični in konsolidirani osnovi ali na konsolidirani osnovi in ustrezen organ države članice konsolidacijskega nadzornika ugotovi, da konsolidirana skupina ne bo več poslovala uspešno, če se v povezavi z navedenimi instrumenti ne uporabi pooblastila za odpis.

2. Če ustrezen organ sprejme ugotovitev iz odstavka 1, o tem nemudoma obvesti organ za reševanje, pristojen za zadevno institucijo, če ne gre za isti organ.
3. Pred sprejetjem ugotovitve iz točke (d) odstavka 1 tega člena v zvezi z institucijo, ki izda ustrezne kapitalske instrumente, za namene izpolnjevanja zahtev po lastnih sredstvih pripoznane na posamični in konsolidirani osnovi, ustrezen organ izpolni zahteve glede obveščanja in posvetovanja iz člena 52.
4. Organi za reševanje izpolnjujejo zahtevo iz odstavka 1 ne glede na to, ali uporabljajo tudi instrument za reševanje ali izvajajo katero koli drugo pooblastilo za reševanje v zvezi s to institucijo.

Člen 52

Določbe, ki urejajo odpis kapitalskih instrumentov

1. Pri izpolnjevanju zahtev iz člena 51 organi za reševanje uporabljajo pooblastila za odpis na način, ki daje naslednje rezultate:
 - (a) najprej se sorazmerno z izgubami in do njihove zmogljivosti odpišejo instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala;
 - (b) glavnica zadevnega kapitalskega instrumenta se zmanjša na nič;
 - (c) zmanjšanje navedene glavnice na nič je trajno;
 - (d) razen že zapadlih obveznosti in obveznosti za odškodnine, ki lahko nastanejo kot rezultat sodnega nadzora zakonitosti izvajanja pooblastil za odpis, nobena obveznost do imetnika zadevnega kapitalskega instrumenta ne ostane v okviru tega instrumenta ali v zvezi z njim;
 - (e) razen nadomestil v skladu z odstavkom 4, nobeno nadomestilo se ne izplača nobenemu lastniku zadevnih kapitalskih instrumentov.

Točka (d) ne preprečuje zagotovitve instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala imetniku ustreznih kapitalskih instrumentov v skladu z odstavkom 2.

2. Organi za reševanje lahko pri izvajanju pooblastila iz člena 51(1) zahtevajo, da institucije izdajo instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala imetnikom ustreznih kapitalskih instrumentov, ki se odpišejo v skladu z odstavkom 1 tega člena, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
 - (a) te instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala izda institucija iz odstavka 1 ali nadrejena družba institucije;
 - (b) ti instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala se izdajo, preden zadevna institucija izda delnice ali lastniške instrumente, da zagotovi lastna sredstva s strani države ali javnega subjekta;
 - (c) ti instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala se dodelijo in prenesejo takoj po izvedbi pooblastila za odpis dolga;

- (d) menjalno razmerje, ki določa število instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala, ki se zagotovijo za vsak ustrezen kapitalski instrument, je skladno z načeli iz člena 45 in vsemi smernicami, ki jih je razvila EBA v skladu s členom 45(5).
3. Za namene zagotovitve instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala v skladu z odstavkom 2 lahko organi za reševanje od institucij zahtevajo, da vedno pridobijo potrebno predhodno odobritev za izdajo ustreznega števila instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala.
4. Kadar institucija izpolnjuje pogoje za reševanje in se organ za reševanje odloči, da bo za zadevno institucijo uporabil instrument za reševanje, organ za reševanje pred uporabo instrumenta za reševanje izpolni zahtevo iz člena 51(1).
5. Države članice od institucij zahtevajo zagotovitev, da organi za reševanje ne uporabljajo pooblastila za odpis dolga v skladu s členom 51(1) tako, da bi ta uporaba predstavljala dogodek neplačila ali kreditni dogodek v okviru ustreznih kapitalskih instrumentov.
6. ESMA in EBA za zagotovitev dosledne uporabe odstavka 5 skupaj pripravita osnutek regulativnih tehničnih standardov, da se natančno opredeli, kaj pomeni „kreditni dogodek“ za namene zadevnega odstavka.

EBA in ESMA te osnutke regulativnih tehničnih standardov Komisiji predložita v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Na Komisijo se prenese pooblastilo, da v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010 in členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1095/2010 sprejme regulativne tehnične standarde iz prvega pododstavka tega odstavka.

Člen 53

Pogodbeni odpis ali preoblikovanje kapitalskih instrumentov

Če zadevni pogodbeni pogoji začnejo učinkovati, ko organ sprejme ugotovitev iz člena 51(1), se zahteva iz člena 51(1) v zvezi z ustreznimi kapitalskimi instrumenti ne uporablja, kadar določbe zadevnih instrumentov izpolnjujejo naslednje pogoje:

- (a) pogodbeni pogoji zadevnega kapitalskega instrumenta določajo, da se bo glavnica instrumenta samodejno zmanjšala na nič ali da se bo instrument samodejno preoblikoval v enega ali več instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala, ko kateri koli ustrezen organ sprejme ugotovitev v skladu s členom 51(1);
- (b) zmanjšanje glavnice ustreznega kapitalskega instrumenta ali preoblikovanje ustreznega kapitalskega instrumenta v enega ali več instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala je v skladu s pogoji iz člena 52(1);
- (c) kadar pogoji zadevnih kapitalskih instrumentov določajo, da se bo instrument preoblikoval v enega ali več instrumentov navadnega lastniškega temeljnega

kapitala, je menjalno razmerje določeno v zadevnih pogojih ter je v skladu z načeli iz člena 45 in smernicami, ki jih je oblikoval EBA v skladu s členom 45(5).

Člen 54

Organi, odgovorni za ugotovitve

1. Države članice zagotovijo, da so organi, odgovorni za ugotovitve iz člena 51(1), tisti, ki so določeni v tem členu.
2. Kadar so ustrezni kapitalski instrumenti za namene izpolnjevanja zahtev po lastnih sredstvih pripoznani na posamični osnovi v skladu s členom 52 Direktive 2006/48/ES, je organ, odgovoren za ugotovitve iz člena 51(1) te direktive, pristojni organ ali organ za reševanje tiste države članice, v kateri ima institucija dovoljenje v skladu z naslovom II Direktive 2006/48/ES.
3. Kadar ustrezne kapitalske instrumente izda podrejena institucija in so za namene izpolnjevanja zahtev po lastnih sredstvih pripoznani na posamični in konsolidirani osnovi, so organi, odgovorni za ugotovitve iz člena 53(1) naslednji:
 - (a) za ugotovitve iz točk (a), (b) ali (c) člena 51(1) te direktive je odgovoren pristojni organ ali organ za reševanje tiste države članice, v kateri ima institucija, ki je izdala navedene instrumente, sedež v skladu z naslovom II Direktive 2006/48/ES;
 - (b) za ugotovitve iz točke (d) člena 51(1) je odgovoren pristojni organ ali organ za reševanje države članice konsolidacijskega nadzornika ali pristojnega organa, ki izvaja subkonsolidacijo.

Člen 55

Uporaba na konsolidirani osnovi: postopek za ugotovitve

1. Države članice zagotovijo, da pred sprejemanjem ugotovitev iz točk (a), (b), (c) ali (d) člena 51(1) v zvezi z institucijo, ki izda ustrezne kapitalske instrumente, ki so za namene izpolnjevanja zahtev po lastnih sredstvih pripoznani na posamični in konsolidirani osnovi, ustrezni organi izpolnijo naslednje zahteve:
 - (a) ustrezni organ, ki se odloča o sprejetju ugotovitve iz točk (a), (b) ali (c) člena 51(1), o tem nemudoma obvesti konsolidacijskega nadzornika;
 - (b) ustrezni organ, ki se odloča o sprejetju ugotovitve iz točk (a), (b), (c) ali (d) člena 51(1), o tem nemudoma obvesti pristojni organ, ki je odgovoren za posamezno institucijo, ki je izdala ustrezne kapitalske instrumente, v povezavi s katerimi se mora v primeru zadevne ugotovitve uporabiti pooblastilo za odpis dolga.
2. Ustrezni organ obvestilu v skladu z odstavkom 1 priloži pojasnilo razlogov, zakaj se odloča o zadevni ugotovitvi.

3. Če je bilo obvestilo poslano v skladu z odstavkom 1, ustrezni organ v posvetovanju s pristojnimi organi, ki jim je bilo obvestilo poslano, oceni naslednje:
 - (a) ali je za pooblastilo za odpis dolga v skladu s členom 51(1) na voljo alternativni ukrep;
 - (b) če je takšen alternativni ukrep na voljo, ali ga je mogoče uporabiti;
 - (c) če bi bilo takšen alternativni ukrep mogoče uporabiti, ali obstajajo realne možnosti, da bi v ustreznem časovnem okviru odpravil okoliščine, ki bi sicer zahtevale ugotovitev iz člena 51(1).
4. Za namene odstavka 3 tega člena pomenijo alternativni ukrepi zgodnje posredovanje iz člena 23 te direktive, ukrepe iz člena 136(1) Direktive 2006/48/ES ali prenos sredstev ali kapitala iz nadrejene družbe.
5. Kadar v skladu z odstavkom 3 ustrezni organ in pristojni organi ocenijo, da je na voljo en ali več alternativnih ukrepov, ki jih je mogoče uporabiti in bi pripeljali do rezultata iz točke (c) zadevnega odstavka, zagotovijo, da se ti ukrepi uporabijo.
6. Kadar v skladu z odstavkom 3 ustrezni organ in pristojni organi ocenijo, da alternativni ukrepi, ki bi pripeljali do rezultata iz točke (c) zadevnega odstavka, niso na voljo, ustrezni organ odloči, ali je ugotovitev iz člena 51(1), o kateri se odloča, primerna.
7. Organi za reševanje pravočasno izpolnijo zahteve odstavkov od 1 do 6, pri čemer ustrezno upoštevajo nujnost okoliščin.

Poglavje V

Pooblastila za reševanje

Člen 56

Splošna pooblastila

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje vsa pooblastila, ki so potrebna za uporabo instrumentov za reševanje. Zlasti imajo organi za reševanje naslednja pooblastila za reševanje, ki jih lahko izvajajo posamezno ali skupaj:
 - (a) pooblastilo, da od katere koli osebe zahtevajo predložitev vseh informacij, ki jih organ za reševanje potrebuje, da se odloči o ukrepu za reševanje in ga pripravi, vključno s posodobitvami in dopolnitvami informacij, navedenih v načrtih reševanja;
 - (b) pooblastilo za prevzem nadzora nad institucijo v postopku reševanja in uveljavljanje vseh pravic, ki jih imajo delničarji ali lastniki institucije;

- (c) pooblastilo za prenos delnic in drugih instrumentov lastništva, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja;
- (d) pooblastilo za prenos dolžniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja;
- (e) pooblastilo za prenos določenih pravic, sredstev ali obveznosti institucije v postopku reševanja na drugo osebo;
- (f) pooblastilo za odpis ali preoblikovanje instrumentov iz člena 51 v delnice ali druge instrumente lastništva institucije v postopku reševanja ali zadevne nadrejene institucije v postopku reševanja;
- (g) pooblastilo za zmanjšanje, vključno z zmanjšanjem na nič, glavnice ali preostalega zapadlega zneska v zvezi z upravičenimi obveznostmi institucije v postopku reševanja;
- (h) pooblastilo za preoblikovanje upravičenih obveznosti institucije v postopku reševanja v navadne delnice ali druge instrumente lastništva zadevne institucije, ustrezne nadrejene institucije ali premostitvene institucije, na katero se prenesejo sredstva, pravice ali obveznosti institucije;
- (i) pooblastilo za razveljavitev dolžniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja;
- (j) pooblastilo za razveljavitev delnic ali drugih instrumentov lastništva institucije v postopku reševanja;
- (k) pooblastilo zahtevati, da institucija v postopku reševanja izda nove delnice ali druge instrumente lastništva ali druge kapitalske instrumente, vključno s prednostnimi delnicami in pogojno zamenljivimi instrumenti;
- (l) pooblastilo zahtevati preoblikovanje dolžniških instrumentov, ki vsebujejo pogodbeni pogoj za preoblikovanje, v okoliščinah iz člena 51;
- (m) pooblastilo dopolniti ali spremeniti dospelost dolžniških instrumentov, ki jih je izdala institucija v postopku reševanja, ali popraviti znesek obresti, ki se plačujejo za take instrumente, vključno z začasno ustavitvijo plačil;
- (n) pooblastilo odstraniti ali nadomestiti višje poslovodstvo institucije v postopku reševanja.

2. Države članice sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da organi za reševanje pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje niso predmet katere koli od naslednjih zahtev, ki bi sicer veljale na podlagi nacionalne zakonodaje ali pogodbe ali drugega:

- (a) zahtev za pridobitev dovoljenja ali soglasja katere koli javne ali zasebne osebe, vključno z delničarji ali upniki institucije v postopku reševanja;
- (b) postopkovnih zahtev o obveščanju katere koli osebe.

Države članice zlasti zagotovijo, da lahko organi za reševanje izvajajo pooblastila iz tega člena ne glede na katere koli omejitve glede prenosa ali zahteve za soglasje za prenos zadevnih finančnih instrumentov, pravic, sredstev ali obveznosti, ki bi sicer lahko veljale.

Točka (b) tega odstavka ne posega v zahteve iz člena 75 in zahteve glede obveščanja v okviru Unije za državne pomoči.

Člen 57

Dodatna pooblastila k pooblastilu za prenos

1. Države članice zagotovijo, da imajo pri izvajanju pooblastila za prenos organi za reševanje pooblastilo, da storijo naslednje:
 - (a) zagotovijo, da se zadevni prenos izvede brez kakršnih koli obveznosti ali obremenitev, ki vplivajo na prenesene finančne instrumente, pravice, sredstva ali obveznosti;
 - (b) odpravijo pravice za pridobitev dodatnih delnic ali drugih instrumentov lastništva;
 - (c) prekinijo sprejetje finančnih instrumentov v trgovanje na regulirani trg, kot je opredeljen v členu 4(14) Direktive 2004/39/ES, ali uradno kotacijo finančnih instrumentov v skladu z Direktivo 2001/34/ES;
 - (d) zagotovijo, da se družba prejemnica za namene vseh obveznosti, pogodb ali dogovorov, ki jih je sklenila institucija v postopku reševanja ali ukrepov, ki jih je ta sprejela, obravnava tako, kot če bi bila institucija v postopku reševanja;
 - (e) zahtevajo, da institucija v postopku reševanja in družba prejemnica drug drugemu zagotovita informacije ter pomoč;
 - (f) razveljavijo ali spremenijo pogoje pogodbe, katere stranka je kreditna institucija v postopku reševanja, ali kot stranka nadomestijo prevzemnika;
 - (g) izvajajo pogodbe, ki jih je podpisala podrejena družba, za obveznosti katerih jamči ali jih kako drugače podpira nadrejena družba, ne glede na katero koli pogodbeno pravico povzročiti prekinitev, likvidacijo ali takojšnjo zapadlost takih pogodb izključno na podlagi insolventnosti ali finančnega položaja nadrejene družbe, če so bili tako jamstvo ali druga podpora ter vsa povezana sredstva in obveznosti preneseni na družbo prejemnico ter jih je ta prevzela ali organ za reševanje na kateri koli drug način zagotavlja ustrezno zavarovanje za take obveznosti.
2. Organi za reševanje izvajajo pooblastila, navedena v točkah od (a) do (g) odstavka 1, kadar organ meni, je to ustrezno za zagotovitev učinkovitosti ukrepa za reševanje ali za doseganje enega ali več ciljev reševanja.

3. Države članice zagotovijo, da imajo pri izvajanju pooblastila za prenos ali pooblastila za odpis dolga organi za reševanje pooblastilo zagotoviti dogovore o neprekinjenosti poslovanja, ki so potrebni, da se zagotovi učinkovitost ukrepa za reševanje in da lahko s prenesenim poslovnim področjem upravlja družba prejemnica. Taki dogovori o neprekinjenosti poslovanja vključujejo zlasti:
- (a) neprekinitev pogodb, ki jih je sklenila institucija v postopku reševanja, tako da družba prejemnica prevzame pravice in obveznosti institucije v postopku reševanja v zvezi s katerim koli finančnim instrumentom, pravico, sredstvom ali obveznostjo, ki so bili preneseni, ter nadomesti institucijo v postopku reševanja (izrecno ali implicitno) v vseh ustreznih pogodbenih dokumentih;
 - (b) nadomestitev institucije v postopku reševanja z družbo prejemnico v vseh pravnih postopkih v zvezi s katerim koli finančnim instrumentom, pravico, sredstvom ali obveznostjo, ki so bili preneseni.
4. Pooblastili iz točke (d) odstavka 1 in točke (b) odstavka 3 ne vplivata na:
- (a) pravico zaposlenega v instituciji v postopku reševanja, da prekine pogodbo o zaposlitvi;
 - (b) katero koli pravico pogodbene stranke, da uveljavlja pravice v skladu s pogodbo, vključno s pravico do prekinitve, kadar je do tega upravičena v skladu s pogoji pogodbe na podlagi dejanja ali opustitve s strani institucije v postopku reševanja pred zadevnim prenosom ali s strani družbe prejemnice po zadevnem prenosu.
5. Kadar organ za reševanje ugotovi, da so pogoji za reševanje izpolnjeni, uporabi instrument za reševanje ali izvaja pooblastilo za reševanje, sam ukrep za reševanje ne omogoča, da bi kdor koli:
- (a) uveljavljal katero koli pravico ali pooblastilo za prekinitev, takojšnjo zapadlost ali prijavo neizpolnjevanja obveznosti ali kreditnega dogodka v skladu s katero koli pogodbo ali sporazumom, katerih stranka je institucija v postopku reševanja;
 - (b) pridobil lastništvo ali izvajal nadzor nad katerim koli premoženjem institucije v postopku reševanja;
 - (c) vplival na katere koli pogodbene pravice institucije v postopku reševanja.

Prvi pododstavek ne vpliva na pravico osebe, da sprejme ukrep, naveden v točkah (a), (b) in (c) prvega pododstavka, kadar se ta pravica pojavi zaradi dogodka neplačila ali stanja, ki ni ukrep za reševanje ali posledica izvajanja pooblastila za reševanje v skladu s tem členom.

Člen 58

Pooblastilo zahtevati zagotavljanje storitev in prostorov

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo zahtevati od institucije v postopku reševanja, vključno v primerih, ko je predmet običajnega postopka zaradi insolventnosti, in katerega koli pridruženega subjekta, ki pripada isti skupini kakor institucija, da zagotovita katere koli storitve ali prostore, ki so potrebni, da se družbi prejemnici omogoči učinkovito upravljanje poslovnih dejavnosti, ki so bile nanjo prenesene.
2. Države članice zagotovijo, da imajo njihovi organi za reševanje pooblastila za izvajanje obveznosti v skladu z odstavkom 1, ki so jih določili organi za reševanje v drugih državah članicah, v povezanih subjektih s sedežem na njihovem ozemlju.
3. Storitve in prostori, navedeni v odstavkih 1 in 2, so omejeni na operativne storitve in prostore ter ne vključujejo kakršne koli oblike finančne podpore.
4. Storitve in prostori, zagotovljeni v skladu z odstavkoma 1 in 2, so pod naslednjimi pogoji:
 - (a) kadar so bili storitve in prostori instituciji v postopku reševanja zagotovljeni neposredno pred sprejemom ukrepa za reševanje, pod enakimi pogoji;
 - (b) kadar točka (a) ne velja, pod tržnimi pogoji.
5. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se opredelijo storitve ali prostori, ki so potrebni, da se družbi prejemnici omogoči učinkovito upravljanje nanjo prenesenih poslovnih dejavnosti.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka tega odstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 59

Pooblastilo za izvrševanje ukrepov za reševanje s strani drugih držav članic

1. Kadar prenos delnic, drugih instrumentov lastništva ali sredstev, pravic ali obveznosti vključuje sredstva, ki se nahajajo v drugi državi članici kot je država organa za reševanje, ali pravice ali obveznosti v skladu z zakonodajo druge države članice kot je država organa za reševanje, države članice zagotovijo, da je prenos veljaven v zakonodaji te druge države članice ali v skladu z njeno zakonodajo.
2. Države članice zagotovijo organu za reševanje, ki je izvedel prenos ali ga namerava izvesti, vso razumno pomoč za zagotovitev, da se delnice ali drugi instrumenti

lastništva ali sredstva, pravice ali obveznosti prenesejo na družbo prejemnico v skladu s katerimi koli ustreznimi zahtevami nacionalne zakonodaje.

3. Države članice zagotovijo, da upniki in tretje osebe, ki jih prizadene prenos sredstev, pravic ali obveznosti, navedenih v odstavku 1, nimajo pravice preprečiti, izpodbijati ali razveljaviti prenosa v skladu s katero koli določbo zakonodaje države članice, v kateri se nahajajo sredstva, ali zakonodajo, ki ureja pravice ali obveznosti.
4. Kadar organ za reševanje v državi članici (država članica A) izvaja pooblastila za odpis ali preoblikovanje, vključno v povezavi s kapitalskimi instrumenti v skladu s členom 51, ter upravičene obveznosti ali ustrezni kapitalski instrumenti institucije v postopku reševanja vključujejo naslednje:
 - (a) instrumente ali obveznosti, za katere velja zakonodaja druge države članice kot je država organa za reševanje, ki je izvajal pooblastila za odpis ali preoblikovanje (država članica B);
 - (b) obveznosti v lasti upnikov, ki se nahajajo v državi članici B.

Država članica B zagotovi, da se glavnica zadevnih obveznosti ali instrumentov zmanjša ali se obveznosti ali instrumente preoblikuje v skladu z izvajanjem pooblastil za odpis ali preoblikovanje s strani organa za reševanje države članice A.

5. Države članice zagotovijo, da upniki, ki jih prizadene izvajanje pooblastil za odpis ali preoblikovanje, navedenih v odstavku 4, nimajo pravice izpodbijati zmanjšanja glavnice instrumenta ali obveznosti ali njihovega preoblikovanja, odvisno od primera, v skladu s katero koli določbo zakonodaje države članice B.
6. Vsaka država članica zagotovi, da se naslednje določi v skladu z zakonodajo države članice organa za reševanje:
 - (a) pravica upnikov in tretjih oseb, da prek sodnega nadzora v skladu s členom 78 izpodbijajo prenos sredstev, pravic ali obveznosti, navedenih v odstavku 1 tega člena, ki se nahajajo na njenem ozemlju ali zanje velja zakonodaja za njeno ozemlje;
 - (b) pravica upnikov, da prek sodnega nadzora v skladu s členom 78 izpodbijajo zmanjšanje glavnice ali preoblikovanje instrumenta ali obveznosti iz točke (a) ali (b) odstavka 4 tega člena;
 - (c) zaščitni ukrepi za delne prenose iz poglavja V v zvezi s sredstvi, pravicami ali obveznostmi, navedenimi v odstavku 1, ki se nahajajo na njenem ozemlju ali zanje velja zakonodaja za njeno ozemlje.

Člen 60

Pooblastilo zahtevati prenos premoženja, ki se nahaja v tretjih državah

Države članice zagotovijo, da lahko v primerih, ko ukrep za reševanje vključuje ukrep, sprejet v zvezi s premoženjem, ki se nahaja v tretji državi, ali pravice in obveznosti v skladu z zakonodajo tretje države, organi za reševanje zahtevajo, da:

- (a) se od upravitelja, stečajnega upravitelja ali druge osebe, ki izvaja nadzor nad institucijo v postopku reševanja, in družbe prejemnice zahteva, da sprejmeta vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da prenos začne učinkovati;
- (b) se od upravitelja, stečajnega upravitelja ali druge osebe, ki izvaja nadzor nad institucijo v postopku reševanja, zahteva upravljanje sredstev ali pravic ali izpolnjevanje obveznosti v imenu družbe prejemnice, dokler prenos ne začne učinkovati;
- (c) se stroški družbe prejemnice pri opravljanju katerega koli ukrepa, zahtevanega v točkah (a) in (b), poravnajo iz sredstev institucije v postopku reševanja.

Člen 61

Pooblastilo za začasno ustavitev nekaterih obveznosti

- 1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo za začasno ustavitev katere koli obveznosti plačila ali izročitve v skladu s katero koli pogodbo, katere stranka je institucija, od objave obvestila o začasni ustavitvi v skladu s členom 75(7) do 17. ure delovnega dne po zadevni objavi.
- 2. Katera koli začasna ustavitev v skladu z odstavkom 1 ne velja za upravičene vloge v smislu Direktive 94/19/ES.

Člen 62

Pooblastilo za omejitev uveljavljanja pravic iz naslova jamstva

- 1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo omejiti možnost zavarovanih upnikov institucije v postopku reševanja do uveljavljanja pravic iz naslova jamstva v zvezi s katerimi koli sredstvi zadevne institucije za omejeno obdobje, ki ga organ določi kot potrebnega za doseganje ciljev reševanja.
- 2. Organi za reševanje pooblastila iz odstavka 1 ne izvajajo v zvezi s katero koli pravico iz naslova jamstva centralne nasprotne stranke glede sredstev, za katere institucija v postopku reševanja jamči s kritjem ali zavarovanjem.
- 3. Kadar se uporablja člen 72, organi za reševanje zagotovijo, da so katere koli omejitve, določene v skladu s pooblastilom iz odstavka 1, skladne za vse povezane subjekte, v zvezi s katerimi je sprejet ukrep za reševanje.

4. Komisija z delegiranimi akti, sprejetimi v skladu s členom 103, sprejeme ukrepe za določitev časovnega obdobja, za katero mora veljati omejitev glede uveljavljanja opredeljenih razredov pravic iz naslova jamstva.

Člen 63

Pooblastilo za začasno ustavitev pravic do prekinitve

1. Države članice zagotovijo, ob upoštevanju člena 77, da imajo organi za reševanje pooblastilo začasno ustaviti pravice do prekinitve katere koli stranke v skladu s finančno pogodbo s propadajočo institucijo, ki so posledica izključno ukrepa organa za reševanje, od obvestila v skladu s členom 74(5) in (6) do najpozneje 17. ure delovnega dne po zadevnem obvestilu.

Za namene tega odstavka je zadevni čas tisti v domači državi članici institucije v postopku reševanja.

2. Kadar organ za reševanje izvaja pooblastilo iz odstavka 1 za začasno ustavitev pravic do prekinitve, sprejme vse razumne ukrepe za zagotovitev, da se vse obveznosti iz naslova kritja, zavarovanja in poravnave propadajoče institucije, ki so posledica finančnih pogodb, v obdobju začasne ustavitve izpolnijo.
3. Oseba lahko uveljavlja pravico do prekinitve v skladu s finančno pogodbo pred koncem obdobja, navedenega v odstavku 1, če ta oseba prejme obvestilo organa za reševanje, da pravice in obveznosti, ki jih pokriva dogovor o pobotu, ne bodo prenesene na drug subjekt.
4. Kadar organ za reševanje izvaja pooblastilo, navedeno v odstavku 1, za začasno ustavitev pravic do prekinitve, se zadevne pravice lahko uveljavljajo po preteku obdobja začasne ustavitve kot sledi:
 - (a) če so bile pravice in obveznosti, ki jih pokriva finančna pogodba, prenesene na drug subjekt ali je bil za institucijo v postopku reševanja instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi uporabljen za namen iz točke (b) člena 37(2):
 - (i) oseba ne more uveljavljati pravic do prekinitve zaradi ukrepa za reševanje v katerem koli od primerov iz člena 77(1);
 - (ii) oseba lahko uveljavlja pravice do prekinitve v skladu z določbami zadevne pogodbe v primeru vsake nadaljnje neizpolnitve obveznosti s strani družbe prejemnice, če je bila pogodba prenesena na drug subjekt, ali s strani institucije, če je bil uporabljen instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi;
 - (b) če pravice in obveznosti, ki jih pokriva finančna pogodba, ostanejo pri instituciji v postopku reševanja ter organ za reševanje v zvezi z zadevno institucijo ne uporablja instrumenta reševanja z zasebnimi sredstvi v skladu s členom 37(2)(a), lahko oseba nemudoma uveljavlja pravice do prekinitve v skladu z določbami zadevne pogodbe.

5. Pristojni organi ali organi za reševanje lahko zahtevajo, da institucija vzdržuje podrobne evidence finančnih pogodb, kadar menijo, da obstaja realna možnost, da bi institucija izpolnjevala pogoje za reševanje.
6. Za namene odstavka 1 finančne pogodbe vključujejo naslednje pogodbe in sporazume:
 - (a) pogodbe o vrednostnih papirjih, vključno s:
 - (i) pogodbami za nakup, prodajo ali posojanje vrednostnega papirja, skupine ali indeksa vrednostnih papirjev,
 - (ii) opcijo na vrednostni papir ali skupino ali indeks vrednostnih papirjev,
 - (iii) poslom začasne prodaje/začasnega odkupa za kateri koli takšen vrednosten papir, skupino ali indeks;
 - (b) pogodbe o blagu, vključno s:
 - (i) pogodbami za nakup ali prodajo blaga za prihodnjo dobavo,
 - (ii) opcijo na blago;
 - (c) terminske pogodbe in nestandardizirane terminske pogodbe, vključno s pogodbami (razen pogodbe o blagu) za nakup, prodajo ali prenos blaga ali premoženja katere koli druge vrste, storitve, pravice ali poslovnega deleža po določeni ceni na datum v prihodnosti;
 - (d) sporazume o začasni prodaji v zvezi z vrednostnimi papirji;
 - (e) sporazume o zamenjavah, vključno s:
 - (i) sporazumi o zamenjavah, opcijah, terminskih pogodbah in nestandardiziranih terminskih pogodbah, ki se nanašajo na obrestne mere; sporazumi o promptnem ali drugem menjalnem tečaju, plemenitih kovinah ali blagu; valuto; delniškim indeksom ali lastniškim kapitalom; dolžniškim indeksom ali dolgom; blagovnimi indeksi ali blagom; vremenom; emisijami ali inflacijo,
 - (ii) zamenjavami skupnih donosov, kreditnih razmikov ali kreditov,
 - (iii) katerim koli sporazumom ali poslom, podobnim sporazumu iz točke (i) ali (ii) te točke, s katerim se periodično trguje na trgih zamenjav ali izvedenih finančnih instrumentov;
 - (f) okvirne sporazume za katere koli pogodbe ali sporazume iz točk od (a) do (e).
7. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih se za namene odstavka 6 opredelijo naslednji elementi:
 - (a) informacije o finančnih pogodbah, ki jih morajo vsebovati podrobne evidence;

(b) okoliščine, v katerih je treba zahtevo uveljaviti.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 64

Izvajanje pooblastil za reševanje

1. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje za namene sprejetja ukrepa za reševanje izvajajo nadzor nad institucijo v postopku reševanja, tako da:
 - (a) upravljajo institucijo v postopku reševanja z vsemi pooblastili družbenikov ali delničarjev, direktorjev in uslužbencev institucije ter opravljajo njene dejavnosti in storitve;
 - (b) upravljajo in odtujijo sredstva ter premoženje institucije v postopku reševanja.

Nadzor, določen v prvem pododstavku, lahko neposredno izvaja organ za reševanje ali posredno oseba, ki jo je imenoval organ, vključno z upraviteljem ali posebnim upraviteljem.

2. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje z izvršno odredbo v skladu z nacionalnimi upravnimi pristojnostmi in postopki brez izvajanja nadzora nad institucijo.
3. Organi za reševanje v vsakem posameznem primeru odločijo, če je primerno izvesti ukrep za reševanje s sredstvi, navedenimi v odstavku 1 ali odstavku 2, ob upoštevanju ciljev reševanja in splošnih načel, ki urejajo reševanje, posebnih okoliščin zadevne institucije ter potrebe, da se omogoči učinkovito reševanje čezmejnih skupin.

Poglavje VI

Zaščitni ukrepi

Člen 65

Obravnava delničarjev in upnikov v primeru delnih prenosov in uporabe instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi

1. Po uporabi instrumentov za reševanje in zlasti za namene člena 67 države članice zagotovijo naslednje:

- (a) kadar organi za reševanje prenesejo le dele pravic, sredstev in obveznosti institucije, delničarji in upniki, katerih terjatve niso bile prenesene, prejmejo za plačilo njihovih terjatev najmanj toliko, kot bi prejeli, če bi institucija prenehala po običajnem postopku zaradi insolventnosti neposredno pred prenosom,
- (b) kadar organi za reševanje uporabljajo instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi, delničarji in upniki, katerih terjatve so bile odpisane ali preoblikovane v lastniški delež, prejmejo za plačilo njihovih terjatev najmanj toliko, kot bi prejeli, če bi institucija prenehala po običajnem postopku zaradi insolventnosti neposredno pred odpisom ali preoblikovanjem.

Article 66

Vrednotenje

Za namene člena 65 države članice zagotovijo, da po izvedenih delnih prenosih ali odpisu ali preoblikovanju neodvisna oseba opravi vrednotenje. To vrednotenje je ločeno od vrednotenja, opravljenega v skladu s členom 30, razen če nadomesti začasno vrednotenje, opravljeno v skladu s členom 30(5). Vrednotenje lahko opravi organ, pristojen za običajne postopke zaradi insolventnosti v skladu s katerimi institucija preneha, v okviru teh postopkov ali z uporabo ločenih postopkov v skladu z nacionalno zakonodajo.

2. Pri vrednotenju se določi:

- (a) obravnavo delničarjev in upnikov, če bi bili za institucijo, v zvezi s katero je bil izveden delni prenos, odpis ali preoblikovanje, uvedeni običajni postopki zaradi insolventnosti neposredno pred izvedbo prenosa, odpisa ali preoblikovanja;
- (b) dejansko obravnavo, ki so je bili delničarji in upniki deležni, ki so je deležni ali je bodo verjetno deležni pri prenehanju institucije;
- (c) če obstaja kakršna koli razlika med obravnavo iz točke (a) in obravnavo iz točke (b).

3. Vrednotenje je v skladu z določbami in metodologijo, določenimi v členu 30(1) do (5), in:

- (a) predpostavlja, da bi bili za institucijo, v zvezi s katero je bil izveden delni prenos, odpis ali preoblikovanje, uvedeni običajni postopki zaradi insolventnosti neposredno po izvedbi prenosa, odpisa ali preoblikovanja;
- (b) predpostavlja, da delni prenos ali prenosi pravic, sredstev ali obveznosti ali odpis ali preoblikovanje niso bili izvedeni;
- (c) ne upošteva kakršne koli izredne javne podpore instituciji.

Člen 67

Zaščitni ukrep za delničarje in upnike

1. Če vrednotenje, opravljeno v skladu s členom 66 ugotovi, da so delničarji in upniki iz člena 65(2) pri poplačilu njihovih posojil prejeli manj, kot bi prejeli pri prenehanju po običajnih postopkih zaradi insolventnosti, države članice zagotovijo, da so upravičeni do plačila razlike s strani organa za reševanje.
2. Države članice lahko izberejo mehanizme in sheme, prek katerih se plačilo izvede.

Člen 68

Zaščitni ukrep za nasprotne stranke pri delnih prenosih

1. Države članice zagotovijo, da se zaščita iz tega poglavja uporablja v naslednjih okoliščinah:
 - (a) organ za reševanje prenese del, vendar ne vseh, premoženja, pravic ali obveznosti institucije na drug subjekt ali s premostitvene institucije ali nosilca upravljanja sredstev na drugo osebo;
 - (b) organ za reševanje izvaja pooblastila iz točke (f) člena 57(1).
2. Države članice zagotovijo ustrezno zaščito naslednjih dogovorov in nasprotnih strank v naslednjih dogovorih:
 - (a) dogovorih o jamstvu, po katerih ima oseba iz naslova jamstva dejansko ali pogojno pravico do premoženja ali pravic, ki se prenašajo, ne glede na to, ali je ta pravica zavarovana z določenimi pravicami na premoženju ali s pravico do obremenitve osnovnih sredstev oziroma podobnim dogovorom;
 - (b) dogovorih o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, po katerih se premoženje, s katerim se zavaruje ali krije izvedba določenih obveznosti, zagotovi s prenosom popolnega lastništva sredstev z dajalca zavarovanja na prejemnika zavarovanja ob pogojih, ki določajo, da prejemnik zavarovanja v primeru izpolnitve navedenih določenih obveznosti sredstva prenese nazaj;
 - (c) dogovorih o poravnavi, po katerih se lahko dva ali več zahtevkov, ki si jih medsebojno dolgujeta banka in nasprotna stranka, med sabo poravnajo;
 - (d) dogovorih o pobotu, po katerih se več zahtevkov ali obveznosti lahko preoblikuje v enoten neto zahtevek, vključno z dogovori o pobotu zaradi predčasnega prenehanja, po katerih se obveznosti strank ob nastanku (kakor koli in kjer koli določenega) dogodka izvršitve pospešijo tako, da takoj zapadejo ali prenehajo in se v vsakem primeru preoblikujejo v enoten neto zahtevek ali pa se z njim nadomestijo;

- (e) strukturiranih finančnih dogovorih, vključno z listinjenjem in kritimi obveznicami, ki vključujejo podelitev in posedovanje jamstva s strani stranke v dogovoru ali skrbnika, zastopnika ali pooblaščenca.

Oblika zaščite, ki je primerna za razrede dogovorov iz točk od (a) do (e) tega odstavka je podrobneje opredeljena v členih od 70 do 73, zanjo pa veljajo omejitve iz členov 61, 62 in 77.

- 3. Zahteva iz odstavka 2 velja ne glede na število strank v dogovoru in ne glede na to, ali dogovori:
 - (a) nastanejo s pogodbo, skrbništvom ali drugače ali samodejno po samem zakonu;
 - (b) nastanejo po pravu druge jurisdikcije oziroma se to za njih v celoti ali delno uporablja.
- 4. Komisija z delegiranimi akti, sprejetimi v skladu s členom 103, sprejme ukrepe, ki podrobneje opredeljujejo razrede dogovorov iz področja uporabe točk (a) do (e) odstavka 2 tega člena.

Člen 69

Zaščita za sporazume o zavarovanju s finančnim premoženjem, poravnavi in pobotu

Države članice zagotovijo ustrezno zaščito za dogovore o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih in dogovore o poravnavi ter o pobotu, da se prepreči prenos dela, vendar ne vseh, pravic in obveznosti, ki so zaščitene z dogovorom o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovorom o poravnavi ali dogovorom o pobotu med institucijo in drugo osebo, ter sprememba ali prenehanje pravic in obveznosti, ki so zaščitene s takim dogovorom o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovorom o poravnavi ali dogovorom o pobotu, z uporabo dodatnih pooblastil.

Za namene prvega odstavka se šteje, da so pravice in obveznosti zaščitene s takim dogovorom, če so stranke dogovora upravičene navedene pravice in obveznosti poravnati ali pobotati.

Člen 70

Zaščita za dogovore o jamstvu

Države članice zagotovijo ustrezno zaščito za obveznosti, ki so zavarovane z dogovorom o jamstvu, da se prepreči kar koli od naslednjega:

- (a) prenos premoženja, s katerim je obveznost zavarovana, razen če se prenesejo tudi navedena obveznost in upravičenje iz zavarovanja;
- (b) prenos zavarovane obveznosti, razen če se prenese tudi upravičenje iz zavarovanja;
- (c) prenos upravičenja, razen če se prenese tudi zavarovana obveznost;

- (d) sprememba ali prenehanje dogovora o jamstvu z uporabo dodatnih pooblastil, če zaradi navedene spremembe ali prenehanja obveznost ni več zavarovana.

Člen 71

Zaščita za strukturirane finančne dogovore

1. Države članice zagotovijo ustrezno zaščito za strukturirane finančne dogovore, da se prepreči kar koli od naslednjega:
 - (a) prenos dela, vendar ne vseh, premoženja, pravic in obveznosti, ki predstavljajo strukturiran finančni dogovor ali njegov del, katerega stranka je kreditna institucija v postopku reševanja;
 - (b) prenehanje ali sprememba premoženja, pravic in obveznosti, ki predstavljajo strukturiran finančni dogovor ali njegov del, katerega stranka je institucija v postopku reševanja, z uporabo dodatnih pooblastil.
2. Zaščita iz odstavka 1 se ne uporablja, kadar se prenašajo ali ne prenašajo, prenehajo ali spreminjajo samo premoženje, pravice in obveznosti, ki se nanašajo na vloge.

Člen 72

Delni prenosi: zaščita za sisteme trgovanja, klirinške sisteme in sisteme poravnave

1. Države članice zagotovijo, da prenos, razveljavitev ali sprememba ne vplivajo na delovanje sistemov in pravila sistemov iz Direktive 98/26/ES, kadar organ za reševanje:
 - (a) prenese del, vendar ne vseh, premoženja, pravic ali obveznosti institucije na drug subjekt;
 - (b) uporabi pooblastila iz člena 57 za razveljavitev ali spremembo pogojev pogodbe, katere stranka je institucija v postopku reševanja, ali za nadomestitev družbe prejemnice kot stranke.
2. Zlasti tak prenos, razveljavitev ali sprememba ne sme preklicati prenosnega naloga v nasprotju s členom 5 Direktive 98/26/ES ter ne sme spreminjati ali izničiti izvršljivosti prenosnih nalogov in medsebojnega poračunavanja, kot jo zahtevata člena 3 in 5 Direktive 98/26/ES, uporabe sredstev, vrednostnih papirjev ali kreditnih zmogljivosti, kot jo zahteva člen 4 Direktive 98/26/ES ali zaščite dodatnega jamstva, kot jo zahteva člen 9 Direktive 98/26/ES.

Člen 73

Premoženje, pravice in obveznosti, za katere se uporablja pravo ozemlja zunaj Unije

Kadar naj bi organ za reševanje prenesel ali prenese vse premoženje, pravice in obveznosti institucije na drug subjekt, vendar prenos nima ali lahko ne bi imel učinka na določeno premoženje, ker se to nahaja zunaj Unije, ali na določene pravice ali obveznosti, ker se za njih uporablja pravo ozemlja zunaj Unije, organ za reševanje prenosa ne izpelje ali, če je prenos že odredil, je tak prenos ničen in se nobeno premoženje ter nobene pravice in obveznosti, kriti z ustreznim dogovorom iz člena 69(2), ne prenesejo z institucije v postopku reševanja ali pa se ji vrnejo.

Poglavje VII

Postopkovne obveznosti

Člen 74

Zahteve v zvezi z obveščanjem

1. Države članice zahtevajo, da poslovodstvo institucije obvesti pristojen organ, če smatra, da institucija propada ali bo verjetno propadla v smislu, kot je naveden v členu 27(2).
2. Pristojni organi obvestijo ustrezne organe za reševanje o katerih koli ukrepih, za katere zahtevajo, da jih mora institucija sprejeti v skladu s členom 22 te direktive ali členom 136(1) Direktive 2006/48/ES.
3. Kadar pristojni organ oceni, da so v zvezi z institucijo izpolnjeni pogoji iz točk (a) in (b) člena 27(1), to oceno nemudoma posreduje naslednjim organom:
 - (a) organu za reševanje za zadevno institucijo, če ne gre za isti organ;
 - (b) centralni banki, če ne gre za isti organ;
 - (c) kadar je to ustrezno, organu za reševanje na ravni skupine;
 - (d) pristojnim ministrstvom;
 - (e) kadar je institucija predmet nadzora na konsolidirani osnovi v skladu z oddelkom 1 poglavja 4 naslova V Direktive 2006/48/ES, konsolidacijskega nadzornika.
4. Po prejemu sporočila s strani pristojnega organa v skladu z odstavkom 3 tega člena organ za reševanje oceni, če so v zvezi z zadevno institucijo izpolnjeni pogoji iz člena 27.

5. Odločitev, da so v zvezi z institucijo pogoji za reševanje izpolnjeni, se poda v obvestilu, ki vsebuje naslednje informacije:

- (a) razloge za zadevno odločitev;
- (b) ukrep, ki ga organ za reševanje namerava sprejeti.

Ukrep iz točke (b) lahko vključuje ukrep za reševanje ali vlogo za prenehanje, imenovanje upravitelja ali kateri koli drug ukrep v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo o insolventnosti.

Organ ali organi, ki so pristojni za to odločitev, obvestijo zadevno institucijo. Obvestilo v skladu s tem odstavkom je lahko v obliki javne objave iz odstavka 6.

6. Kadar organ za reševanje sprejme ukrep za reševanje, ta ukrep javno objavi in sprejme razumne ukrepe, da obvesti vse znane delničarje in upnike, zlasti majhne vlagatelje, ki jih zadeva izvajanje pooblastila za reševanje. Za namene tega odstavka se za razumne ukrepe štejejo ukrepi iz člena 75(4).

7. Organ za reševanje objavi obvestilo, v katerem so navedeni pogoji in obdobje zadevne začasne ustavitve v skladu s postopkom iz člena 75(4), kadar izvaja pooblastilo za reševanje, in zlasti:

- (a) pooblastilo v skladu s členom 61 za začasno ustavitev obveznosti plačila ali izročitve;
- (b) pooblastilo v skladu s členom 63 za začasno ustavitev pravic do prekinitve.

8. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, da se opredelijo postopki, vsebine in pogoji, povezani z naslednjimi zahtevami:

- (a) obvestili iz odstavkov od 1 do 5,
- (b) obvestilom o začasni ustavitvi iz odstavka 7.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

V skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010 se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka.

Člen 75

Postopkovne obveznosti organov za reševanje

- 1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje po sprejetju ukrepa za reševanje takoj, ko je to razumno izvedljivo, izpolnijo zahteve iz odstavkov 2, 3 in 4.
- 2. Organ za reševanje o ukrepu za reševanje obvesti institucijo v postopku reševanja in EBA.

Obvestilo v skladu s tem odstavkom vključuje kopijo katere koli odredbe ali instrumenta, s katerim se ustrezna pooblastila izvajajo, in navaja datum, od katerega ukrepi za reševanje učinkujejo.

3. Obvestilo iz odstavka 2 vključuje kopijo katere koli odredbe ali instrumenta, s katerim se ustrezna pooblastila izvajajo, in navaja datum, od katerega instrument ali ukrepi za reševanje učinkujejo.
4. Organ za reševanje objavi ali zagotovi objavo kopije odredbe ali instrumenta, na podlagi katerega je sprejet ukrep za reševanje, ali obvestilo s povzetkom učinkov ukrepa za reševanje, zlasti učinkov na male vlagatelje, na naslednje načine:
 - (a) na svoji uradni spletni strani;
 - (b) na spletni strani pristojnega organa, če ta ni organ za reševanje, ali na spletni strani EBA;
 - (c) na spletni strani institucije v postopku reševanja;
 - (d) kadar so delnice ali drugi instrumenti lastništva institucije v postopku reševanja sprejeti v trgovanje na reguliranem trgu, s sredstvi, ki se uporabljajo za razkritje predpisanih informacij v zvezi z zadevno institucijo v skladu s členom 21(1) Direktive 2004/109/ES Evropskega parlamenta in Sveta³⁹.
5. Organ za reševanje zagotovi, da se dokumenti, ki dokazujejo instrumente iz odstavka 4, pošljejo znanim delničarjem in upnikom institucije v postopku reševanja.

Člen 76

Zaupnost

1. Zahteve glede poklicne skrivnosti so zavezujoče za naslednje osebe:
 - (a) organe za reševanje;
 - (b) pristojne organe in EBA;
 - (c) pristojna ministrstva;
 - (d) zaposlene ali nekdanje zaposlene v organih, navedenih v točkah (a) in (b);
 - (e) posebne upravitelje, imenovane v skladu s členom 24;
 - (f) potencialne prevzemnike, ki jih kontaktirajo pristojni organi ali povabijo organi za reševanje, ne glede na to, ali sta bila ta kontakt ali to povabilo izvedena kot priprava za uporabo instrumenta prodaje poslovanja in ne glede na to, ali je bil rezultat povabila prevzem;

³⁹ UL L 390, 31.12.2004, str. 38.

- (g) revizorje, računovodje, pravne in strokovne svetovalce, cenilce in druge izvedence, ki sodelujejo z organi za reševanje ali potencialnimi pridobitelji, navedenimi v točki (f);
 - (h) organe, ki upravljajo sisteme zjamčenih vlog;
 - (i) centralne banke in druge organe, vključene v postopek reševanja;
 - (j) katere koli druge osebe, ki nudijo ali so nudile storitve organom za reševanje.
2. Brez poseganja v splošne zahteve iz odstavka 1 je osebam, navedenim v zadevnem odstavku, prepovedano razkrivati zaupne informacije, ki so jih prejele v času svojih poklicnih dejavnosti ali od organa za reševanje v povezavi s svojimi nalogami, kateri koli osebi ali organu, razen če gre za tako obliko povzetka ali zbirno obliko, da posameznih institucij ni mogoče identificirati, ali z izrecnim in predhodnim soglasjem organa za reševanje.
3. Zahteve v zvezi z zaupnostjo iz odstavkov 1 in 2 tega člena organom za reševanje, vključno z njihovimi zaposlenimi, ne preprečujejo izmenjave informacij z drugimi organi za reševanje Unije, pristojnimi organi, centralnimi bankami, EBA ali, ob upoštevanju člena 90, organi tretjih držav, ki opravljajo enake naloge kot organi za reševanje, za namene načrtovanja ali izvajanja ukrepa za reševanje.
4. Določbe tega člena ne posegajo v primere, za katere se uporablja kazensko pravo.
5. EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov, da se opredeli način podajanja informacij v obliki povzetka ali zbirni obliki za namene iz odstavka 2.

EBA takšne osnutke izvedbenih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka tega odstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Poglavje VIII

Pravica do pritožbe in izključitev drugih dejanj

Člen 77

Izključitev pravic do prekinitve in poravnave v reševanju

1. Države članice zagotovijo, da nasprotni stranke s finančno pogodbo, kot je opredeljena v členu 63, ki so jo prvotno sklenile z institucijo v postopku reševanja, ne morejo uveljavljati pravic do prekinitve v skladu z zadevno pogodbo ali pravic na podlagi določbe o odstopu (*walk-away clause*), razen če je ukrep za reševanje instrument prodaje poslovanja ali instrument premostitvene institucije ter se pravice

in obveznosti, ki jih pokriva finančna pogodba, ne prenesejo na tretjo osebo oziroma premostitveno institucijo.

Za namene tega odstavka določba o odstopu vključuje določbo v finančni pogodbi, ki začasno ustavi, spremeni ali nadomesti obveznost plačila stranke, ki izpolnjuje obveznosti, ali prepreči nastanek take obveznosti, ki bi sicer nastala.

2. Države članice zagotovijo, da upniki institucije v postopku reševanja ne morejo uveljavljati zakonske pravice do poravnave, razen če je ukrep za reševanje instrument prodaje poslovanja ali instrument premostitvene institucije ter se pravice in obveznosti, ki jih pokriva finančna pogodba, ne prenesejo na tretjo osebo oziroma premostitveno institucijo.

Člen 78

Pravice do izpodbijanja reševanja

1. Države članice zagotovijo, da imajo vse osebe, ki jih zadeva odločitev o začetku postopkov reševanja iz člena 74(5) ali odločitev organov za reševanje, da sprejmejo ukrep za reševanje, pravico zahtevati sodni nadzor zadevne odločitve.
2. Pravica do sodnega nadzora iz odstavka 1 je predmet naslednjih omejitev:
 - (a) vložitev zahteve za sodni nadzor ali za kakršen koli začasen ukrep ne povzroči samodejne začasne ustavitve učinkov izpodbijane odločitve;
 - (b) odločitev organa za reševanje je takoj izvršljiva in ni predmet odločbe o začasnih ustavitvi, ki jo izda sodišče;
 - (c) nadzor se omeji na eno ali več od naslednjih zadev:
 - zakonitost odločitve, navedene v odstavku 1, vključno z nadzorom, če so bili pogoji za reševanje izpolnjeni,
 - zakonitost načina izvajanja zadevne odločitve in
 - ustreznost katere koli odškodnine, ki je bila odobrena;
 - (d) razveljavitev odločitve organa za reševanje ne vpliva na poznejša upravna dejanja ali posle, ki jih je sklenil zadevni organ za reševanje in so temeljili na razveljavljeni odločitvi organa za reševanje, če je to potrebno za zaščito interesov tretjih oseb, ki so v dobri veri kupile sredstva, pravice in obveznosti institucije v postopku reševanja na podlagi izvajanja pooblastil za reševanje s strani organa za reševanje. Ukrepe za odpravo nezakonite odločitve ali ukrepa s strani organov za reševanje se omeji na odškodnino za izgubo, ki jo je zaradi odločitve ali ukrepa utrpel vlagatelj.

Člen 79

Omejitve v zvezi z drugimi sodnimi postopki

1. Države članice zagotovijo, da ni mogoče začeti običajnih postopkov zaradi insolventnosti v povezavi z institucijo v postopku reševanja ali institucijo, za katero je bilo ugotovljeno, da izpolnjuje pogoje za reševanje.
2. Za namene odstavka 1 države članice zagotovijo, da:
 - (a) so pristojni organi in organi za reševanje obveščeni o vsaki vlogi za začetek običajnih postopkov zaradi insolventnosti v povezavi z institucijo ne glede na to, ali je institucija v postopku reševanja ali je bila odločitev javno objavljena v skladu s členom 74(6);
 - (b) se o vlogi ne sme odločati, razen če je sodišče prejelo potrditev, da je bilo obveščanje iz točke (a) izvedeno in velja nekaj od naslednjega:
 - (i) organ za reševanje je sodišče obvestil, da v zvezi z institucijo ne namerava sprejeti kakršnega koli ukrepa za reševanje;
 - (ii) obdobje 14 dni z začetkom na dan objave obvestil iz točke (a) je poteklo.
3. Brez poseganja v katero koli omejitev glede uveljavljanja pravic iz naslova jamstva, določeno v skladu s členom 63 ali odstavkom 1 tega člena, države članice zagotovijo, če je to potrebno za učinkovito uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje, da lahko organ za reševanje zahteva, da sodišče uporabi odložitev za ustrezno časovno obdobje v skladu z želenim ciljem za kateri koli sodni ukrep ali postopek, v katerem je ali postane stranka institucija v postopku reševanja.

NASLOV V

REŠEVANJE SKUPINE

Člen 80

Kolegiji za reševanje

1. Organi za reševanje na ravni skupine vzpostavijo kolegije za reševanje za opravljanje nalog iz členov 11, 15 in 83 ter, kadar je primerno, za zagotovitev sodelovanja in usklajevanja z organi za reševanje iz tretjih držav.

Kolegiji za reševanje zlasti zagotovijo okvir za organ za reševanje na ravni skupine, druge zadevne organe za reševanje ter, kadar je primerno, pristojne organe in konsolidacijske nadzornike, v katerem ti izvajajo naslednje naloge:

- (a) izmenjujejo informacije, ki so pomembne za potek načrtov reševanja skupine, za uporabo pooblastil za pripravljalne in preventivne ukrepe za skupine ter za reševanje skupine;
- (b) pripravljajo načrte reševanja skupine v skladu s členom 11;
- (c) ocenjujejo rešljivost skupin v skladu s členom 13;
- (d) uporabljajo pooblastila za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost skupin v skladu s členom 15;
- (e) odločajo o potrebi po vzpostavitvi sistema za reševanje skupine, kot je določeno v členu 83;
- (f) zagotavljajo dogovor o sistemih za reševanje skupine, predlaganih v skladu s členom 83;
- (g) usklajujejo obveščanje javnosti o strategijah reševanja skupine in sistemih za reševanje skupine;
- (h) usklajujejo uporabo shem financiranja iz naslova VII.

2. Organ za reševanje na ravni skupine, organi za reševanje posameznih držav članic, v katerih imajo sedež podrejene družbe, nad katerimi se izvaja konsolidiran nadzor, in EBA so člani kolegija za reševanje.

Če je nadrejena družba ene ali več institucij družba, navedena v členu 1(d), je član kolegija za reševanje organ za reševanje iz države članice, kjer ima zadevna družba sedež.

Če organi za reševanje, ki so člani kolegija za reševanje, niso pristojna ministrstva, so poleg organov za reševanje člani kolegijev za reševanje tudi pristojna ministrstva in se lahko udeležujejo sestankov kolegijev za reševanje, zlasti kadar teme, o katerih se bo razpravljalo, zadevajo vprašanja, ki imajo lahko posledice za javna sredstva.

Kadar ima nadrejena družba ali institucija s sedežem v Uniji podrejene institucije v tretjih državah, se lahko na zahtevo organa za reševanje na ravni skupine organe za reševanje zadevnih tretjih držav povabi, da kot opazovalci sodelujejo v kolegiju za reševanje, če za njih veljajo zahteve v zvezi z zaupnostjo, ki so enakovredne tistim iz člena 76.

3. Javni organi, udeleženi v kolegijih, tesno sodelujejo. Organ za reševanje na ravni skupine usklajuje vse dejavnosti kolegijev za reševanje in sklicuje vsa njihova srečanja ter jim predseduje. Organ za reševanje na ravni skupine vse člane kolegija in EBA vnaprej v celoti obvešča o organizaciji teh srečanj ter o obravnavanih glavnih vprašanjih in dejavnostih. Organ za reševanje na ravni skupine na podlagi posebnih potreb odloči, kateri organi in ministrstva sodelujejo na določenih srečanjih ali pri določenih dejavnostih kolegija. Organ za reševanje na ravni skupine vse člane kolegija pravočasno obvesti o ukrepih in odločitvah, sprejetih na teh srečanjih, oziroma o izvedenih ukrepih.

Organ za reševanje na ravni skupine pri svoji odločitvi upošteva, kako pomembni so za te organe vprašanje, ki se obravnava, dejavnost, ki se načrtuje ali usklajuje, in odločitve, ki se jih sprejema, zlasti možen vpliv na stabilnost finančnega sistema v zadevnih državah članicah.

4. EBA si prizadeva za spodbujanje in spremljanje učinkovitega, uspešnega in usklajenega delovanja kolegijev za reševanje. EBA lahko v ta namen sodeluje na določenih srečanjih ali pri določenih dejavnostih, kot je po njegovem mnenju ustrezno, vendar nima glasovalnih pravic.
5. Organ za reševanje na ravni skupine po posvetovanju z drugimi organi za reševanje vzpostavi pisne dogovore in postopke za delovanje kolegija za reševanje.
6. Ne glede na odstavek 2, organ ali organi za reševanje vsake države članice, v kateri ima podrejena družba sedež, za namene izvajanja nalog iz točke (e) drugega pododstavka odstavka 1 sodelujejo na srečanjih ali pri dejavnostih kolegija za reševanje.
7. Ne glede na odstavek 2, organ ali organi za reševanje vsake države članice, v kateri ima sedež podrejena družba, ki izpolnjuje pogoje za reševanje, za namene izvajanja nalog iz točk (f) in (h) drugega pododstavka odstavka 1 sodelujejo na srečanjih ali pri dejavnostih kolegijev za reševanje.
8. Organi za reševanje na ravni skupine ne smejo vzpostaviti kolegijev za reševanje, če druge skupine ali kolegiji opravljajo enake funkcije in izvajajo enake naloge, kot so določene v tem členu, ter spoštujejo vse pogoje in postopke iz tega oddelka. V tem primeru se vsi sklici na kolegije za reševanje v tej direktivi razumejo tudi kot sklicevanje na te druge skupine ali kolegije.
9. EBA pripravi osnutke regulativnih standardov, da se opredeli operativno delovanje kolegijev za reševanje za izvajanje nalog iz odstavkov 1, 3, 5, 6 in 7.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji v dvanajstih mesecih od dneva začetka veljavnosti te direktive.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 81

Evropski kolegiji za reševanje

1. Kadar ima institucija iz tretje države ali nadrejena družba iz tretje države dve ali več podrejenih institucij s sedežem v Uniji, vzpostavijo organi za reševanje držav članic, v katerih imajo sedež navedene domače podrejene institucije v Uniji, če niso bili oblikovani dogovori iz člena 89, evropski kolegij za reševanje.
2. Evropski kolegij za reševanje opravlja funkcije in izvaja naloge iz člena 80 v zvezi z domačimi podrejenimi institucijami.

3. Kadar so domače podrejene družbe v lasti finančnega holdinga s sedežem v Uniji v skladu s tretjim pododstavkom člena 143(3) Direktive 2006/48/ES, evropskemu kolegiju za reševanje predseduje organ za reševanje tiste države članice, v kateri se za namene konsolidiranega nadzora v skladu z navedeno direktivo nahaja konsolidacijski nadzornik.

Kadar se prvi odstavek ne uporablja, predsedujočega predlagajo in se o njem dogovorijo člani evropskega kolegija za reševanje.

4. Ob upoštevanju odstavka 3 tega člena evropski kolegij za reševanje sicer deluje v skladu s členom 81.

Člen 82

Izmenjava informacij

Organi za reševanje si izmenjujejo vse podatke, ki so drugemu organu pomembni za izvajanje nalog na podlagi te direktive.

Organi za reševanje na zahtevo sporočijo vse zadevne informacije. Organ za reševanje na ravni skupine organom za reševanje v drugih državah članicah zlasti pravočasno zagotovi vse zadevne informacije, da se olajša izvajanje nalog iz točk od (b) do (h) drugega pododstavka člena 80(1).

Informacije, izmenjane v skladu s tem členom, se lahko izmenjajo tudi s pristojnimi ministrstvi.

Člen 83

Reševanje skupine

1. Kadar organ za reševanje ugotovi oziroma je obveščen v skladu s členom 74(3), da podrejena institucija v skupini propada ali bo verjetno propadla, navedeni organ brez odlašanja organu za reševanje na ravni skupine, če ne gre za isti organ, in organom za reševanje, ki so člani kolegija za reševanje za zadevno skupino, sporoči naslednje informacije:
 - (a) ugotovitev, da institucija propada ali bo verjetno propadla;
 - (b) ukrepe za reševanje ali druge ukrepe zaradi insolventnosti, za katere organ za reševanje meni, da so za navedeno institucijo primerni.
2. Ko je obveščen v skladu z odstavkom 1, organ za reševanje na ravni skupine po posvetovanju z ostalimi člani zadevnega kolegija za reševanje oceni verjeten vpliv propada zadevne institucije ali ukrepov za reševanje oziroma drugih ukrepov, sporočenih v skladu s točko (b) odstavka 1, na skupino ali na povezane institucije v drugih državah članicah.

3. Če organ za reševanje na ravni skupine po posvetovanju z drugimi organi za reševanje v skladu z odstavkom 2 oceni, da propad zadevne institucije ali ukrepi za reševanje oziroma drugi ukrepi, sporočeni v skladu s točko (b) odstavka 1, na skupino ali na povezane institucije v drugih državah članicah ne bi škodljivo vplivali, lahko organ za reševanje, ki je odgovoren za navedeno institucijo, izvede ukrepe za reševanje ali druge ukrepe, ki jih je sporočil v skladu s točko (b) odstavka 1.
4. Če organ za reševanje na ravni skupine po posvetovanju z drugimi organi za reševanje v skladu z odstavkom 2 oceni, da bi propad zadevne institucije ali ukrepi za reševanje oziroma drugi ukrepi, sporočeni v skladu s točko (b) odstavka 1, na skupino ali na povezane institucije v drugih državah članicah škodljivo vplivali, organ za reševanje najpozneje v 24 urah po prejetju obvestila iz odstavka 1 predlaga sistem za reševanje skupine in ga predloži kolegiju za reševanje.
5. Sistem za reševanje skupine, ki se zahteva v skladu z odstavkom 4:
 - (a) navaja ukrepe za reševanje, ki jih morajo zadevni organi za reševanje izvesti v zvezi z nadrejeno družbo Unije ali določenimi subjekti skupine, da se ohrani vrednost skupine kot celote in čim bolj zmanjša vpliv na finančno stabilnost v državi članici, v kateri skupina deluje, ter čim bolj zmanjša uporaba izredne javne finančne podpore;
 - (b) določa, kako je treba navedene ukrepe za reševanje usklajevati;
 - (c) vzpostavlja finančni načrt. Finančni načrt upošteva načela za delitev odgovornosti, kot so določena v skladu s točko (e) člena 11(3).
6. Če se kateri koli član kolegija za reševanje ne strinja s sistemom reševanja skupine, ki ga predlaga organ za reševanje na ravni skupine, in meni, da mora zaradi finančne stabilnosti v zvezi z institucijo ali subjektom skupine sprejeti samostojna dejanja ali ukrepe za reševanje, ki niso predlagani v sistemu, lahko o tem v 24 urah obvesti EBA v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010.
7. Z odstopanjem od člena 19(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010 EBA sprejme odločitve v 24 urah. Nadaljnja dejanja ali ukrepi organa za reševanje so skladni z odločitvijo EBA.
8. Kadar organ za reševanje na ravni skupine ugotovi oziroma je obveščen v skladu s členom 74(3), da nadrejena družba Unije, za katero je odgovoren, propada ali bo verjetno propadla, organom za reševanje, ki so člani kolegija za reševanje za zadevno skupino, sporoči informacije iz točk (a) in (b) odstavka 1 tega člena. Ukrepi za reševanje za namene točke (b) odstavka 1 tega člena lahko vključujejo sistem za reševanje skupine, pripravljen v skladu z odstavkom 5 tega člena.
9. Organi vse ukrepe iz odstavkov 2 do 8 izvedejo brez odlašanja in ob ustreznem upoštevanju nujnosti položaja.
10. Kadar se ne uvede sistem za reševanje skupine in organi za reševanje izvedejo ukrepe za reševanje povezanih institucij, navedeni organi tesno sodelujejo v okviru kolegijev za reševanje, da se vzpostavi usklajena strategija reševanja za vse institucije, ki propadajo ali za katere je verjetno, da bodo propadle.

11. Organi za reševanje, ki izvedejo kakršen koli ukrep za reševanje skupine, redno in izčrpno obveščajo kolegij za reševanje o navedenih ukrepih in o njihovem tekočem napredku.

NASLOV VI

ODNOSI S TRETJIMI DRŽAVAMI

Člen 84

Sporazumi s tretjimi državami

1. Komisija lahko na zahtevo države članice ali na lastno pobudo Svetu predloži predloge za pogajanja o sporazumih z eno ali več tretjimi državami glede načinov sodelovanja med organi za reševanje pri načrtovanju in postopku reševanja institucij in nadrejenih družb, zlasti v naslednjih primerih:
 - (a) kadar ima domača podrejena institucija sedež v državi članici;
 - (b) kadar ima institucija tretje države pomembno podružnico v državi članici;
 - (c) kadar ima nadrejena institucija in/ali družba iz točk (c) in (d) člena 1 s sedežem v državi članici eno ali več podrejenih institucij v tretjih državah;
 - (d) kadar ima institucija s sedežem v državi članici eno ali več pomembnih podružnic v eni ali več tretjih držav.
2. Zlasti morajo sporazumi iz odstavka 1 med organi za reševanje zagotoviti vzpostavitev postopkov in dogovorov o sodelovanju pri izvajanju nekaterih ali vseh nalog ter izvajanju nekaterih ali vseh pooblastil, navedenih v členu 89.

Člen 85

Priznanje postopkov tretje države za reševanje

1. Do sklenitve mednarodnega sporazuma iz člena 84 s tretjo državo in v kolikor tak sporazum ne ureja vsebine, se uporabljajo naslednje določbe.
2. Razen kot je določeno v členu 86, EBA prizna postopke tretje države za reševanje, ki se nanašajo na institucijo tretje države, ki:
 - (a) ima domačo podružnico;
 - (b) ima sicer sredstva, pravice ali obveznosti, ki se nahajajo v državi članici ali ki jih ureja zakonodaja države članice.

3. Priznanje postopkov tretje države za reševanje s strani EBA iz odstavka 2 pomeni obveznost nacionalnih organov za reševanje, da takšne postopke izvajajo na svojem ozemlju.
4. Odločitev EBA, da prizna postopke tretje države za reševanje, izvajajo organi za reševanje. V ta namen države članice zagotovijo, da so organi za reševanje, brez imenovanja administratorja ali kakršne koli uradne osebe v skladu z nacionalnim pravom na področju insolventnosti ter brez naloga, odobritve ali soglasja sodišča ali kakršnega koli sodnega postopka, pooblašteni vsaj za:
 - (a) izvajanje pooblastil za prenos:
 - sredstev institucije iz tretje države, ki se nahajajo v njihovi državi članici ali jih ureja pravo njihove države članice;
 - pravic ali obveznosti institucije iz tretje države, ki so zavedene s strani domače podružnice v njihovi državi članici ali jih ureja pravo njihove države članice, oziroma kadar so zahtevki v zvezi s takimi pravicami in obveznostmi izvršljivi v njihovi državi članici.
 - (b) izvedbo, pri čemer lahko zahtevajo, da izvedbo zagotovi druga oseba, prenosa delnic ali instrumentov lastništva domače podrejene institucije s sedežem v državi članici, ki jih je imenovala.

Člen 86

Pravica do zavrnitve priznanja postopkov tretje države za reševanje

1. EBA po posvetovanju z zadevnimi nacionalnimi organi za reševanje zavrne priznanje postopkov tretje države za reševanje v skladu s členom 85 (2), če meni:
 - (a) da bi postopek tretje države za reševanje imel negativen učinek na finančno stabilnost v državi članici, v kateri se nahaja organ za reševanje, ali meni, da bi postopek lahko imel negativen učinek na finančno stabilnost druge države članice;
 - (b) da je neodvisni postopek iz člena 87 v zvezi z domačo podružnico nujen za dosego enega ali več ciljev reševanja;
 - (c) da upniki, vključno zlasti z deponenti, ki se nahajajo ali plačujejo v državi članici, v postopkih tretje države za reševanje ne bi bili obravnavani enakopravno z upniki iz tretje države.
2. Komisija z delegiranimi akti, sprejetimi v skladu s členom 103, določi okoliščine iz točk (a) in (b) odstavka 1 tega člena.

Člen 87

Reševanje podružnic institucij iz tretjih držav v Uniji

1. Države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje potrebna pooblastila za izvajanje ukrepa za reševanje v zvezi z domačo podružnico, ki je neodvisen od postopkov tretje države za reševanje zadevne institucije iz tretje države.
2. Države članice zagotovijo, da lahko pooblastila, ki jih zahteva odstavek 1, izvajajo organi za reševanje, če organ za reševanje meni, da je ukrep za reševanje potreben zaradi javnega interesa, in so izpolnjeni eden ali več od naslednjih pogojev:
 - (a) podružnica ne izpolnjuje več ali je verjetno, da ne bo več izpolnjevala pogojev, ki jih določa nacionalna zakonodaja za njeno dovoljenje in poslovanje v državi članici, ter ni pričakovati, da bi kateri koli ukrep zasebnega sektorja, nadzornih organov ali ustrezne tretje države ponovno vzpostavil skladnost podružnice s pogoji ali v razumnem časovnem okviru preprečil njen propad;
 - (b) institucija iz tretje države ni sposobna ali je verjetno, da ne bo sposobna poravnati svojih obveznosti do domačih upnikov ali obveznosti, ki so nastale ali bile knjižene prek podružnice, ko te zapadejo, organ za reševanje pa ugotovi, da v zvezi s to institucijo ni bil oziroma ne bo sprožen noben postopek tretje države za reševanje ali postopek zaradi insolventnosti;
 - (c) ustrezni organ tretje države je sprožil postopek za reševanje v zvezi z institucijo tretje države oziroma je organ za reševanje obvestil, da namerava sprožiti tak postopek, ter velja ena od okoliščin iz člena 86.
3. Kadar organ za reševanje sprejme neodvisen ukrep za reševanje domače podružnice, mora upoštevati cilje reševanja in sprejeti ukrep za reševanje v skladu z naslednjimi načeli in zahtevami, če so relevantni:
 - (a) načela iz člena 29;
 - (b) zahteve v zvezi z uporabo instrumentov za reševanje iz poglavja II naslova IV.

Člen 88

Sodelovanje z organi tretjih držav

1. Do sklenitve mednarodnega sporazuma iz člena 84 s tretjimi državami in v kolikor tak sporazum ne ureja vsebine, se uporabljajo naslednje določbe.
2. EBA sklene nezavezujoče okvirne dogovore o sodelovanju z naslednjimi zadevnimi organi tretjih držav:
 - (a) kadar ima domača podrejena institucija sedež v Uniji, z zadevnimi organi tretje države, v kateri ima sedež nadrejena družba ali družba iz točk (c) in (d) člena 1;

- (b) kadar ima institucija iz tretje države pomembno podružnico v Uniji, z zadevnim organom tretje države, kjer je ima ta institucija sedež;
- (c) kadar ima nadrejena institucija in/ali družba iz točk (c) in (d) člena 1 s sedežem v Uniji eno ali več podrejenih institucij v tretjih državah, z zadevnimi organi tretjih držav, v katerih imajo te podrejene institucije sedež;
- (d) kadar ima institucija s sedežem v Uniji eno ali več pomembnih podružnic v eni ali več tretjih državah, z zadevnimi organi tretjih držav, v katerih imajo te podružnice sedež.

Dogovori o sodelovanju v tem odstavku se lahko nanašajo na posamezne institucije ali skupine, ki vključujejo institucije.

3. Okvirni sporazumi o sodelovanju iz odstavka 1 določajo postopke in dogovore med sodelujočimi organi glede sodelovanja pri izvajanju nekaterih ali vseh od naslednjih nalog in izvajanju nekaterih ali vseh od naslednjih pooblastil v zvezi z institucijami iz točk (a) do (d) odstavka 1 ali skupin, ki vključujejo te institucije:
 - (a) priprava načrtov reševanja v skladu s členoma 9 in 12 ter podobnimi zahtevami iz zakonodaje zadevnih tretjih držav;
 - (b) ocenjevanje rešljivosti teh institucij in skupin v skladu s členom 13 in podobnimi zahtevami na podlagi zakonodaje zadevnih tretjih držav;
 - (c) uporaba pristojnosti za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost v skladu s členoma 14 in 15 ter vseh podobnih pristojnosti na podlagi zakonodaje zadevnih tretjih držav;
 - (d) izvajanje ukrepov za zgodnje posredovanje v skladu s členom 23 in podobnih pristojnosti na podlagi zakonodaje zadevnih tretjih držav članic;
 - (e) uporaba instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje ter podobna pooblastila, ki jih lahko izvajajo organi zadevnih tretjih držav.
4. Če je ustrezno, pristojni organi in organi za reševanje sklenejo nezavezujoče dogovore o sodelovanju v skladu z okvirnim sporazumom EBA z ustreznimi organi tretjih držav, navedenih v odstavku 2.
5. Dogovori o sodelovanju, sklenjeni med organi za reševanje držav članic in tretjih držav v skladu s tem odstavkom, vključujejo določbe o naslednjih zadevah:
 - (a) izmenjava informacij, potrebnih za pripravo in posodabljanje načrtov reševanja;
 - (b) posvetovanje in sodelovanje pri razvoju načrtov reševanja, vključno z izvajanjem pooblastil iz členov 87 in 88 ter podobnih pooblastil na podlagi zakonodaje zadevnih tretjih držav;
 - (c) izmenjava informacij, potrebnih za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje ter podobnih pooblastil na podlagi zakonodaje zadevnih tretjih držav;

- (d) zgodnje obveščanje strank ali posvetovanje s strankami o dogovoru o sodelovanju pred izvedbo pomembnejših ukrepov v okviru te direktive ali zadevne zakonodaje tretje države, ki vplivajo na institucijo ali skupino, na katero se dogovor nanaša;
 - (e) usklajevanje obveščanja javnosti v primeru skupnih ukrepov za reševanje;
 - (f) postopki in dogovori za izmenjavo informacij in sodelovanje iz točk (a) do (e), vključno z, kjer je ustrezno, ustanovitvijo in delovanjem skupin za krizno upravljanje.
6. Države članice obvestijo EBA o vseh dogovorih o sodelovanju, ki so jih organi za reševanje in pristojni organi sklenili v skladu s tem členom.

Člen 89

Zaupnost

1. Države članice zagotovijo, da si organi za reševanje, pristojni organi in pristojna ministrstva izmenjajo zaupne informacije z zadevnimi organi tretjih držav samo, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
 - (a) za organe teh tretjih držav veljajo zahteve in standardi glede poklicnih skrivnosti, ki so vsaj enakovredni tistim iz člena 76;
 - (b) informacije so potrebne, da lahko zadevni organi tretje države v okviru nacionalne zakonodaje opravljajo svoje funkcije, ki so primerljive s tistimi iz te direktive.
2. Če zaupne informacije izvirajo iz druge države članice, organi za reševanje ali pristojni organi teh informacij ne smejo razkriti zadevnim organom tretje države, razen v naslednjih primerih:
 - (a) zadevni organ države članice, iz katere informacije izvirajo (organ izvora informacij), soglaša z razkritjem informacij;
 - (b) informacije se razkrijejo le za namene, ki jih dovoljuje organ izvora informacij.
3. Za namene tega člena se informacije obravnavajo kot zaupne, če zanje veljajo zahteve o zaupnosti v skladu z zakonodajo Unije.

NASLOV VII

EVROPSKI SISTEM ZA SCHEME FINANCIRANJA

Člen 90

Evropski sistem za sheme financiranja

Evropski sistem za sheme financiranja sestavljajo:

- (a) nacionalne sheme financiranja, vzpostavljene v skladu s členom 91;
- (b) izposojanje med nacionalnimi shemami financiranja, kot je določeno v členu 97;
- (c) vzajemna uporaba nacionalnih shem financiranja v primeru reševanja skupine iz člena 98.

Člen 91

Zahteva o vzpostavitvi shem za financiranje reševanja

1. Države članice vzpostavijo sheme financiranja, da se zagotovi, da lahko organ za reševanje učinkovito uporablja instrumente za reševanje in izvaja pooblastila. Sheme financiranja se uporabljajo samo v skladu s cilji reševanja in načeli iz členov 26 in 29.
2. Države članice zagotovijo, da imajo sheme financiranja ustrezna finančna sredstva.
3. Za namene iz odstavka 2 imajo sheme financiranja zlasti:
 - (a) pooblastilo za zvišanje predhodnih prispevkov, kot je določeno v členu 94, z namenom, da se doseže ciljna raven iz člena 93;
 - (b) pooblastilo za zvišanje naknadnih izrednih prispevkov, kot je določeno v členu 95; in
 - (c) pooblastilo za najemanje posojil in drugih oblik podpore, kot je določeno v členu 96.

Člen 92

Uporaba shem za financiranje reševanja

1. Organ za reševanje lahko sheme financiranja, vzpostavljene v skladu s členom 91, koristi pri uporabi instrumentov za reševanje, in sicer za naslednje namene:

- (a) jamčenje sredstev ali obveznosti institucije v postopku reševanja, njenih podrejenih podjetij, premostitvenih institucij ali nosilca upravljanja sredstev;
- (b) dajanje posojil instituciji v postopku reševanja, njenim podrejenim družbam, premostitveni instituciji ali nosilcu upravljanja sredstev;
- (c) nakup sredstev institucije v postopku reševanja;
- (d) zagotavljanje prispevkov premostitveni instituciji;
- (e) sprejemanje kakršne koli kombinacije ukrepov iz točk (a) do (e).

Sheme financiranja se lahko uporabijo za sprejemanje ukrepov iz točk (a) do (e), tudi v zvezi s kupcem, v okviru instrumenta prodaje poslovanja.

2. Države članice zagotovijo, da vse izgube, stroške ali druge odhodke, nastale v zvezi z uporabo instrumentov za reševanje, najprej nosijo delničarji in upniki institucije v postopku reševanja. Sheme financiranja krijejo izgube, stroške ali druge odhodke, nastale v zvezi z uporabo instrumentov za reševanje, samo, če so sredstva delničarjev in upnikov izčrpana.

Člen 93

Ciljna raven financiranja

1. Države članice zagotovijo, da v obdobju, ki ni daljše od 10 let od začetka veljavnosti te direktive, razpoložljiva finančna sredstva njihovih shem financiranja dosežejo vsaj 1 % zneska vlog vseh kreditnih institucij z dovoljenjem na njihovem ozemlju, ki so zajamčene v skladu z Direktivo 94/19/ES.
2. V začetnem obdobju iz odstavka 1, se prispevki za sheme financiranja, zbrani v skladu s členom 94, časovno razporedijo kar se da enakomerno, dokler ni dosežena ciljna raven.

Države članice lahko začetno obdobje podaljšajo za največ štiri leta, če skupna izplačila shem financiranja presežejo 0,5 % kritih vlog.

3. Če se po začetnem obdobju iz odstavka 1 razpoložljiva finančna sredstva zmanjšajo pod ciljno raven iz odstavka 2, se prispevki, zbrani v skladu s členom 94, začnejo ponovno zbirati, dokler ni dosežena ciljna raven. Če razpoložljiva finančna sredstva znašajo manj kot polovico ciljne ravni, letni prispevki znašajo najmanj 0,25 % kritih vlog.

Člen 94

Predhodni prispevki

1. Da bi se dosegla ciljna raven, določena v členu 93, države članice zagotovijo, da se prispevki od institucij z dovoljenjem na njihovem ozemlju pobirajo vsaj enkrat letno.

2. Prispevki se izračunajo v skladu z naslednjimi pravili:
- (a) Če je država članica izkoristila možnost iz člena 99(5) te direktive, da uporabi sredstva sistema zjamčenih vlog za namene člena 92 te direktive, je prispevek vsake institucije sorazmeren z zneskom njenih obveznosti brez lastnih sredstev in vlog, zjamčenih z Direktivo 94/19/ES, glede na skupne obveznosti brez lastnih sredstev in vlog, zjamčenih z Direktivo 94/19/ES, vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju države članice.
 - (b) Če država članica ni izkoristila možnosti iz člena 99 (5), da uporabi sredstva sistema zjamčenih vlog za namene člena 92 te direktive, je prispevek vsake institucije sorazmeren z zneskom njenih obveznosti brez lastnih sredstev, glede na skupne obveznosti brez lastnih sredstev, vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju države članice.
 - (c) Prispevki, izračunani v skladu z (a) in (b), se prilagodijo sorazmerno glede na profil tveganja institucij skladno z merili, sprejetimi na podlagi odstavka 7 tega člena.
3. Razpoložljiva finančna sredstva, ki jih je treba upoštevati, da se doseže ciljna raven iz člena 93, lahko vključujejo zaveze za plačilo, ki so v celoti zavarovane s sredstvi z nizkim tveganjem, ki niso obremenjena z nobenimi pravicami tretjih oseb, pri čemer so na voljo in namenjene izključno uporabi s strani organov za reševanje, in sicer za namene iz prvega odstavka člena 92. Delež nepreklicnih zavez za plačilo ne presega 30 % celotnega zneska prispevkov, ki se zberejo v skladu s tem členom.
4. Države članice zagotovijo, da je obveznost plačevanja prispevkov iz tega člena izvršljiva v skladu z nacionalno zakonodajo in da so zapadli prispevki plačani v celoti.
- Države članice vzpostavijo ustrezne regulativne, računovodske, poročevalske in druge obveznosti za zagotovitev, da so prispevki plačani v celoti. Države članice prav tako zagotovijo ukrepe za ustrezno preverjanje, ali so prispevki bili plačani pravilno. Države članice zagotovijo ukrepe za preprečevanje utaje, izogibanja in zlorab.
5. Zneski, zbrani v skladu s tem členom, se uporabljajo samo za namene, določene v členu 92 te direktive, in, kjer so države članice izkoristile možnost iz člena 99(5) te direktive, za namene, določene v členu 92 te direktive, ali za povračilo vlog, zjamčenih z Direktivo 94/19/ES.
6. Zneski, prejeti od institucije v postopku reševanja ali premostitvene institucije, obresti in drugi dobički od naložb ter vsi drugi dobički gredo v korist shem financiranja.
7. Komisija je pooblaščen za sprejetje delegiranih aktov v skladu s členom 103, da opredeli pojem prilagajanja prispevkov sorazmerno s profilom tveganja institucij iz odstavka 2(c) tega člena ob upoštevanju naslednjega:
- (a) izpostavljenosti tveganju institucije, vključno s pomembnostjo njenih trgovalnih dejavnosti, zunajbilančnih izpostavljenosti in stopnje zadolženosti;

- (b) stabilnosti in raznolikosti virov financiranja družbe;
 - (c) finančnega stanja institucije;
 - (d) verjetnosti, da bo institucija vstopila v postopek reševanja;
 - (e) obsega državne podpore, ki jo je institucija predhodno prejela;
 - (f) kompleksnosti strukture institucije in njene rešljivosti; in
 - (g) sistemske pomembnosti institucije za zadevni trg.
8. Komisija je pooblaščenca za sprejetje delegiranih aktov skladno s členom 103, zato da:
- (a) določi obveznosti glede registracije, računovodenja, poročanja in druge obveznosti iz odstavka 4, ki so namenjene za zagotavljanje, da so prispevki dejansko plačani;
 - (b) določi ukrepe iz odstavka 4, da zagotovi ustrezno preverjanje, ali so bili prispevki pravilno plačani;
 - (c) določi ukrepe iz odstavka 4 za preprečevanje utaje, izogibanja in zlorab.

Člen 95

Izredni naknadni prispevki

1. Če razpoložljiva finančna sredstva ne zadoščajo za pokrivanje izgub, stroškov ali drugih odhodkov, ki nastanejo pri uporabi shem financiranja, države članice zagotovijo, da se od institucij z dovoljenjem na njihovem ozemlju poberejo izredni naknadni prispevki za kritje dodatnih zneskov. Ti izredni prispevki se med institucijami razporedijo v skladu s pravili iz člena 94(2).
2. Določbe člena 94(4) do (8) se uporabljajo za prispevke, zbrane v skladu s tem členom.

Člen 96

Alternativni viri financiranja

Države članice zagotovijo, da imajo sheme financiranja pod njihovo jurisdikcijo možnost najemanja posojil ali drugih oblik podpore s strani finančnih institucij, centralne banke ali drugih tretjih oseb v primeru, da zneski, zbrani v skladu s členom 94 ne zadoščajo za kritje izgub, stroškov ali drugih odhodkov, ki so nastali z uporabo shem financiranja, in da izredni prispevki iz člena 95 niso takoj dostopni.

Člen 97

Izposojanje med shemami financiranja

1. Države članice zagotovijo, da imajo sheme financiranja pod njihovo jurisdikcijo pravico do izposojanja od vseh drugih shem financiranja v Uniji v primeru, da zneski, zbrani v skladu s členom 94, ne zadoščajo za kritje izgub, stroškov ali drugih odhodkov, ki nastanejo z uporabo shem financiranja, in da izredni prispevki iz člena 95 niso takoj dostopni.
2. Države članice zagotovijo, da so sheme financiranja pod njihovo jurisdikcijo zavezane k posojanju drugim shemam financiranja v Uniji v okoliščinah, določenih v odstavku 1.

Glede na prvi pododstavek nacionalne sheme financiranja niso zavezane k posojanju drugim nacionalnim shemam financiranja, če organ za reševanje države članice, v kateri je vzpostavljena shema financiranja, meni, da ne bi imel dovolj sredstev za financiranje vseh predvidenih postopkov reševanja v bližnji prihodnosti. V vsakem primeru ne bi smele biti zavezane, da posodijo več kot polovico sredstev, ki jih ima na voljo nacionalna shema financiranja v trenutku, ko je podan uraden zahtevek za posojilo.

3. Komisija je pooblaščenca za sprejetje delegiranih aktov v skladu s členom 103, da določi pogoje, ki jih je treba izpolniti, da si shema financiranja lahko izposoja od drugih shem financiranja, in pogoje, ki se uporabljajo za izposojanje, ter zlasti merila za presojo, ali bo na voljo zadosti sredstev za financiranje predvidenega reševanja v bližnji prihodnosti, rok odplačila in veljavno obrestno mero.

Člen 98

Vzajemna uporaba nacionalnih shem financiranja v primeru reševanja skupine

1. Države članice zagotovijo, da v primeru reševanja skupine, kot je določeno v členu 83, vsaka nacionalna shema financiranja vsake institucije, ki je del skupine, prispeva k financiranju reševanja skupine v skladu s tem členom.
2. Za namene odstavka 1 organ za reševanje na ravni skupine, v posvetovanju z organi za reševanje institucij, ki so del skupine, po potrebi pred sprejetjem ukrepov za reševanje pripravi načrt financiranja, ki določa skupne finančne potrebe za financiranje reševanja skupine ter načine takšnega financiranja.
3. Načini financiranja iz odstavka 2 lahko vključujejo:
 - (a) prispevke nacionalnih shem financiranja institucij, ki so del skupine;
 - (b) najeta posojila ali druge oblike podpore s strani finančnih institucij ali centralne banke.

Načrt financiranja je del programa za reševanje skupine, kot je določeno v členu 83. Načrt financiranja določi prispevek vsake nacionalne sheme financiranja.

4. Pod pogojem, da so izpolnjene zahteve iz odstavka 2 tega člena in člena 83, države članice vzpostavijo pravila in postopke, s katerimi zagotovijo, da vse nacionalne sheme financiranja pod njihovo jurisdikcijo svoj prispevek k načrtu financiranja prispevajo takoj, ko njihovi organi za reševanje prejmejo zahtevek organa za reševanje na ravni skupine.
5. Za namene tega člena države članice zagotovijo, da se shemam financiranja za skupine pod pogoji iz člena 96 dovoli najmanjše posojil ali drugih oblik podpore s strani finančnih institucij, centralne banke ali drugih tretjih oseb za celoten znesek, ki je potreben za financiranje reševanja skupine v skladu z načrtom financiranja iz odstavka 2 tega člena.
6. Države članice zagotovijo, da vsaka nacionalna shema financiranja pod njeno jurisdikcijo jamči za vsa posojila, najeta s strani sheme za financiranje skupine v skladu z odstavkom 4. Jamstvo vsake nacionalne sheme financiranja ne presega deleža njene udeležbe v načrtu financiranja, ki se pripravi v skladu z odstavkom 2.
7. Države članice zagotovijo, da vsi prihodki ali koristi, ki izhajajo iz uporabe shem financiranja, koristijo vsem nacionalnim shemam financiranja v skladu z njihovim prispevkom k financiranju reševanja, kot je določeno v odstavku 2.
8. Komisija je pooblaščen za sprejetje delegiranih aktov skladno s členom 103, zato da nadalje določi:
 - (a) obliko in vsebino načrta financiranja iz odstavka 2;
 - (b) načine vplačila prispevkov v načrt financiranja iz odstavka 3;
 - (c) oblike jamstev iz odstavka 5;
 - (d) merila za določanje, kdaj so se vsi ukrepi za reševanja zaključili.

Člen 99

Uporaba sistemov zajamčenih vlog v okviru reševanja

1. Države članice zagotovijo, da je, kadar organi reševanja sprejmejo ukrep za reševanje in v kolikor tak ukrep zagotavlja, da imajo deponenti še naprej dostop do vlog, sistem zajamčenih vlog, s katerim je povezana institucija, do zneska kritih vlog odgovoren za znesek izgub, ki bi jih moral nositi, če bi prišlo do prenehanja institucije v okviru običajnih postopkov zaradi insolventnosti.
2. Države članice zagotovijo, da so v skladu z nacionalno zakonodajo o običajnih postopkih zaradi insolventnosti sistemi zajamčenih vlog obravnavajo enako kot nezavarovane neprednostne terjatve.

3. Države članice zagotovijo, da so pri določanju višine zneska, za katero je sistem zjamčenih vlog odgovoren v skladu z odstavkom 1 tega člena, izpolnjeni pogoji iz člena 30(2).
4. Prispevek sistema zjamčenih vlog za namene odstavka 1 se plača v denarnih sredstvih.
5. Države članice lahko tudi določijo, da se lahko razpoložljiva finančna sredstva sistemov zjamčenih vlog, vzpostavljenih na njihovem ozemlju, uporabljajo za namene člena 92(1) pod pogojem, da so, kjer je primerno, sistemi skladni z določbami iz členov 93 do 98.
6. Države članice zagotovijo, da ima sistem zjamčenih vlog vzpostavljene ureditve za zagotovitev, da lahko, potem ko je prispevek sistema zjamčenih vlog plačan v skladu z odstavkom 1 ali 5 in če morajo biti deponenti institucije v postopku reševanja poplačani, člani sistema takoj zagotovijo zneske, ki jih je treba plačati.
7. Če države članice izkoristijo možnost iz odstavka 5 tega člena, se sistemi zjamčenih vlog štejejo za sheme financiranja za namen člena 91. V takem primeru se države članice lahko odločijo, da ne bodo vzpostavile ločenih shem financiranja.
8. Če država članica izkoristi možnost iz odstavka 5, se za uporabo razpoložljivih finančnih sredstev sistema zjamčenih vlog uporablja naslednje prednostno pravilo.

Če se od sistema zjamčenih sredstev hkrati zahteva, da uporabi razpoložljiva finančna sredstva za namene člena 92 ali za namene prvega odstavka tega člena ter za poplačilo deponentov v skladu z Direktivo 94/19/ES in so razpoložljiva sredstva nezadostna za izpolnitev vseh teh zahtev, imajo poplačilo deponentov v skladu z Direktivo 94/19/ES ter ukrepi iz odstavka 1 tega člena prednost pred plačili za namene člena 92 te direktive.
9. Če se upravičene vloge pri instituciji v postopku reševanja prenesejo na drug subjekt z uporabo instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta premostitvene institucije, deponenti ne morejo uveljavljati nobenih zahtevkov v skladu z Direktivo 94/19/ES do sistema zjamčenih vlog v zvezi s katerim koli delom njihovih vlog pri instituciji v postopku reševanja, ki niso prenesene, pod pogojem, da je znesek prenesenih sredstev enak ali večji od skupnega kritja iz člena 7 Direktive 94/19/ES.

NASLOV VIII

SANKCIJE

Člen 100

Upravne sankcije in ukrepi

1. Države članice zagotovijo ustrezne upravne sankcije in ukrepe za primere, kadar se nacionalne določbe, sprejete v okviru izvajanja te direktive, ne spoštujejo, ter

zagotovijo, da se ti uporabljajo. Sankcije in ukrepi so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni.

2. Države članice zagotovijo, da se pri obveznostih, ki se uporabljajo za finančne institucije in nadrejene družbe v Uniji, v primeru kršitve lahko uporabijo sankcije za člane posloводства in vse druge osebe, ki so v skladu z nacionalno zakonodajo odgovorne za kršitev.
3. Organi za reševanje in pristojni organi dobijo vsa preiskovalna pooblastila, ki jih potrebujejo za opravljanje svojih nalog. Organi za reševanje in pristojni organi pri izvajanju pooblastil za sankcioniranje tesno sodelujejo za zagotovitev, da se s sankcijami ali ukrepi dosežejo želeni rezultati, in da uskladijo svoje delovanje v primeru čezmejnih zadev.

Člen 101

Posebne določbe

1. Ta člen se uporablja v vseh naslednjih primerih:
 - (a) institucija ali nadrejena družba ne pripravi, vzdržuje in dopolnjuje načrtov za sanacijo in načrtov za sanacijo skupine v nasprotju s členoma 5 ali 7;
 - (b) subjekt svojim pristojnim organom ne sporoči namere, da bo zagotovil finančno podporo v skupini v nasprotju s členom 22;
 - (c) institucija ali nadrejena družba ne zagotovi vseh informacij, ki so potrebne za razvoj načrtov reševanja v nasprotju s členom 10;
 - (d) posloводство institucije pristojnega organa ne obvesti, da ta propada ali je verjetno, da bo propadla, v nasprotju s členom 73(1).
2. Ne glede na pooblastila za nadzor pristojnih organov ali organov za reševanje v skladu z drugimi določbami te direktive države članice zagotovijo, da upravne sankcije in ukrepi, ki se lahko uporabijo v primerih iz odstavka 1, zajemajo vsaj:
 - (a) javno izjavo, v kateri sta navedeni odgovorna fizična ali pravna oseba in vrsta kršitve;
 - (b) začasno prepoved opravljanja funkcij v institucijah za vse člane posloводства institucije ali nadrejene družbe oziroma katero koli drugo odgovorno fizično osebo;
 - (c) v primeru pravne osebe upravne denarne sankcije v višini do 10 % skupnega letnega prometa v predhodnem poslovnem letu; če je pravna oseba podružnica nadrejene družbe, se upošteva celotni letni promet, ki je razviden iz konsolidiranega računovodskega izkaza končne nadrejene družbe v predhodnem poslovnem letu;

- (d) v primeru fizične osebe upravne denarne sankcije v višini do 5 000 000 EUR ali ustrezne vrednosti v nacionalni valuti države članice, v kateri euro ni uradna valuta, na datum začetka veljavnosti te direktive;
- (e) upravne denarne sankcije v višini do dvakratnega zneska dobička, pridobljenega s kršitvijo, ali izgube, preprečene s kršitvijo, kadar ju je mogoče določiti.

Člen 102

Učinkovita uporaba sankcij in izvajanje pooblastil za sankcioniranje s strani pristojnih organov

Države članice zagotovijo, da pristojni organi pri določanju vrste upravnih sankcij ali ukrepov in višine upravnih denarnih kazni upoštevajo vse ustrezne okoliščine, ki vključujejo:

- (a) resnost in trajanje kršitve;
- (b) stopnjo odgovornosti odgovorne fizične ali pravne osebe;
- (c) finančno trdnost odgovorne fizične ali pravne osebe, kot je prikazana s celotnim prometom odgovorne pravne osebe ali letnim prihodkom odgovorne fizične osebe;
- (d) pomen pridobljenih dobičkov ali preprečenih izgub s strani odgovorne fizične ali pravne osebe, če jih je mogoče določiti;
- (e) izgube, ki so jih zaradi kršitve imele tretje strani, če jih je mogoče določiti;
- (f) raven sodelovanja odgovorne fizične ali pravne osebe s pristojnim organom;
- (g) prejšnje kršitve odgovorne fizične ali pravne osebe.

NASLOV IX

IZVRŠILNA POOBLASTILA

Člen 103

Izvajanje pooblastila

1. Pooblastilo za sprejetje delegiranih aktov se Komisiji podeli pod pogoji iz tega člena.
2. Pooblastilo se podeli za nedoločen čas od datuma iz člena 116.
3. Pooblastilo iz členov 2, 4, 28, 37, 39, 43, 86, 94, 97 in 98 lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. Pooblastilo preneha veljati s sklepom o preklicu pooblastila. Sklep začne učinkovati dan po objavi v Uradnem listu Evropske unije ali

na drug dan, naveden v sklepu. Odločitev ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.

4. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o tem hkrati uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
5. Delegirani akt, sprejet v skladu s členi 2, 4, 28, 37, 39, 43, 86, 94, 97 in 98, začne veljati le, če niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotujeta aktu v roku dveh mesecev od uradnega obvestila o tem aktu ali če sta pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestila Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Navedeni rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.

NASLOV X

SPREMEMBE DIREKTIV 77/91/EGS, 82/891/EGS, 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES IN 2011/35/EU TER UREDBE (EU) ŠT. 1093/2010

Člen 104

Sprememba Direktive 77/91/EGS

V členu 41 Direktive 77/91/EGS se doda odstavek 3:

„3. Države članice zagotovijo, da se členi 17(1), 25(1), 25(3), 27(2), prvi odstavek, in členi 29, 30, 31 ter 32 te direktive ne uporabljajo v primeru uporabe instrumentov, pooblastil in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive XX/XX/EU Evropskega parlamenta in Sveta(*)[Direktiva o sanaciji in reševanju], če so izpolnjeni cilji reševanja iz člena 27 Direktive XX/XX/EU in pogoji za reševanje iz člena 28 navedene direktive.

(*) UL L.... . p..“

Člen 105

Sprememba Direktive 82/891/EGS

Člen 1(4) Direktive 82/891/EGS se nadomesti z naslednjim:

„4. Uporablja se člen 1(2), (3) in (4) Direktive 2011/35/EU Evropskega parlamenta in Sveta(*).

(*) UL L 110, 29.4.2011, str. 1.“

Člen 106

Spremembe Direktive 2001/24/ES

Direktiva 2001/24/ES se spremeni:

1. V členu 1 se dodata odstavka 3 in 4:

„3. Ta direktiva se uporablja tudi za investicijske družbe, kot so opredeljene v členu 3(1)(b) Direktive 2006/49/ES Evropskega parlamenta in Sveta(*), ter njihove podružnice, ustanovljene v državi članici, ki ni država njihovega sedeža.

4. V primeru uporabe instrumentov za reševanje in izvajanja pooblastil za reševanje iz Direktive XX/XX/EU Evropskega parlamenta in Sveta(**) se določbe te direktive uporabljajo tudi za finančne institucije, podjetja in nadrejene družbe, ki sodijo v področje uporabe Direktive XX/XX/EU.

(*) UL L 177, 30.6.2006, str. 201.

(**) UL L.....str.“

2. V členu 2 se sedma alineja nadomesti z naslednjim:

„– ‚reorganizacijski ukrepi‘ pomeni ukrepe, namenjene za ohranitev ali izboljšanje finančnega položaja kreditne institucije in ki lahko vplivajo na že veljavne pravice tretjih oseb, vključno z ukrepi, ki vključujejo možnost začasne ustavitve plačil in izvršilnih ukrepov ali znižanje terjatev; ti ukrepi zajemajo tudi uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje iz Direktive XX/XX/EU;“

Člen 107

Sprememba Direktive 2002/47/ES

V členu 7 Direktive 2002/47/ES se doda odstavek 1a:

„1a. Odstavek 1 se ne uporablja za nobeno omejitev učinka določbe o pobotu zaradi predčasnega prenehanja, ki se naloži v skladu s členom 77 Direktive XX/XX/EU ali zaradi izvajanja pooblastila za naložitev začasnega odloga s strani organa za reševanje v skladu s členom 63 navedene direktive.

(*) UL L ..., ..., str. ...“

Člen 108

Sprememba Direktive 2004/25/ES

V členu 4(5) Direktive 2004/25/ES se doda tretji pododstavek:

„Države članice zagotovijo, da se člen 5(1) te direktive ne uporablja v primeru uporabe instrumentov, pristojnosti in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive XX/XX/EU Evropskega parlamenta in Sveta (*) [Direktiva o sanaciji in reševanju].

(*) UL L ..., ..., str. ...“

Člen 109

Sprememba Direktive 2005/56/ES

V členu 3 Direktive 2005/56/ES se doda odstavek 4:

„(4) Države članice zagotovijo, da se ta direktiva ne uporablja za družbo ali družbe, ki so predmet uporabe instrumentov, pristojnosti in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive XX/XX/ES [Direktiva o sanaciji in reševanju] Evropskega parlamenta in Sveta(*).

(*) UL L ..., ..., str. ...“

Člen 110

Spremembe Direktive 2007/36/ES

Direktiva 2007/36/ES se spremeni:

1. V členu 1 se doda odstavek 4:

“4. Države članice zagotovijo, da se ta direktiva ne uporablja v primeru uporabe instrumentov, pristojnosti in mehanizmov za reševanje iz naslova IV Direktive XX/XX/EU [Direktiva o sanaciji in reševanju] Evropskega parlamenta in Sveta(*).

(*) UL L ..., ..., str. ...“

2. V členu 5 se dodata odstavka 5 in 6:

„5. Države članice zagotovijo, da lahko skupščina delničarjev za namene Direktive XX/XX/EU [Direktiva o sanaciji in reševanju] z dvotretjinsko večino veljavno oddanih glasov odloči, da se skupščina, na kateri se bo odločalo o

dokapitalizaciji, skliče v krajšem času, kot je določeno v odstavku 1 tega člena, v kolikor takšna skupščina ne poteka v desetih koledarskih dneh od sklica, so izpolnjeni pogoji iz člena 23 ali 24 Direktive XX/XX/EU (*sprožilci za zgodnje posredovanje*) in je dokapitalizacija potrebna, da se preprečijo pogoji za reševanje iz člena 27 navedene direktive.

6. Za namene odstavka 5 se člen 6(3) in (4) ter člen 7(3) ne uporabljata.“

Člen 111

Sprememba Direktive 2011/35/EU

V členu 1 Direktive 2011/35/EU se doda odstavek 4:

„4. Države članice zagotovijo, da se ta direktiva ne uporablja za družbo ali družbe, za katere se uporabljajo instrumenti, pristojnosti in mehanizmi za reševanje iz naslova IV Direktive XX/XX/ES Evropskega parlamenta in Sveta(*) [Direktiva o sanaciji in reševanju].

(*) UL L ..., ..., str. ...“

Člen 112

Sprememba Uredbe (EU) št. 1093/2010

Uredba (EU) št. 1093/2010 se spremeni:

6. V členu 4 se točka (2) nadomesti z naslednjim:

„(2) „pristojni organi“ pomeni:

- (i) pristojne organe, kakor so opredeljeni v direktivah 2006/48/ES, 2006/49/ES in 2007/64/ES ter Direktivi 2009/110/ES;
- (ii) v primeru direktiv 2002/65/ES in 2005/60/ES organe, ki so pristojni za zagotovitev, da kreditne in finančne institucije izpolnjujejo zahteve iz teh direktiv;
- (iii) v primeru sistemov zajamčenih vlog organe, ki upravljajo sisteme zajamčenih vlog v skladu z Direktivo 94/19/ES, oziroma javni organ, ki nadzoruje sistem zajamčenih vlog, če ga upravlja zasebna družba v skladu z navedeno direktivo; in
- (iv) v primeru Direktive .../... [Direktiva o sanaciji in reševanju] organe za reševanje, kot so opredeljeni v navedeni direktivi.

(*) UL L ..., ..., str. ...“

7. V členu 40(6) se doda drugi pododstavek:

„Za namene ravnanja v okviru področja uporabe Direktive XX/XX/EU Evropskega parlamenta in Sveta(*) [Direktiva o sanaciji in reševanju] lahko člana odbora nadzornikov iz točke (b) odstavka 1 v posamezni državi članici po potrebi spremlja predstavnik organa za reševanje, ki nima glasovalne pravice.“

(*) UL L ..., ..., str. ...“

NASLOV XI

KONČNE DOLOČBE

Člen 113

Odbor EBA za reševanje

EBA za namene pripravljanja odločitev EBA iz te direktive ustanovi stalni notranji odbor v skladu s členom 41 Uredbe (EU) št. 1093/2010. Notranji odbor je sestavljen vsaj iz organov za reševanje iz člena 3 te direktive.

EBA za namene te direktive sodeluje z ESMA in EIOPA v okviru Skupnega odbora evropskih nadzornih organov, ki je bil ustanovljen s členom 54 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 114

Pregled

Komisija do 1. junija 2018 pregleda splošno uporabo te direktive in oceni, ali so potrebne spremembe, zlasti:

- (a) na osnovi poročila EBA iz člena 39(6) spremembe v zvezi s čim večjim zmanjšanjem razlik na nacionalni ravni. To poročilo in po potrebi vsi priloženi predlogi se posredujejo Evropskemu parlamentu in Svetu;
- (b) na osnovi poročila EBA iz člena 4(3) spremembe v zvezi s čim večjim zmanjšanjem razlik na nacionalni ravni. Navedeno poročilo in po potrebi vsi priloženi predlogi se posredujejo Evropskemu parlamentu in Svetu.

Člen 115

Prenos

1. Države članice najpozneje do 31. decembra 2014 sprejmejo ter objavijo zakone in druge predpise, ki so potrebni za uskladitev s to direktivo. Besedilo navedenih predpisov nemudoma posredujejo Komisiji.

Države članice te predpise uporabljajo od 1. januarja 2015.

Predpise, sprejete za potrebe uskladitve z oddelkom 5 poglavja III naslova IV, države članice uporabljajo najkasneje od 1. januarja 2018.

2. Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Države članice določijo način takega sklicevanja.
3. Države članice sporočijo Komisiji in EBA besedila glavnih določb nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 116

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati na dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 117

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Evropski parlament
Predsednik

Za Svet
Predsednik

PRILOGA
ODDELEK A

INFORMACIJE, KI MORAJO BITI VKLJUČENE V NAČRTE SANACIJE

Načrt sanacije vsebuje naslednje informacije:

- (1) povzetek ključnih elementov načrta, strateško analizo in povzetek splošne sposobnosti za sanacijo;
- (2) povzetek bistvenih sprememb v instituciji od nazadnje predloženega načrta sanacije;
- (3) načrt sporočanja in razkrivanja, v katerem je opisano, kako namerava podjetje ravnati v primeru morebitnih negativnih odzivov trga;
- (4) vrsto kapitalskih in likvidnostnih ukrepov, potrebnih za zagotavljanje delovanja ključnih funkcij in poslovnih področij ter njihovo financiranje;
- (5) oceno časovnega okvira za izvršitev vseh bistvenih vidikov načrta;
- (6) podroben opis vseh bistvenih ovir za učinkovito in pravočasno izvedbo načrta, vključno z upoštevanjem učinka na preostalo skupino, stranke podjetja in nasprotni stranke v poslih;
- (7) opredelitev ključnih funkcij;
- (8) podroben opis postopkov za določitev vrednosti in tržljivosti glavnih poslovnih področij, dejavnosti in sredstev institucije;
- (9) podroben opis vključitve načrtovanja sanacije v strukturo upravljanja institucije ter politike in postopki, ki urejajo odobritev načrta sanacije in določanje oseb v organizaciji, odgovornih za pripravo in izvajanje načrta;
- (10) ureditve in ukrepe za ohranitev ali obnovitev lastnih sredstev;
- (11) ureditve in ukrepe za zagotovitev, da ima institucija ustrezen dostop do virov financiranja za nepredvidljive dogodke, vključno z možnimi viri likvidnosti, ocena razpoložljivega zavarovanja in ocena možnosti prenosa likvidnosti med subjekti v skupini in poslovnimi področji za zagotovitev, da lahko institucija še naprej opravlja svoje dejavnosti in izpolnjuje svoje obveznosti, ko te zapadejo;
- (12) ureditve in ukrepe za zmanjšanje tveganja in zadolženosti;
- (13) ureditve in ukrepe za prestrukturiranje obveznosti;
- (14) ureditve in ukrepe za prestrukturiranje poslovnih področij;
- (15) ureditve in ukrepe za ohranitev nemotenega dostopa do infrastruktur finančnih trgov;

- (16) ureditve in ukrepe, potrebne za ohranitev nemotenega izvajanja operativnih postopkov institucije, vključno z infrastrukturo in storitvami IT;
- (17) predhodne ureditve, da se olajša prodaja sredstev ali poslovnih področij v časovnem okviru, primernem za ponovno vzpostavitev finančne trdnosti;
- (18) druge ukrepe ali strategije upravljanja za ponovno vzpostavitev finančne trdnosti in predviden finančni učinek teh ukrepov ali strategij;
- (19) pripravljalne ukrepe, ki jih je institucija sprejela ali jih namerava sprejeti za olajšanje izvajanja načrta sanacije, vključno z ukrepi, ki so potrebni za zagotovitev pravočasne dokapitalizacije institucije.

ODDELEK B

INFORMACIJE, KI JIH MORAJO INSTITUCIJE PREDLOŽITI NA ZAHTEVO ORGANOV ZA REŠEVANJE ZA PRIPRAVO IN POSODABLJANJE NAČRTOV REŠEVANJA

Organi za reševanje lahko od institucij zahtevajo, da za pripravo in posodabljanje načrtov reševanja predložijo naslednje informacije:

- (1) podroben opis organizacijske strukture institucije, vključno s seznamom vseh pravnih oseb;
- (2) podatke o neposrednem lastniku posamezne pravne osebe ter za vsako delež glasovalnih pravic in pravic, ki niso glasovalne;
- (3) lokacijo, jurisdikcijo, v kateri je bila institucija ustanovljena, dovoljenja in glavne člane posloводства posamezne pravne osebe;
- (4) razporeditev ključnih dejavnosti in glavnih poslovnih področij institucije, vključno s pomembnimi lastnimi sredstvi in obveznostmi, povezanimi s takimi dejavnostmi in poslovnimi področji, glede na pravne osebe;
- (5) podroben opis elementov obveznosti institucije in vseh njenih pravnih oseb, pri čemer se vsaj glede na vrsto in znesek kratkoročnega in dolgoročnega dolga ločijo zavarovane, nezavarovane in podrejene obveznosti;
- (6) podrobnosti o tistih obveznostih institucije, ki so upravičene obveznosti;
- (7) opredelitev postopkov, potrebnih za določitev, pri kom je institucija sklenila zavarovanje s premoženjem, osebe, ki drži to premoženje, in jurisdikcije, v kateri se nahaja to premoženje;
- (8) opis zunajbilančnih izpostavljenosti institucije in njenih pravnih oseb, vključno z razporeditvijo na njene ključne dejavnosti in glavna poslovna področja;
- (9) pomembna varovanja pred tveganji institucije, vključno z njihovo razporeditvijo na pravne osebe;

- (10) opredelitev glavnih in najbolj ključnih nasprotnih strank institucije ter analizo vplivov propada glavnih nasprotnih strank na finančni položaj institucije;
- (11) vsak sistem, v okviru katerega institucija opravlja pomembno število trgovalnih dejavnosti ali trgovalne dejavnosti v visoki vrednosti, vključno z razporeditvijo na pravne osebe, ključne dejavnosti in glavna poslovna področja institucije;
- (12) vsak plačilni sistem, klirinški sistem ali sistem poravnave, katerega član je institucija neposredno ali posredno, vključno z razporeditvijo na pravne osebe, ključne dejavnosti in glavna poslovna področja institucije;
- (13) podroben seznam in opis ključnih upravljavskih informacijskih sistemov, vključno s sistemi, ki jih institucija uporablja za upravljanje tveganj ter za računovodsko, finančno in regulativno poročanje, vključno z razporeditvijo na pravne osebe, ključne dejavnosti in glavna poslovna področja institucije;
- (14) podatke o lastnikih sistemov iz točke (m), sporazumih o ravni storitve, povezanih s temi sistemi, ter vsej programski opremi in sistemih ali dovoljenjih, vključno z razporeditvijo na pravne osebe, ključne dejavnosti in glavna poslovna področja institucije;
- (15) opredelitev in razporeditev pravnih oseb ter medsebojne povezave in odvisnosti med različnimi pravnimi osebami, kot so:
- skupni osebje, prostori in sistemi ali osebje, prostori in sistemi, ki se delijo;
 - ureditve v zvezi s kapitalom, financiranjem ali likvidnostjo;
 - obstoječe ali pogojne kreditne izpostavljenosti;
 - sporazumi o navzkrižnem jamstvu, dogovori o uporabi zavarovanj prvega posojila za drugo posojilo, klavzule o navzkrižni kršitvi obveznosti ter dogovori o navzkrižnem pobotu med povezanimi podjetji;
 - prenosi tveganja, dogovori o istočasnih prodajnih in nakupnih transakcijah in sporazumi o ravni storitev;
- (16) nadzorni organ in organ za reševanje za posamezno pravno osebo;
- (17) višjega člana posloводства, odgovornega za načrt reševanja institucije, ter višje člane posloводства, ki so odgovorni za različne pravne osebe, ključne dejavnosti in glavna poslovna področja, če so to druge osebe;
- (18) opis ureditev, ki jih institucija uporablja za zagotovitev, da bo imel organ za reševanje v primeru postopka reševanja vse potrebne informacije, kot jih bo določil sam, za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje;
- (19) vse sporazume, ki so jih sklenile institucija in njene pravne osebe s tretjimi osebami ter ki bi lahko bili prekinjeni v primeru odločitve organov, da uporabijo instrument za reševanje, in možnost posledic njihove prekinitve za uporabo instrumenta za reševanje.

- (20) opis možnih virov likvidnosti za podporo postopku reševanja;
- (21) informacije o obremenitvah sredstev, likvidnih sredstvih, zunajbilančnih dejavnostih, strategijah varovanja pred tveganjem in praksah knjiženja.

ODDELEK C

ELEMENTI, KI JIH MORA ORGAN ZA REŠEVANJE OCENITI PRI PRESOJANJU REŠLJIVOSTI INSTITUCIJE

Pri ocenjevanju rešljivosti institucije organ za reševanje upošteva naslednje:

- (1) V kolikšni meri lahko institucija ali skupina razporedi glavna poslovna področja in ključne dejavnosti na pravne osebe.
- (2) Raven usklajenosti pravnih in korporacijskih struktur za glavna poslovna področja in ključne dejavnosti.
- (3) Obseg ureditev, ki se uporabljajo za zagotavljanje ključnega osebja, infrastrukture, finančnih sredstev, likvidnosti in kapitala za podporo in ohranitev glavnih poslovnih področij in ključnih dejavnosti.
- (4) V kolikšnem obsegu je mogoče v primeru reševanja institucije ali skupine v celoti izvršiti sporazume o storitvah, ki jih je sklenila institucija ali skupina.
- (5) Raven ustreznosti strukture upravljanja institucije ali skupine za upravljanje in zagotavljanje skladnosti z notranjimi politikami institucije ali skupine v zvezi s sporazumi o ravni storitev.
- (6) V kolikšnem obsegu je institucija ali skupina vzpostavila postopek prenosa storitev v okviru sporazumov o ravni storitev na tretje osebe v primeru ločitve ključnih funkcij ali glavnih poslovnih področij.
- (7) Stopnja uporabe načrtov za ukrepanje ob nepredvidljivih dogodkih, da se zagotovi nemoten dostop do plačilnih sistemov in sistemov poravnave.
- (8) Ustreznost upravljavskih informacijskih sistemov za zagotavljanje, da lahko organi za reševanje zberejo točne in popolne informacije o glavnih poslovnih področjih in ključnih dejavnostih, da se omogoči hitro sprejemanje odločitev.
- (9) Zmožnost upravljavskih informacijskih sistemov, da kadar koli zagotovijo informacije, ki so bistvene za učinkovito reševanje institucije ali skupine, tudi v primeru hitro spreminjajočih pogojev.
- (10) V kolikšnem obsegu je institucija ali skupina preskusila svoje upravljalvske informacijske sisteme v okviru scenarijev izrednih okoliščin, ki jih je opredelil organ za reševanje.
- (11) V kolikšnem obsegu institucija ali skupina lahko zagotovi nemoteno delovanje svojih upravljavskih informacijskih sistemov za prizadeto institucijo in novo institucijo v

primeru ločitve ključnih dejavnosti in glavnih poslovnih področij od ostalih dejavnosti in poslovnih področij.

- (12) V kolikšnem obsegu je institucija ali skupina vzpostavila ustrezne postopke, da se organom za reševanje zagotovijo informacije, potrebne za opredelitev deponentov in zneskov, kritih s sistemi zajamčenih vlog.
- (13) Kadar skupina uporablja jamstva znotraj skupine, v kolikšnem obsegu so ta jamstva zagotovljena pod tržnimi pogoji, ter ali so sistemi upravljanja tveganja v zvezi s temi jamstvi zanesljivi.
- (14) Kadar je skupina vključena v vzajemne transakcije, v kolikšnem obsegu se te transakcije izvajajo po tržnih pogojih, ter ali so sistemi upravljanja tveganja v zvezi s temi transakcijami zanesljivi.
- (15) V kolikšnem obsegu se zaradi uporabe jamstev znotraj skupine ali vzajemnega knjiženja poveča širjenje negativnih vplivov v skupini.
- (16) V kolikšnem obsegu pravna struktura skupine ovira uporabo instrumentov za reševanje zaradi števila pravnih oseb, zapletenosti strukture skupine ali težav pri povezovanju poslovnih področij s subjekti v skupini.
- (17) Znesek ali delež upravičenih obveznosti institucije.
- (18) Kadar ocena vključuje mešani poslovni holding, v kolikšnem obsegu bi lahko reševanje subjektov v skupini, ki so institucije ali finančne institucije, negativno vplivalo na nefinančni del skupine.
- (19) Obstoj in trdnost sporazumov o ravni storitev.
- (20) Ali imajo organi tretje države na voljo instrumente za reševanje, ki so potrebni za podporo ukrepom reševanja s strani organov Unije za reševanje, ter možnosti za usklajeno delovanje med organi Unije in tretjih držav.
- (21) Izvedljivost uporabe instrumentov za reševanje na način, ki ustreza ciljem reševanja, glede na razpoložljive instrumente in strukturo institucije.
- (22) V kolikšnem obsegu struktura skupine omogoča organu za reševanje, da reši celotno skupino oziroma enega ali več od njenih subjektov, ne da bi to imelo pomemben neposreden ali posreden negativen vpliv na finančni sistem, zaupanje trgov ali gospodarstvo, ter ob zagotovitvi čim večje vrednosti skupine kot celote.
- (23) Dogovore in sredstva, s katerimi bi se lahko reševanje pospešilo v primeru skupin, ki imajo podrejena podjetja v različnih jurisdikcijah.
- (24) Verodostojnost uporabe instrumentov za reševanje na način, ki ustreza ciljem reševanja, glede na možne posledice za upnike, nasprotne stranke v poslih, stranke podjetja in zaposlene ter možne ukrepe, ki jih lahko izvedejo organi tretjih držav.
- (25) Vpliv reševanja institucije na finančni sistem in zaupanje finančnega trga se lahko ustrezno oceni.

- (26) Reševanje institucije ima lahko pomemben neposreden ali posreden negativen vpliv na finančni sistem, zaupanje trgov ali gospodarstvo.
- (27) Razširitev na druge finančne institucije ali na finančne trge se lahko omeji z uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje.
- (28) Reševanje institucije ima lahko pomemben vpliv na delovanje plačilnih sistemov in sistemov poravnave.

OCENA FINANČNIH POSLEDIC ZAKONODAJNEGA PREDLOGA

1. OKVIR PREDLOGA

- 1.1. Naslov predloga
- 1.2. Zadevna področja ABM/ABB
- 1.3. Vrsta predloga
- 1.4. Cilji
- 1.5. Utemeljitev predloga
- 1.6. Trajanje ukrepa in finančnih posledic
- 1.7. Načrtovani načini upravljanja

2. UKREPI UPRAVLJANJA

- 2.1. Določbe glede spremljanja in poročanja
- 2.2. Sistem upravljanja in nadzora
- 2.3. Ukrepi preprečevanja goljufij in nepravilnosti

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA

- 3.1. Zadevni razdelki večletnega finančnega okvira in odhodkovne proračunske vrstice
- 3.2. Ocenjeni učinek na odhodke
 - 3.2.1. *Povzetek ocenjenega učinka na odhodke*
 - 3.2.2. *Ocenjeni učinek na odobritve za poslovanje*
 - 3.2.3. *Ocenjeni učinek na odobritve upravne narave*
 - 3.2.4. *Skladnost z veljavnim večletnim finančnim okvirom*
 - 3.2.5. *Udeležba tretjih oseb pri financiranju*
- 3.3. Ocenjeni učinek na prihodke

OCENA FINANČNIH POSLEDIC ZAKONODAJNEGA PREDLOGA

1. OKVIR PREDLOGA

1.1. Naslov predloga

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi direktiv Sveta 77/91/EGS, 82/891/ES, 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES in 2011/35/ES ter Uredbe (EU) št. 1093/2011

1.2. Zadevna področja ABM/ABB⁴⁰

Notranji trg – finančni trgi

1.3. Vrsta predloga

☒ Predlog se nanaša na **nov ukrep**.

☐ Predlog/pobuda se nanaša na **nov ukrep, ki je nadaljevanje pilotnega projekta / pripravljalnega ukrepa⁴¹**.

☐ Predlog/pobuda je namenjen/-a **podaljšanju obstoječega ukrepa**.

☐ Predlog/pobuda se nanaša na **nadaljevanje obstoječega ukrepa z novo usmeritvijo**.

1.4. Cilji

1.4.1. Večletni strateški cilji Komisije, ki naj bi bili doseženi s predlogom

- Ohranitev finančne stabilnosti in zaupanja v banke, zagotovitev nadaljnjega opravljanja bistvenih finančnih storitev, preprečitev širjenja težav.
- Čim večje zmanjšanje izgub za družbo kot celoto in zlasti za davkoplačevalce, zaščita deponentov in zmanjšanje moralnega tveganja.
- Okrepitev notranjega trga za bančne storitve ob hkratnem ohranjanju enakih konkurenčnih pogojev (tj. enaki pogoji za vse udeležence na finančnih trgih EU).

1.4.2. Specifični cilji in zadevne dejavnosti ABM/ABB

Specifični cilji:

Ob upoštevanju zgoraj navedenih splošnih ciljev so zastavljeni naslednji specifični cilji:

⁴⁰

ABM: upravljanje po dejavnostih, ABB: oblikovanje proračuna po dejavnostih.

⁴¹

Pilotni in pripravljalni ukrepi iz člena 49(6)(a) ali (b) finančne uredbe.

Pripravljenost in preprečevanje:

- izboljšanje pripravljenosti nadzornih organov in bank na krizne situacije ter
- omogočanje rešljivosti vseh bank

Zgodnje posredovanje:

- izboljšanje ureditev za zgodnje posredovanje za nadzorne organe

Reševanje bank:

- zagotovitev pravočasnega in stabilnega reševanja bank
- zagotovitev pravne varnosti za reševanje bank

Čezmejno krizno upravljanje:

- spodbujanje učinkovitega sodelovanja organov pri čezmejnem reševanju

Financiranje

- zagotovitev, da so za financiranje reševanja propadajočih bank na voljo sredstva iz zasebnih virov

1.4.3. Pričakovani izid in učinki

Navedite, kakšne posledice naj bi imel predlog/pobuda na upravičence / ciljne skupine.

Namen predlaganega okvira kriznega upravljanja na ravni Unije je še naprej zagotavljati finančno stabilnost, zmanjšati moralno tveganje ter zaščititi deponente, ključne bančne storitve in davkoplačevalski denar. Poleg tega naj bi zaščitil in nadalje razvil notranji trg za finančne institucije.

Prva korist okvira je pričakovano zmanjšanje verjetnosti sistemske bančne krize in preprečevanja znižanja BPD, ki sledi bančni krizi. Drugič, okvir za reševanje bank je namenjen zmanjšanju verjetnosti, da se bo ob morebitni prihodnji krizi za reševanje bank ponovno uporabil davkoplačevalski denar. Stroške bančnih kriz, če do teh pride, bi morali v prvi vrsti kriti imetniki lastniškega kapitala in dolžniških instrumentov bank. Posledično bi se morali zmanjšati tudi stroški financiranja dolga držav članic, kar bi bila posledica odprave implicitnega državnega jamstva za dolgove bank.

1.4.4. Kazalniki izida in učinkov

Navedite, s katerimi kazalniki se bo spremljalo izvajanje predloga/pobude.

Ker so propadi bank nepredvidljivi in se morda lahko preprečijo, se delovanja okvira za reševanje bank ne more redno spremljati na podlagi tega, kako se rešujejo dejanski primeri

propadov bank. Vendar bi se nekateri ukrepi lahko spremljali z uporabo naslednjih možnih kazalnikov:

- Število vzpostavljenih kolegijev za reševanje.
- Število načrtov sanacije in reševanja, ki so bili predloženi organom za reševanje in kolegijem za reševanje ter so jih ti potrdili.
- Število primerov, pri katerih so prilagoditev poslovanja bank (ali bančnih skupin) zahtevali organi za reševanje.
- Število sklenjenih sporazumov o financiranju znotraj skupin.
- Število bank, pri katerih se zahteva minimalna sposobnost absorbiranja izgub (kapital + dolg, ki ga je mogoče odpisati ali pretvoriti).
- Splošna raven sposobnosti absorbiranja izgub bank v državah članicah in v UNIJI.
- Število bank, ki so v postopku reševanja.
- Število uporab različnih instrumentov in pooblastil za reševanje (npr. prodaja poslovanja, premostitvena banka, reševanje z zasebnimi sredstvi).
- Strošek reševanja bank na ravni posamezne EU in na skupni ravni EU (v milijonih EUR) (strošek vključuje strošek reševanja z zasebnimi sredstvi, dokapitalizacijo, prispevek sistemov zajamčenih vlog/skladov za reševanje in druge stroške).

Deležniki predlagajo in podpirajo sodelovanje EBA v vseh fazah okvira za sanacijo in reševanje bank, čeprav uredba o EBA temu organu trenutno ne daje pristojnosti v procesu reševanja. Na osnovi njegovega sodelovanja bi lahko EBA izvajal povezane naloge spremljanja. Prenos kakršne koli nove zakonodaje Unije se bo spremljal v skladu s Pogodbo o delovanju Evropske unije.

1.5. Utemeljitev predloga

1.5.1. Potrebe, ki jih je treba kratkoročno ali dolgoročno zadovoljiti

Finančna kriza je resen preizkus sposobnosti organov za reševanje težav bančnih institucij. Finančni trgi Unije so med seboj povezani v tolikšni meri, da se lahko notranje težave v eni državi hitro prenesejo na podjetja in trge v drugih državah članicah.

Na mednarodni ravni so voditelji držav skupine G20 pozvali k „pregledu ureditev za reševanje in stečajne zakonodaje ob upoštevanju najnovejših izkušenj, da se na njihovi podlagi zagotovi urejeno prenehanje delovanja velikih in kompleksnih čezmejnih institucij.“⁴² Na vrhu v Pittsburghu 25. septembra 2009 so se zavezali, da bodo skupaj ukrepali za „*oblikovanje močnejših instrumentov, ki bodo velika svetovna podjetja pozvali k odgovornosti za tveganja,*

⁴²

Deklaracija voditeljev G20 na Vrhu o finančnih trgih in svetovnem gospodarstvu aprila 2009.

ki jih prevzemajo“ ter da bodo „razvili instrumente in okvire, ustrezne za učinkovito reševanje finančnih skupin, kar bi prispevalo k zmanjševanju motenj, ki so posledica propadov finančnih institucij, ter zmanjšalo moralna tveganja v prihodnosti.“

Novembra 2010 so voditelji držav skupine G20 v Seulu potrdili Poročilo FSB SIFI⁴³, v katerem se priporoča, da „vse jurisdikcije izvedejo potrebne pravne reforme za zagotovitev ureditve za reševanje, ki bi omogočila reševanje vsake finančne institucije, ne da bili pri tem davkoplačevalci izpostavljeni nevarnosti izgub zaradi podpiranja solventnosti, tako da se zaščitijo bistvene gospodarske funkcije z mehanizmi, ki delničarjem ter nezaščitenim in nezavarovanim upnikom omogočajo, da absorbirajo izgube glede na njihovo pomembnost.“

V oktobru 2011 je Odbor za finančno stabilnost sprejel dokument z naslovom Ključne lastnosti učinkovitih ureditev za reševanje finančnih institucij („ključne lastnosti“)⁴⁴, ki določa osrednje elemente, ki so po mnenju odbora potrebni za učinkovito ureditev reševanja. Njihova uporaba bi morala organom omogočiti reševanje finančnih institucij na urejen način, brez izpostavljanja davkoplačevalcev izgubam zaradi podpiranja solventnosti, in hkrati zagotoviti, da so njihove ključne ekonomske funkcije ohranjene.

1.5.2. Dodana vrednost sodelovanja Unije

Po načelu subsidiarnosti iz člena 5.3 PDEU Unija na področjih, ki niso izključno v njeni pristojnosti, ukrepa le, če in v kolikor države članice ciljev predlaganega ukrepa ne morejo zadostno uresničiti na centralni ali regionalni in lokalni ravni, ampak je te cilje zaradi njihovega obsega ali učinkov mogoče bolje uresničiti na ravni Unije.

Samo ukrepanje na ravni Unije lahko zagotovi, da države članice uporabljajo združljive ukrepe za obravnavo propadajočih bank. Čeprav je bančni sektor Unije močno povezan, so sistemi za ravnanje v primeru bančnih kriz nacionalni. Številni nacionalni pravni sistemi trenutno ne podeljujejo pooblastil, ki bi jih organi potrebovali za prenehanje finančnih institucij na urejen način, pri čemer bi ohranili tiste storitve, ki so bistvene za finančno stabilnost, ne da bi bilo to odvisno od davkoplačevalskega denarja. Raznolike nacionalne zakonodaje niso primerne za ustrezno obravnavo čezmejne razsežnosti kriz, poleg tega so dogovori o sodelovanju med domačo državo in državo gostiteljico nezadostni.

Omejene možnosti reševanja povečujejo nevarnost moralnega tveganja in ustvarjajo pričakovanje, da bodo v primeru težav velike, kompleksne in med seboj povezane banke ponovno potrebovale javno finančno pomoč. Zato je jasno, da države članice ne morejo vzpostaviti učinkovitega okvira za sanacijo in reševanje na povezanem trgu ter ga je zato treba vzpostaviti na ravni Unije.

V skladu z načelom sorazmernosti vsebina in oblika ukrepa Unije ne smeta preseči tega, kar je potrebno za uresničevanje ciljev pogodb.

Ta predlog je namenjen ohranjanju finančne stabilnosti in zaupanja v banke, zmanjševanju

⁴³ „Zmanjšanje moralnega tveganja, ki ga predstavljajo sistemsko pomembne finančne institucije“

http://www.financialstabilityboard.org/press/pr_101111a.pdf

⁴⁴ http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_111104cc.pdf

izgub za davkoplačevalce in krepitvi notranjega trga za bančne storitve, pri čemer se ohranijo enakopravni konkurenčni pogoji. To zahteva zблиževanje nacionalnih zakonov, da se organom zagotovijo skladni instrumenti za obvladovanje krize in reševanje. Samo ukrep na ravni Unije lahko zagotovi uresničitev tega cilja.

Določbe so sorazmerne s tem, kar je potrebno za doseg te ciljev. Omejitve pravice do lastnine, ki jih lahko vključuje izvajanje predlaganih pooblastil, so v skladu z Listino o temeljnih pravicah, kot jo razlaga Evropsko sodišče za temeljne pravice. Te omejitve so omejene, kolikor je to potrebno, da se izpolni cilj splošnega interesa, in sicer ohranitev finančne stabilnosti Unije.

Resolucija je tesno povezana z neusklajenimi področji nacionalnega prava, kot sta insolventnost in stvarno pravo. Direktiva je zato ustrezen pravni instrument, ker je prenos potreben za zagotovitev, da se okvir izvaja tako, da se nameravan učinek doseže v okviru posebnosti zadevne nacionalne zakonodaje.

1.5.3. Glavna spoznanja iz podobnih izkušenj

–

1.5.4. Skladnost in možnosti dopolnjevanja z drugimi relevantnimi instrumenti

Okvir kriznega upravljanja je tesno povezan s **sistemom zajamčenih vlog** v Uniji. Sprememba zadevne Direktive 94/19/ES je trenutno v obravnavi v Svetu in Parlamentu. Sinergije med skladi sistemov zajamčenih vlog in ukrepi za reševanje bank so precejšnje, zlasti ko gre za vprašanja financiranja. Če je vzpostavljen okvir za reševanje, ki preprečuje širjenje negativnih vplivov, sklad sistema zajamčenih vlog financira samo nekaj bank, ki prve niso sposobne izpolnjevati svojih obveznosti. Nasprotno, če ni na voljo nobenih ukrepov za reševanje ter se negativni vplivi širijo po finančnem sistemu, je znesek sredstev, ki jih mora sistem zajamčenih vlog izplačati v državi članici, bistveno višji.

Predlog se nanaša tudi na **Direktivo o kapitalskih zahtevah (CRD)**, ki določa bonitetne zahteve za banke in investicijske družbe. Cilj nedavnih sprememb CRD je povečanje količine in kakovosti kapitala, ki ga držijo banke, tako da bi lahko dejansko absorbirale morebitne izgube. Nove likvidnostne zahteve nameravajo zagotoviti, da bodo banke ostale likvidne tudi v obdobju izjemnih tržnih razmer in razvile strukturo obveznosti, ki zagotavlja nadaljnjo stabilnost. Vsi ti ukrepi bodo povečali varnost bančnega sektorja in zmanjšali možnosti za propad bank ter potrebo po javnemu posredovanju. Kljub vsem tem ukrepom, propadov bank v prihodnosti ni mogoče izključiti. Zato je treba razviti dopolnilni pravni okvir (sanacija in reševanje bank), ki bo zagotavljal, da se finančna stabilnost ohrani tudi v bolj črnih scenarijih.

1.6. Trajanje ukrepa in finančnih posledic

☐ Časovno omejen predlog/pobuda:

- ☐ trajanje predloga/pobude od [DD.MM.]LLLL do [DD.MM.]LLLL,
- ☐ finančne posledice med letoma LLLL in LLLL.

☒ **Časovno neomejen predlog**

- izvedba z začetnim obdobjem postopne krepitve med letoma 2013 in 2015,
- ki mu sledi polno delovanje.

1.7. Načrtovani načini upravljanja⁴⁵

☐ **Neposredno centralizirano upravljanje** – Komisija.

☐ **Posredno centralizirano upravljanje** – prenos izvrševanja na:

- ☐ izvajalske agencije,
- ☒ organe, ki jih ustanovita Skupnosti⁴⁶,
- ☐ nacionalne javne organe/organe, ki opravljajo javne storitve,
- ☐ osebe, ki se jim zaupa izvedba določenih ukrepov v skladu z naslovom V Pogodbe o Evropski uniji in so določene v relevantnem temeljnem aktu v smislu člena 49 finančne uredbe.

☐ **Deljeno upravljanje** z državami članicami.

☐ **Decentralizirano upravljanje** s tretjimi državami.

☐ **Skupno upravljanje** z mednarodnimi organizacijami (*navedite*).

Pri navedbi več kot enega načina upravljanja je treba to natančneje razložiti v oddelku „opombe“.

Opombe

-

⁴⁵ Pojasnitve načinov upravljanja in sklicevanje na finančno uredbo so na voljo na spletišču BudgWeb: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

⁴⁶ Organi iz člena 185 finančne uredbe.

2. UKREPI UPRAVLJANJA

2.1. Določbe glede spremljanja in poročanja

Navedite pogostost in pogoje.

Člen 81 Uredbe o ustanovitvi Evropskega bančnega organa (EBA) zahteva, da Komisija do 2. januarja 2014 in vsaka tri leta po tem objavi splošno poročilo o izkušnjah, pridobljenih pri delovanju EBA. Komisija bo v ta namen objavila splošno poročilo, ki ga bo predložila Evropskemu parlamentu in Svetu.

2.2. Sistem upravljanja in nadzora

2.2.1. Ugotovljena tveganja

V zvezi z zakonito, gospodarno, učinkovito in uspešno uporabo odobritev, ki izhajajo iz predloga, se pričakuje, da predlog ne bi prinesel novih tveganj, ki jih trenutno ne bi pokrival obstoječi okvir za notranjo kontrolo EBA.

2.2.2. Načrtovani načini nadzora

-

2.3. Ukrepi preprečevanja goljufij in nepravilnosti

Navedite obstoječe ali načrtovane preprečevalne in zaščitne ukrepe.

Za namene boja proti goljufijam, korupciji in drugim nezakonitim dejavnostim se določbe Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF), brez omejitev uporabljajo za EBA.

EBA pristopi k Medinstitucionalnemu sporazumu z dne 25. maja 1999 med Evropskim parlamentom, Svetom Evropske unije in Komisijo Evropskih skupnosti o notranjih preiskavah Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) in takoj sprejme ustrezne določbe za vse svoje osebje.

Odločitve o financiranju ter sporazumi in iz njih izhajajoči izvedbeni instrumenti izrecno določajo, da lahko Računsko sodišče in OLAF po potrebi opravljata preglede na kraju samem pri prejemnikih denarnih sredstev, ki jih izplača EBA, in osebju, odgovornem za njihovo dodelitev.

Člena 64 in 65 Uredbe o ustanovitvi Evropskega bančnega organa (EBA) vsebujeta določbe o izvajanju in nadzoru proračuna organa ter finančna pravila, ki se uporabljajo.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA

3.1. Zadevni razdelki večletnega finančnega okvira in odhodkovne proračunske vrstice

- Obstoječe odhodkovne proračunske vrstice

Po vrsti, v skladu z razdelki večletnega finančnega okvira in proračunskimi vrsticami.

Razdelek večletnega finančnega okvira	Proračunska vrstica	Vrsta odhodkov	Prispevek			
	Številka [Poimenovanje.....]	dif./ nedif. (47)	držav Efte ⁴⁸	držav kandidatk ⁴⁹	tretjih držav	v smislu člena 18(1)(aa) finančne uredbe
	12.0402.01 EBA – subvencija iz naslovov 1, 2 in 3	dif.	DA	NE	NE	NE

- Zahtevane nove proračunske vrstice

Po vrsti, v skladu z razdelki večletnega finančnega okvira in proračunskimi vrsticami.

Razdelek večletnega finančnega okvira	Proračunska vrstica	Vrsta odhodkov	Prispevek			
	Številka [Poimenovanje.....]	dif./ nedif.	držav Efte	držav kandidatk	tretjih držav	v smislu člena 18(1)(aa) finančne uredbe
	[XX.YY.YY.YY]		DA/NE	DA/NE	DA/NE	DA/NE

⁴⁷ Dif. = diferencirana sredstva / nedif. = nediferencirana sredstva.

⁴⁸ EFTA: Evropsko združenje za prosto trgovino.

⁴⁹ Države kandidatke in, če je primerno, potencialne države kandidatke Zahodnega Balkana.

3.2. Ocenjeni učinek na odhodke

3.2.1. Povzetek ocenjenega učinka na odhodke

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

Razdelek večletnega finančnega okvira:	1A	Konkurenčnost za rast in zaposlovanje
---	-----------	---------------------------------------

GD: MARKT			Leto 2013 ⁵⁰	Leto 2014	Leto 2015				SKUPAJ
• Odobritve za poslovanje									
12.0402.01	prevzete obveznosti	(1)	0	1 080	999				2 079
	plačila	(2)	0	1 080	999				2 079
Odobritve upravne narave, ki se financirajo iz prihodkov od prisojbin									
Številka proračunske vrstice		(3)							
Odobritve za DG MARKT SKUPAJ	prevzete obveznosti	=1+1a +3	0	1 080	999				2 079
	plačila	=2+2a +3	0	1 080	999				2 079
• Odobritve za poslovanje SKUPAJ	prevzete obveznosti	(4)	0	1 080	999				2 079
	plačila	(5)	0	1 080	999				2 079
• Odobritve upravne narave, ki se financirajo iz prihodkov od			(6)						

⁵⁰ Leto N je leto začetka izvajanja predloga/pobude.

pristojbin, SKUPAJ										
Odobritve SKUPAJ za RAZDELEK 1A večletnega finančnega okvira	prevzete obveznosti	=4+ 6	0	1 080	999					2 079
	plačila	=5+ 6	0	1 080	999					2 079

Opombe:

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

		Leto 2013 ⁵¹	Leto 2014	Leto 2015					SKUPAJ
Odobritve SKUPAJ za RAZDELKE 1 do 5 večletnega finančnega okvira	prevzete obveznosti	0	1 080	999					2 079
	plačila	0	1 080	999					2 079

⁵¹ Leto N je leto začetka izvajanja predloga/pobude.

3.2.2. Ocenjeni učinek na odobritve za poslovanje

- ☐ Predlog/pobuda ne zahteva porabe odobritev za poslovanje.
- ☒ Predlog/pobuda zahteva porabo odobritev za poslovanje, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

Navedba ciljev in realizacij ⇓			Leto 2012		Leto 2013		Leto 2014		Leto 2015		SKUPAJ	
	Vrsta ⁵²	povprečni stroški	realizacija	stroški skupaj	realizacija	stroški skupaj	realizacij a	stroški skupaj	realizacija	stroški skupaj	realizacija	stroški skupaj
1. Cilji za pripravljenost in preprečevanje:												
– izboljšanje pripravljenosti nadzornih organov in bank na krizne situacije ter												
– omogočanje rešljivosti bank												
Število tehničnih standardov in smernic	numerično		0	0	0	0	11	517	1	200	12	717
Seštevek za specifični cilj št. 1			0	0	6	0	11	517	1	200	12	717
2. Cilj za zgodnje posredovanje:												
– izboljšanje ureditev za zgodnje posredovanje za nadzorne organe												

⁵² Realizacije so proizvodi in storitve, ki bodo dobavljeni (npr. število financiranih izmenjav študentov, število kilometrov novo zgrajenih cest itd.).

Navedba ciljev in realizacij ↓			Leto 2012		Leto 2013		Leto 2014		Leto 2015		SKUPAJ	
	Vrsta ⁵²	povprečni stroški	realizacija	stroški skupaj	realizacija	stroški skupaj	realizacij a	stroški skupaj	realizacija	stroški skupaj	realizacija	stroški skupaj
Število tehničnih standardov in smernic	numerično		0	0	0	0	1	47	0	0	1	47
Seštevek za specifični cilj št. 2				0		0	1	47	0	0	1	47
3. Cilji za reševanje bank:												
– zagotovitev pravočasne in stabilne rešitve bank												
– zagotovitev pravne varnosti za reševanje bank												
Število tehničnih standardov in smernic	numerično		0	0	0	0	10	470	4	799	14	1 269
Seštevek za specifični cilj št. 3				0	0	0	10	470	4	799	14	1 269
4. Cilj za čezmejno krizno upravljanje: – spodbujanje učinkovitega sodelovanja nacionalnih organov pri čezmejnem reševanju												
Število tehničnih standardov in smernic			0	0	0	0	1	47	0	0	1	47
Seštevek za specifični cilj št. 4			0	0	0	0	1	47	0	0	1	47

Navedba ciljev in realizacij ↓			Leto 2012		Leto 2013		Leto 2014		Leto 2015		SKUPAJ	
	Vrsta ⁵²	povprečni stroški	realizacija	stroški skupaj	realizacija	stroški skupaj	realizacij a	stroški skupaj	realizacija	stroški skupaj	realizacija	stroški skupaj
STROŠKI SKUPAJ ⁵³				0		0	23	1 081	5	999	28	2 080

3.3. Zadevni razdelki večletnega finančnega okvira in odhodkovne proračunske vrstice

- Obstoječe odhodkovne proračunske vrstice

—

- Zahtevane nove proračunske vrstice

—

Ocenjeni učinek na odobritve upravne narave

3.3.1.1. Povzetek

- ☒ Predlog/pobuda ne zahteva porabe odobritev za upravne zadeve.
- ☐ Predlog/pobuda zahteva porabo odobritev za upravne zadeve, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

⁵³ Odobritve, dodeljene različnim ciljem, vključujejo tudi splošne stroške, ki so sorazmerni z neposrednimi stroški človeških virov.

3.3.1.2. Ocenjene potrebe po človeških virih

- ☒ Predlog ne zahteva porabe človeških virov.
- ☐ Predlog/pobuda zahteva porabo človeških virov, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

Opomba:

Zaradi predloga ne bodo potrebni nobeni dodatni človeški in upravni viri v GD MARKT.

3.3.2. Skladnost z veljavnim večletnim finančnim okvirom

- ☒ Predlog je skladen z veljavnim večletnim finančnim okvirom.
- ☐ Predlog/pobuda bo pomenil/-a spremembo ustreznega razdelka večletnega finančnega okvira.
- ☐ Predlog/pobuda zahteva uporabo instrumenta prilagodljivosti ali spremembe večletnega finančnega okvira⁵⁴.

3.3.3. Udeležba tretjih oseb pri financiranju

- ☐ V predlogu/pobudi ni načrtovano sofinanciranje tretjih oseb.
- ☒ V predlogu je načrtovano sofinanciranje, kot je ocenjeno v nadaljevanju:

odobritve v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

	Leto 2013	Leto 2014	Leto 2015				Skupaj
<i>Prispevek države članice (60 % skupnih stroškov)</i>	0	1 620	1 498				3 119

⁵⁴

Glej točki 19 in 24 Medinstitucionalnega sporazuma.

3.4. Ocenjeni učinek na prihodke

- ☒ Predlog nima finančnih posledic za prihodke.
- ☐ Predlog/pobuda ima finančne posledice, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:
 - ☐ za lastna sredstva,
 - ☐ za razne prihodke.

Priloga k oceni finančnih posledic zakonodajnega predloga za Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi direktiv Sveta 77/91/EGS, 82/891/ES, 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES in 2011/35/ES ter Uredbe (EU) št. 1093/2011.

Stroški, povezani z nalogami, ki jih bo izvedel organ EBA, so bili ocenjeni za izdatke za zaposlene (naslov 1), pa tudi za naslov 2.

V zvezi s časovnim okvirom predloga se predvideva, da bo Direktiva začela veljati med junijem in decembrom 2013. Organ EBA bo pripravil osnutke tehničnih standardov v 12 mesecih od datuma začetka veljavnosti, zato se pričakuje, da se bo delo začelo že januarja 2014. Potreba po dodatnem osebju je bila ocenjena v zvezi s **23 tehničnimi standardi in 5 smernicami** ter v zvezi s povezanimi dejavnostmi, ki so rezervirane za priznanje postopkov tretjih držav za reševanje, za pripravo nezavezujočih okvirnih dogovorov o sodelovanju s tretjimi državami ter za tekoče spremljanje, sodelovanje v kolegijih in izvajanje zavezujočega posredovanja s strani EBA. Predlog Komisije vključuje dolgoročne naloge za EBA, ki bodo zahtevale 5 dodatnih delovnih mest (začasni uslužbenci) od leta 2014. Poleg tega je predvidenih 11 napotenih nacionalnih strokovnjakov (NNS) za izvajanje začasnih nalog, ki bodo omejene na leti 2014 in 2015.

Druge predpostavke:

- korekcijski koeficient za uskladitev plač za London v višini 1,28;
- zaradi kompleksnosti tehničnih standardov in smernic ter obsega dela za zgoraj obrazložene povezane naloge se predvideva, da bosta v povprečju en tehnični standard/smernica zahtevala 1,15 zaposlenega na delovno leto. Tako bo 23 tehničnih standardov in 5 smernic v letih 2014 in 2015 zahtevalo 32 zaposlenih na delovno leto.
- predvideni stroški usposabljanja so 1 000 EUR na ekvivalent polnega delovnega časa na leto;
- stroški za službene poti so 10 000 EUR in so ocenjeni na podlagi osnutka proračuna za leto 2012 za službene poti po osebi;
- stroški za zaposlovanje (potovanja, hoteli, zdravniški pregledi, nastanitveni in drugi stroški, stroški selitve itd.) znašajo 12 700 EUR in so ocenjeni na podlagi osnutka proračuna za leto 2012 za zaposlovanje po novi osebi.

Metoda za izračun povečanja potrebnih proračunskih sredstev za naslednja tri leta je podrobneje predstavljena v spodnji preglednici.

Vrsta stroškov	Izračun	Znesek (v milijonih EUR)			
		2013	2014	2015	Skupaj
Naslov 1: Izdatki za zaposlene					
<i>11 Plače in nadomestila</i>					
– od tega za začasne uslužbence	=5*127*1,28	0	813	813	1 626
– od tega za NNS	=11*73*1,28	0	1 028	1 028	2 056
– od tega za pogodbene uslužbence		0	0	0	0
<i>12 Izdatki, povezani z zaposlovanjem</i>	=16*12,7	0	203	0	203
<i>13 Izdatki za službene poti</i>	=16*10	0	160	160	320
<i>15 Usposabljanje</i>	=16*1	0	16	16	32
Naslov 1 skupaj: Izdatki za zaposlene		0	2 220	2 017	4 237
Naslov 2: Infrastruktura in odhodki iz poslovanja	=16*30	0	480	480	960
Naslov 3: Odhodki iz poslovanja		0	0	0	0
Skupaj		0	2 700	2 497	5 197
Od tega prispevek Skupnosti (40%)		0	1 080	999	2 078

Od tega prispevek države članice (60%)		0	1 620	1 498	3 119
--	--	---	-------	-------	-------

V naslednji preglednici je predstavljen predlagan kadrovski načrt za pet delovnih mest začasnega uslužbenca.

Funkcionalna skupina in razred	Začasna delovna mesta
AD 8	1
AD 7	1
AD 6	1
AD 5	2
AD skupaj	5